

Carmina Figurata Graeca.

Ad fidem potissimum codicis Palatini

edidit

prolegomenis instruxit apparatus criticum scholia

adiexit

Carolus Haebelin.

HANNOVERAE

in thypotheca aulica Jaeneckiorum.

MDCCLXXXVI.

Carmina Figurata Graeca.

Ad fidem potissimum codicis Palatini

edidit

prolegomenis instruxit apparatus criticum scholia

adiecit

Carolus Haebelin.

HANNOVERAE

in ~~the~~ hypothea aulica Jaeneckiorum.

MDCCLXXXVI.

Επιμνημόσυνη Στάσις

ΓΡΙΦΩΔΕΣΧΑΡΙΤΟΣΚΑΠΡΟΛΙΝΟΣΜΗΘΕΛΕΝΗΜΕΝ
ΜΝΑΜΑΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΣΣΟΙΦΙΛΟΜΩΜΙΧΙΔΑ.

1811

Επιμνημόσυνη Στάσις

1811

Επιμνημόσυνη Στάσις

ΠΑΝΟΡΘΙΑ

Επιμνημόσυνη Στάσις

1811

Inveniri vix possunt carmina ad recensionem interpretationem emendationem tam diu tamque iniuste neglecta quam anthologiae Graecae sex technopaegnia quae securis alarum ovi arae fistulae exhibent figuras, quamquam alioquin carminum difficultatibus et obscuritatibus nostrates non deterreri ad ea emendanda sed incendi solent. Quo factum est, ut accurata omnium technopaegniorum in codicibus collatio adhuc desideretur. Etenim postquam Claudius Salmasius his poematiis recensendis primus vere operam dedit, non ita multum profecimus. Quodsi hac commentatione ab ovo ut aiunt ea retractaturi sumus, excusatione non opus est. Ac totam quaestionem ita liceat instituere ut priore loco quomodo recognoscenda sint technopaegnia, ne certo fundamento careamus, deinde quae inter singula carmina intercedat ratio exponamus. Aequum vero est ante eorum qui in illis sive universis sive in parte tractandis praecesserunt facere mentionem.

Inter eos igitur qui ante Salmasium obscura illa technopaegnia illustrare conati sunt, primo loco qui nominetur dignus est vir notissimus Vitus Winshemius qui vulgatam Fistulae constituit lectionem, cuius interpretatio in Theocriti editione Brubachiana tertia¹⁾ primum divulgata inde in plerasque Theocriti editiones posteriores recepta est. Simiae Rhodii Alas Securim Ovum interpretatus est Claudius Auberius Triuncurianus ad calcem Theocriti Crispiniani; Dosiadae Aram pessime corrumpit Guilielmus Canterus. Fistulae interpretatio grammatica quae exstat in Theocr. edit. Lipsiensi 1596 excerpta tantummodo est e Winshemiana. Praeter illos Latine converterunt singula poematia Eobanus Hessus, Joannes Auratus, Richardus Esius²⁾. Qui omnes longe superantur ab Joanne Brodaeo, cuius breves in Securim, Alas, Aram annotationes in Miscellaneorum parte II lib. VII cap. 24 exhibet Gruteri thesaurus criticus³⁾. Joannes Meursius⁴⁾ optimo iure Aram, quod carmen antea vel Simiae vel Theocrito tribuebatur, vindicare studuit Dosiadae. Obiter deinde Hug. Grotius Batavus⁵⁾ Dosiadae Aram Graece et Latine proposuit. Josephi Scaligeri elegantes et ingeniosae emendationes ad Ovum, Alas, Securim, Fistulam, Dosiadae Aram exstant in

1) Francof. 1558 not. p. 238.

2) cf. Fabric. bibl. Gr. cur. Harles. vol. III p. 810 sq.

3) Francof. 1604 tom IV pp. 22 et 23.

4) Atticar lect. lib. III cap. 17 in Jac. Gronovii thesauro Graecar. antiquitatum Lugd. Bat. 1699 vol. V p. 1851.

5) Syntagm. Arateorum ex officina Plantiniana ap. Christophorum Raphelengium Lugdumi Batav. 1600 pp. 67 et 68.

bucolicorum editionibus velut Heinsiana 1604 p. 232, quae p. 213 simul Ovum ab illo emendatum totum expressit, et in Petr. Burmanni antholog. veterum Latin. epigr. et poemat. Amstelod. 1759 tom. I p. 38. At contigisse ei, ut Simiae Ovum corruptissimum quodam modo purgaret, utique negandum est, praesertim cum non magis quam ceteri perspexerit, quo ordine Ovi versus legendi essent. Idem in epistola prid. Id. Julii Juliani 1608 ad Claudium Salmasium data de altera Ara egit¹⁾. Tum vero obscuritatibus technopaegniorum lucem tulit adiutus praeclarissimi codicis Palatini scholiis Claudius Salmasius in libro qui inscribitur Duarum inscriptionum veterum Herodis Attici rhetoris et Regillae coniugis honori positarum explicatio. Eiusdem ad Dosiadae Aras Simmiae Rhodii Ovum Alas Securim Theocriti Fistulam notae quibus obscura hactenus et depravatissima poemata illustrantur et emendantur. Lutetiae Parisiorum apud Hieronymum Drovart via Jacobea, sub seuto Solari 1619. — Qui etiamsi in explicanda Dosiadae Ara plane in avia aberravit, tamen usque ad nostram aetatem ita pervicit auctoritate, ut posteriores eius vestigia presse secuti sint. Nam quod Isaacus Vossius ad Pomp. Mel. II, 7 vehementissime in Salmasium invecus affirmavit ab eo Holobolum rhetorem totum descriptum esse²⁾, iniuria affirmavit id quod iam Lud. Casp. Valekenarius³⁾ demonstravit, qui Manuelis Holoboli „rhetoris et maximi protosyngeli“ scholia edidit. Vossius ipse, qui de Securis manubrio Simiae abiudicando cum Salmasio plane consensit⁴⁾, de Arae interpretatione optime meritus est. Indignus quem respiciamus post Salmasium videtur esse Fortunius Licetus Genuensis, qui intra annos 1630 et 1655 ad illa technopaegnia et ad Publilii Optatiani Porfyrii Aram et Fistulam composuit encyclopaedias. De quo si quis recte iudicare velit, legendae ei sunt encyclopaediae ad Aram mysticam Nonarii Terrigenae Anonymi vetustissimi Patavii 1630 et ad Theocriti Fistulam Utini 1655. In illa enim postquam Scaligeri et Salmasii sententias perpendit atque Bartholomaei Soveri, Felicis Osii versiones, Bartholomaei Vecchii versionem et explicationem expressit, ipse cap. IX p. 68 triplicem Arae auctorem profert Simiam Rhodium, Gaditanum aliquem ignotum, qui „Aram erexit hanc Arti poeticae“, anonymum Pythagoricum; deinde vero pp. 70 et 135 demonstrare studet hanc Aram esse compositam a Nonario Terrigena. In encyclopaedia ad Fistulam cum ceterorum contra explicationes pugnat, quod huius carminis „sensum mysticum“ non eruerint, tum maxime p. 41 contra Salmasium atque p. 59 alucinatur Syringem

1) cf. Jos. Justi Scaligeri Opuscula Paris. 1610 p. 469.

2) cf. Pomponii Melae libr. tres de situ orbis cum observationibus Is. Vossii edit. secund. Franekeræ ap. Leonardum Strickium 1700 p. 282 not. 26.

3) diatrib. in Eurip. perdit. dram. reliquias p. 129.

4) cf. Seyl. cum translatione et castigationibus Is. Vossii Amstelod. 1639 p. 20 not. ad. p. 41.

Theocrito nihil aliud esse quam poesim quae non voce ac flatu solo debeat inflari sed mensurata sapientia.

Qui deinde haec technopaegnia ediderunt, Brunckius¹⁾, Jacobus²⁾, Boissonadius³⁾, cuius commentarii etiam in Duebneri Anthol. Palat.⁴⁾ exstant, a Salmasio non multum deflexerunt. De singulis rebus qui egerunt mentione sunt digni Thomas Reinesius⁵⁾, Hadrianus Relandius⁶⁾, La Crozius⁷⁾, Alph. Heckerus⁸⁾, P. de Lagarde⁹⁾, Val. Rose¹⁰⁾, L. Sternbachius¹¹⁾. — J. Ehlersius qui dissertationem *Αἴνυμα et γρίφος* Bonn. 1867 scripsit, technopaegniorum griphos ne verbo quidem commemorat. Primus post Salmasium accuratius — collatione tamen codicis Palatini neglegenter facta usus — de omnibus technopaegniis disputavit Theod. Bergkii¹²⁾, qui etsi eorum difficultates obiter tantum perstrinxit, tamen de auctoribus rectissime iudicavit. Antea iam in programmatis Halensibus festivis varietatem scripturae et scholia ediderat suosque adiecerat commentarios, quos postea in anthologiae lyrica praefationem recepit¹³⁾. Novam denique aperuit recognoscendi viam U. de Wilamowitz-Moellendorff¹⁴⁾, qui primus rationes inter Dosiadae Aram, Theocriti Fistulam, Lycophronis Alexandram, Theocriti carmina intercedentes exposuit.

Iam ad technopaegniorum recensionem transeamus. Manuscriptos inter codices eminet anthologicus

- a. Palatinus nr. 23 membranaceus saec. XI (= A P Ahrens. = P. vulg.) clarissimus epigrammatum codex, quo ex-

1) Analect. veterum poetarum Graecorum Argentorati 1776 vol. I p. 205—209 p. 304 pp. 412 et 413; vol. III lection. et emendat. p. 40—43 p. 95.

2) Anthol. Graec. tom. I 1794 p. 139—143 p. 202—203. VII 1798 p. 7—21 et p. 211—224. edit. 1814 tom. II p. 603 et IV p. 819—830.

3) Miscell. I, 1863 p. 367 sq.

4) vol. II, 1872 annotat. ad cap. XV.

5) Variar. lection. libri III Altenburgi 1640. 4. p. 78—79 p. 152 p. 398.

6) dissertat. miscell. pars II 1707 p. 247.

7) cf. Thesauri Epistolici Lacroziani tom. III Lipsiae 1786 p. 256—258.

8) Commentationis criticae de anthol. Graec. pars I Lugd. Batav. 1852 p. 125—127.

9) Reliquiae iuris ecclesiastici antiquissimae Graec. Lips. 1856 p. IX.

10) Anacreontis quae feruntur Symposiaca 1876 praefat. p. V—VI, XIV—XV.

11) Meletemat. Graec. Vindob. 1886 pars I pp. 83, 112, 160, 173, 174.

12) Anthol. lyric. ed. alt. Lips. 1868 p. LXVIII—XCI.

13) Programmate dato 12 Januar. 1866 continetur varietas lectionis ad Fistulam, Holoboli exegesis. 4 Mai. 1866: Var. lect. et schol. Palat. ad Ovum. 16 Juli. 1866, quod programma rarissimum e biblioth. reg. univ. Hal. Hartwigii benignitate accepi, schol. Palat. ad Fistulam et ad Aram alteram. 28 Juli. 1866: schol. Pal. in Securim; Holoboli exeges. in Securim; scholia in Simiae Alas; Holoboli scholia in Dosiadae Aram. 4. Mai. 1867: varietas scripturae ad Besantini Aram. Scholia in carmina figurata nunc commode leguntur in Bergkii opusc. ed. Peppmueller 1886 vol. II p. 760—772; exceptis tamen scholiis ad Ovum.

14) ind. schol. hibern. Gryphisw. 1883.

hibentur Syrinx Securis. Alae bis (a¹ a²). utraque Ara. Ovum. Omnia excepta Dosiadae Ara cum scholiis. Dosiadae Arae scholia propterea non adiecta videntur esse, quod haec codicis pagina duobus Marini epigrammatis¹⁾ iam expleta erat.

Codicis partis eius qua carmina figurata continentur, photogrammata mihi permisit C. Zangemeisterus bibliothecae Heidelbergensis praefectus, cuius benignitate liberalitateque mihi contigit, ut ipse carmina figurata simul cum scholiis quam accuratissime conferrem. Indicem et reliqua epigrammata in ipsa membrana contuli.

Codices bucolici quibus Ahrensis, Zieglero, Duebnero, Bergkio testibus praeter alia unum alterumve e technopaegniis et scholia continentur, sunt:

- b. Vaticanus nr. 915 bombyc. saecul. XIII (= 9^A Ahr. = m Ziegl.).

Θεοκρίτου Σῶργξ. Scholia in Syringa (teste Sanctamando etiam Βωμός et Πέλεκος).

- c. Ambrosianus nr. 222 bombyc. saec. XIII ex libris Merulae (= k Ahr. Ziegl.).

Simiae Alae et Securis Codex est princeps Theocriteus.

- d. Laurentianus Mediceus plut. XXXII cod. nr. 37 bombyc. in 4 saec. XIV (= p Ahr. Ziegl. = Lb Bergk.). Theocriti Syrinx cum titulo ἤχρημα μουσῶν ἢ Θεοκρίτου Σῶργξ. In codice praeterea tres Holoboli versus²⁾ apponuntur:

σύριξε τήν σύριγγα τήνδε συντόνωσ
εἴ τις λόγων πέφυκας εὔνοον (vel ἔννοον) τεχνίον
καί γάλα μουσῶν ἐξαποθλιβεῖν θέλεις³⁾.

Zieglero videtur codex e longe vetustiore, quem librarius hic illic non potuit legere descriptus esse.

- e. Vaticanus nr. 42 bombyc. saec. XIV (= e Ahr. Ziegl.).
Syrinx.

- f. Ambrosian. B. 99 sup. 40 bombyc. saec. XIII (= f Ziegl. = A 2 Bergk.) Forma quadrat.

Συμμίου Ροδίου πέλεκος. Alae cum titulo πτέρυγες τοῦ αὐτοῦ ἤγγουν ἔρωτος ποίημα Θεοκρίτου et explicatione Holoboli Syrinx. fol. 12 a titulus: βησαντίου βωμός. Ara ibi delineata sed ipsum poemation paucis versuum 21 et 22 verbis exceptis non est ascriptum.

- g. Parisinus reg. nr. 2832 bombyc. saec. XIV (= M Duebn Ahr.).

Σῶργξ bis, primum simpliciter, iterum autem fistulae effigiei inclusa, cum Manuelis Moschopuli et Demetrii Tri-

¹⁾ A. P. IX, 196 et 197.

²⁾ cf. Duebn, schol. Theocr. p. 111; exstant etiam in Parisin. 2832 et Laur. 46.

³⁾ cf. Bandin. catalog. Graec. bibl. Laur. tom. II Flor. 1768 pp. 197 et 200.

clinii glossis, Pediasimi et Holoboli commentariis ¹⁾). Dosiadae Βωμός ²⁾).

h. Vaticanus nr. 38 bombyc. saec. XIV.

Σύριγξ. Βωμός Ἰωάννου τοῦ Πεδιασίμου ἐξήγησις εἰς τὴν σύριγγα.

i. Perusinus in bibl. publ. nr. 15608 sive 257 bombyc. saec. XIV (= Φ Ahr.).

Πτέρυγες.

k. Laurentian. plut. XXXII nr. 52 chartac. saec. XIV (= q Ahr. = L. Bergk.).

Alae cum scholiis quae e Palatino fluxisse videntur ³⁾).

l. Vatic. nr. 1825 chart. saec. XIV (= 4 Ahr.).

Σύριγξ.

m. Vatic. nr. 1363 saec. XIV e libris Ursini (= 10 Ahr.).

Σύριγξ.

n. Parisin. reg. nr. 2726 chart. saec. XIV (= D Ahr.).

Πτέρυγες. Post Ὁαριστόν versus δέχγουσο τὰν σύριγγα κτλ. ⁴⁾). Extrema paginae parte vacua, postremo Πέλεκος.

o. Vaticanus nr. 434 saec. XIV (= Va Bergk.).

Dosiadae Ara. Βησαντίνου Βωμός.

p. Vatican. nr. 1379 chart. saec. XV (sec. Ziegl.; saec. XIV sec. Ahr.) e libris Ursini (= 18 Ziegl. Ahr. = V Bergk.).

Θεοκρίτου Σύριγξ. Δωσιάδου βωμός.

q. Ambrosianus H. nr. 22 super. saec. XIV (vel potius recentior = b Ahr. = A 3 Bergk.).

Σύριγξ. Hoc codice editionem Ald. priorem usam esse certissime apparet e scriptura communi vs. 5 ὡς τὰς, 9 ἴσαν δέα, 16 λαρνακόμις vel λαρνακόμιε aliisque.

r. Ambrosianus B. nr. 75 membr. saec. XV (c Ziegl. Ahr. = A 1 et A Bergk.).

Σύριγξ (altera pagina vacua) βωμός. Τοῦ ὀλοβόλου ῥήτορος ἐξήγησις εἰς μέτρα τῆς τοῦ Θεοκρ. σύριγγος. Τοῦ αὐτοῦ ἐξήγησις ῥηματικὴ τῆς τοῦ Θεοκρ. σύριγγος. Ἐτέρου ἐξήγησις τῆς τοῦ Θεοκρ. σύριγγος. Duae pag. vacuae. Τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος ὀλοβόλου ἐξήγησις συνοπτικὴ εἰς τὸν πέλεκον. Dimidia pag. vacua. Τοῦ αὐτοῦ σιμμίου ῥοδίου ὠόν ⁵⁾).

¹⁾ edidit Duebn. schol. Theocr. p. 109—112.

²⁾ cf. Bergk. anthol. lyr. ² p. LXXI not.

³⁾ „p. 119b imago quaedam Cupidinem alatum, arcu et pharetra instructum exhibens; in alis vero Theocriti opusculum illud, cui titulus Πτερόγιον, continens cum adscripta ipsius legendi ratione . . . haec autem pictura in verso capite est ita ut codex inverti debeat, ut et ipsius inventuendae et praedictae declarationis legendae copia fiat.“ Bandinius p. 210.

⁴⁾ ut in Ambr. 75, de quibus cf. Ahr. Philolog. 33 p. 414.

⁵⁾ Holoboli exegesis in Fistulam inde edidit Bergkiius progr. Hal. 12. Jan. 1866 p. 7. Var. lect. ad Ovum idem progr. Hal. 4 Mai. 1866 Holoboli exeges. in Securim idem progr. Hal. 28 Jul. 1866.

s. Vaticanus nr. 1311 chart. saec. XV e libris Ursini (= 11 Ziegl. Ahr.).

In fine Θεοκρίτου Σῶριγξ.

t. Laurentian. plut. XXXII nr. 46 chartae. in 4 saec. XV (= t Ahr. = La Bergk.).

In fine Theocriti Syrix et Ara. Syringem sequuntur iambi σόριξε τήν κτλ. ut in Laur. XXXII, 37¹).

v. Laurentian. plut. XXXII nr. 43 in 4 saec. XV (= r Ahr Ziegl. = Le Ld Bergk.).

Θεοκρίτου Σῶριγξ bis, sed diversis locis (v¹ v²).

x. Parisin. reg. nr. 2781 chart. saec. XV Mich. Apostolii manu scriptus (= G Ahr. Duebn. = Pa 2 Bergk.).

Syrinx cum Holoboli commentariis (sec. catalog.: „scholia in Simiae Syringem“). Holoboli exeges. edid. Duebn. schol. in Theocr. p. 112—113.

y. Parisinus nr. 2812 chartae. saec. XV sub fin. (= K Duebn. Ahr.).

Syrinx, quam Duebnerus contulit (schol. Theocr. p. 169), quamquam olim²) eam ibi deesse testatus erat. Ara sec. catalog.

z. Coislin. nr. 351 scriptus anno 1516 (= Z Ahr. Duebn. = Pa 1 Bergk.).

Σῶριγξ.

Restant deterioris ut videtur notae codices:

Parisinus reg. nr. 2721 chart. saec. XVI (= B Ahr) Πτέρυγες.

Dorvillianus (de quo cf. Ahr. bucol. I p. XLII) Βωμός. Πέλεκυς.

Vossianus vel Leidensis uterque³). Holoboli expositio in Aram Dosiadae⁴).

Iuntinae margo (= Im. Ahr.). Glossae paraphrases scholia ad Syringa in exemplaris Iuntini, quod est in bibliotheca urbana Lipsiensi, marginem et inter lineas olim e codice aliquo recentioris aetatis illata (fort. e cod. Ambros. r: ἐτέρου ἐξήγησις τῆς τοῦ Θεοκρ. σόριγγος). Ipse primus contuli. Nihil iis affertur novi quin in schol. Pal. apud Holobol. vel Pedia-simum iam exstet, nisi quod ταυροπάτωρ vs. 3 explicatur per ἡ μέλισσα νόμφη et ἔλλοπι vs. 18 per ἔλλοπις εὐόφθαλμος.

Ex antiquioribus bucolicorum editionibus quibus technopaegnia continentur mihi in manibus fuerunt (pleraeque e bibl. univ. Gotting.):

¹) cf. Bandin. II p. 205.

²) apud Ahrensium bucol. I p. XXXIX.

³) cf. Montfauc. biblioth. bibl. p. 676 E. Fabric. bibl. Gr. cur. Harles. IV p. 433. Valckenaer. diatrib. p. 129—130.

⁴) Codicis Palatini apographa ad carminum recensionem adhiberi non posse apparet; necdum tamen dispicio, unde Securis manubrium in codicem Barberinum (de quo cf. Fabric. bibl. Gr. IV p. 435—436 et Jacobs. A. Gr. t. VI p. CXLVIII) pervenerit.

- Aldina utraque 1495, qua continetur *Fistula* 1).
- Theocr. id. ap. Egidium Gourmont Paris. Sine anno ed. Celsus Hugo. Haec editio *Fistulam* plane ita exhibet ut Aldina II. edit. Iuntina 15¹⁵/₁₆, qua continentur *Fistula Alae Securis*. Exemplar accepi e biblioth. public. reg. Stuttg.
- edit. Zachariae Calliergi 1516. Περὶ τῶν κώλων τῆς σύριγγος. Θεοκρίτου σύριγγ. Περὶ τοῦ πελέκεως. Θεοκρ. πέλεκυς. Περὶ τοῦ πτερυγίου. Θεοκρ. πτερόγιον. Ara sine inscriptione. Ioannis Pediasimi in *Fistulam* exegesis in fine libri. Haec editio ea potissimum re commendatur, quod carmina figurata ita exhibentur ut in codice exstabant 2).
- edit. Camerarii 1530. *Fistula*. Περὶ τοῦ Πελέκεως. *Securis*. Περὶ τοῦ Πτερυγίου. Θεοκρίτου πτερόγιον. Θεοκρίτου βωμός. Omnia fere ut Call.
- Salamandrina 1539. (teste Ahrensiio prava editionis Bas. I 1530 repetitio). *Fistula* valde corrupta. Περὶ τοῦ πελέκεως. Θεοκρίτου πέλεκυς. Περὶ τοῦ πτερυγίου. Θεοκρίτου πτερόγιον. Ara sine titulo, ut ap. Call. in fine libri Pediasimi exegesis.
- Bas. II 1541. per Hieronymum Gemusaeum. Περὶ τῶν κώλων τῆς σύριγγος. *Fistula* ut ap. Call. Περὶ τοῦ πελέκεως. Θεοκρίτου πέλεκυς. Περὶ τοῦ πτερυγίου. Θεοκρ. πτερόγιον. Θεοκρ. βωμός. Pediasim. exeg. omnia ut ap. Call.
- Theocr. id. Venetiis ex officina Farrea 1543. Salamandrinae repetitio. Post Pediasimi exegesim σχόλια εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Θεοκρίτου, quae scholia ex Holoboli commentariis excerpta videntur. Ἄλλως (vitiose ἄλλος) ὁ διὰ τῶν μέτρων οὐτοσί βωμός κτλ. (ut ap. Steph. I).
- Brubach. I 1545. *Fistula*. Περὶ τοῦ πελ. et πέλεκυς Θεοκρίτου. Περὶ τοῦ πτερυγίου. Θεοκρ. πτερόγιον. Θεοκρ. βωμός. fol. 190 Pediasimi exeg. ut ap. Call. Eobani Hessi versio *Fistulae*, cuius in margine ascriptum: „primus versus myurus est, non hexameter, ut quidam putant“, quae annotatio Camerarii videtur esse.
- Brub. II. 1553. omnia ut in editione priore.
- Brub. III cum Guilielmi Xylandri annotatiunculis 1558. p. 306 *Fistula* cum Pedias. interpret. cet. ut ed. II. Not. p. 238 *Fistula* cum Winshemii interpretatione.
- Mor. II. Paris. 1561. *Fistula*. *Securis*. Πτερόγιον. Βωμός. Non nihil a Calliergi. discedit.

1) Quod vero Ahrensius (Philolog. 33 p. 591 not. 71) Aldinam I fluxisse e cod. 11 = s affirmat, non cadit in *Fistulam*, cuius lectiones ab illo codice diversas exhibet Aldina.

2) cf. Calliergi verba post Aram: τὸν Θεοκρίτου πέλεκυν, τὸ πτερόγιον καὶ τὸ ἐξῆς τὸ ἀνευ ἐπιγραφῆς μὴ ἔχοντες δεύτερον ἀντίγραφον οὐκ ἠδονήθημεν κάλλιον ἐπιδιορθῶσαι διό μοι καὶ συγγνωστέον. ἐν γὰρ καὶ μόνον τῶν ἀντιγράφων ταῦτα εἶγεν. ἅτινα κάλλιον ἐνομίσαμεν τοῖα οἷα ἦσαν τυπῶσαι ἢ εἶσαι εἰς λήθην κατολισθεῖν.

Steph. I. Poet. Graec. princ. heroici carm. 1566. II. p. 282—286
Fistula; in margine cod. Palatini lectiones; annotatio ad vs. 1.
Securis. Ovum. (ut vid. e codice r). Ara. Alae. p. 486 scholia
in Aram (ut in Farr.) Annot. p. LII de Fist. vs. 1 et de
Arae auctore.

Steph. II. 1579. Ovum Alae Securis conversa simul et emendate
exposita a Claudio Auberio Triuncuriano. Fistula cum enar-
ratione Viti Winshemii. Pediasimi exeges. Ara cum decla-
ratione G. Canteri.

Witeb. 1582. Fistula e recens. Winshemii. Exemplari usus sum
bibliothecae urbanae Hannoveranae.

Vign. I. 1584. Continentur technopaegnia ut Steph. II. Accedit
p. 213 Eobani Hessi versio Fistulae.

Lips. 1596. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri
excepta. Fistula p. 129 scaturit erroribus. Expositio eius
grammatica ex Winshemii enarratione hausta.

Heins. 1604. Ovum Alae Securis Fistula Ara ut Steph. II at sine
annotationibus. Accedit Ovum a Scaligero emendatum eiusque
emendationes ad Ovum Alas Securis Fistulam Aram. —
Περὶ τοῦ πτερυγίου. Π. τ. πελέκεως. Π. τῶν κώλων τῆς σύρ.
p. 222 ut ap. Call. deinde Pediasimi exeges. —

Editiones Crispinianam 1570 et Commelinianam 1596 illam
cum Winshemii Canteri Auberii hanc praeterea cum Scaligeri
expositionibus posterius demum Berolini conferre mihi licuit.

Recensionis iam fundamenta iacturis primo loco nobis de
Fistula agendum est. Huius enim carminis solius continua atque
admodum accurata collatio quae exstat Duebneri, Bergkii, Ziegleri
(Theocr. edit. III) sedulitati debetur. Tum vero ex Fistulae re-
censione etiam deficiente codicum manu scriptorum collatione facil-
lime coniecturam facere nobis licebit de reliquis technopaegniis
recognoscendis. Zieglerus igitur ad hoc carmen contulit codices
Theocriteos e s p r; Duebnerus praeter cod. Pal Parisinos g x
y z; Bergkii Palatinum, Ambrosianos f q r, Laurentianos d t v;
Vatic. p, Parisin. x z. Nihilo tamen minus aegre desiderantur
collationes codicum b h l m. Duplicem vero Fistulae traditionem
esse nos quidem quantum e codicibus ad eam collatis possumus
erui, statuimus meliorem anthologicam (A), deteriore bucolicam
(B), quam omnes Theocriti editiones antiquiores, ut par erat,
sequuntur. Illius quidem tenentur partes solo codice Palatino (a);
huius vero principatum quin obtineant codices reliquis aetata
superiores d e f g, non est dubium. Neque enim calami erroribus
exceptis (velut vs. 4 εὐπελίπες s; vs. 12 συμμικίδας p, vs. 14
δέταο x) ullam invenimus codicum p r s x y z lectionem quin sive
in a, sive in d e f g iam exhibeatur. Hos igitur propugnatores

quasi eligamus atque palmam Palatino attribuendam esse demonstramus. Bergkiius enim ¹⁾ codicem Palatinum „quamquam et antiquitate et virtute praestat Theocriteis libris, qui maxima ex parte sunt proletarii“, non tamen illis omnem abrogare fidem affirmat. Quae opinio ea re utitur fundamento quod illis quoque codicibus peculiaria quaedam sint, quae non deceat temere spernere; ita in Simiae Securi versum medium h. e. manubrium desiderari dicit in cod. Pal. Sed hunc versum spurium et interpolatum optimo iure in a non exhiberi infra probaturi sumus, ubi de Securi nobis agendum erit. Codices vero Theocriteos qui per multorum manus transierunt, multo corruptiores quam a, in his carminibus recensendis vix dignos esse qui adhibeantur, docemur ea re, quod codex a genuinas plerumque lectiones nec coniecturis corruptas exhibet. Exempli causa affero versum illum subditivum qui in omnibus codicibus Theocriteis i. e. in tota bucolica traditione neque vero in a Fistulae praemissus est:

σῦριγξ οὔνομ' ἔχεις αἶδει δέ σε μέτρα σοφίης
(σοφίας e).

Hunc versum iure e carmine eliminavit, id quod iam Fort. Licet. encycl. ad Syr. p. 44 contra Salmasium monuit, Steph. I p. 282 (rectius p. 284): εἶδον δύο παλαιὰ ἀντίγραφα τοῦτον οὐκ ἔχοντα et annot. p. LII ad p. 284: „versum . . . exclusi tum quod ita sit ineptus, ut vel hoc uno satis se prodat indicio.“ Alterum ex his exemplaribus codex Palatinus fuit, cuius lectionis varietatem nonnunquam in margine Fistulae notat Steph. I; alterum illius apographon videtur fuisse. Certiora tamen argumenta addidit Salmasius p. 212. Nam cum in Fistula bini semper versus sibi respondeant, hic non habet antitheticum suum neque existimandum est initio carminis ternos pro binis positos esse. Praeterea hic versus est planus, apertus nec ulla caligine obtectus ut ceteri; et si primo versu aperte Fistulae nomen diceretur, deinde vero (vs. 8) sub gripho ἔλκος eiusdem notio iterum lateret, ridiculum id esset et absurdum. Quod denique Salmasius in paenultima verbi σοφίης syllaba producta offendit, non est impedimentum, quominus versum genuinum esse statuamus; eiusmodi enim versus, quem miuron vel teliambon appellabant, veteribus metricis minime erat ignotus ²⁾. Fortunius vero Licetus, qui Fistulae calamos ternis versibus compositos esse ratus illum versum defendit, propterea scilicet errat, quod bini versus semper idem exhibent metrum; ergo binis artius inter se coniunctis calamus efficitur. Qua opinione reiecta id quoque sequitur, ut versus ille eiciendus sit. Ceterum Salmasius p. 213 non inepte suspicatur eundem huius ficticiae inscriptionis

¹⁾ A. L. ² p. LXXI.

²⁾ cf. Mar. Victor. art. gram. lib. I ap. Keil. gram. Lat. VI p. 67; Terentian. de metris ibid. p. 383 vs. 1929; Athen. XIV p. 632 f.

auctorem esse quem manubrii Securi appositi. Est enim quaedam necessitudo inter utrumque¹⁾.

Simul haec res quod versus ille in a non exstat, argumento esse potest etiam manubrium Securis in a omissum esse spurium. Vidistis igitur Palatino si non omnium optimam, at certe meliorem exhiberi traditionem.

Difficilius est dictu, utra primi et secundi versus lectio sit praeferenda *μάτηρ-τέχεν* (a), an *μάτηρ-τέχες* (B). Etenim utraque scriptura per se bene se habet. Hanc si praetulerimus, invenimus clausulam versus 1 melius respondere clausulae versus secundi in trochaeum exeuntis, qui primo par esse debet; deinde eleganter totum poemation ab apostrophe incipere et finire; initio enim Panis mater, infra vero (vs. 13 sq.) Pan ipse compellatur. Altera scriptura firmatur et meliore traditione et ea re quod poemation non in Penelopes honorem sed in Panis laudem compositum huius solius allocutionem melius fert. Sed ab altera causa discrimen repetendum est. Scripturam enim *μάτηρ* etiam codex e, qui exhibet *μήτηρ* (*μάτηρ* s) et scholiasta Dionys. Thrac.²⁾ commendant; et *τέχεν* legitur in cod. p. Ergo — quamquam in tali quaestione leviore omnem varietatem facillime calami lapsu et compendiis exortam aut codices deteriores e codice aliquo, qui ex Palatino erat correctus, descriptos esse statui potest, id tamen tenendum est vel codices adversarios hoc loco a Palatini partibus stare, cuius sane *τέχεν* nihil valet, quod etiam in Secur. vs. 2 *ῶπασεν* pro *ῶπασ'*, Ov. vs. 11 *ὑπερθ'* pro *ὑπερθεν* exhibet, — Palatini igitur lectionem praeferre nulla re prohiberemur, nisi graviore accederent causae, quibus commoti utramque scripturam improbamus. Neque enim totius carminis sententiam si consideramus facere possumus quin contra codicum auctoritates novam proferamus lectionem. Atque dedicatum esse carmen Pani non solum ex ipso elucet, sed etiam cod. p, qui *Θεόκριτος Πανὶ σύριγγα*, libri Theocritei qui in sinistra parte *Θεόκριτος*, in dextra *πάν* exhibent³⁾ editiones veteres (Ald. Junt. Call.) recte testantur. Hunc igitur deum inde a versus 14 poeta ipsum alloquitur, hunc laudibus exornat. Quocum male congruit, quod initium Fistulae matri eius dedicari videtur. Poeta profecto Alexandrinus qui dicitur, a quo Fistula composita est, multo elegantius scripsisset. Accedit altera quoque causa. Deest enim quo versus 14 cum priore carminis parte coniungatur, quippe qui abrupte quasi cadit in sententiam, id quod iam Heckerus I

1) Consutum omnino esse istum versum docemur epigrammatis ap. Welcker. cycl. epic. I p. 21 ubi verbis *μέτρον ἔχης σοφίας* pentameter finitur; Solonis 13, 52 (Bggk.) *ἡμερτῆς σοφῆς μέτρον ἐπιστάμενος*; Pindari epigr. (Jacobs. A. Gr. I p. 81 VI p. 277):

χαίρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

2) Bekker. Anecd. Gr. vol. II p. 734.

3) cf. Bergk. A. L. p. LXXXVI*.

p. 126 scite intellexit. Ergo huius versus cum reliquis coniunctio utique restituenda est et Panem ipsum, non Penelopen matrem, initio compellere debet poeta. Quae cum ita sint, Fistulae initium sic corrigendum esse censeo:

Οὐδενὸς εὐνάτειρα Μακροπολέμοιο δὲ μάτηρ
Μαίας Ἀντιπέτροιο θοὸν τέκε σ' ἰθυτήρα

ad quam scripturam scholiasta Dion. Thr. (μάτηρ - τέκες) et cod. e proxime accedunt. Cui scripturae non obstat tertia persona in verbis ἕξε. πᾶξεν, σβέσεν (vs. 5—9). His enim singulae notiones e quibus Pan eruendus est, amplius illustrantur. Sic igitur fere vertendum est carminis initium: „Quae nullius coniunx, tamen Tele-
machi erat mater, te genuit, illum Amaltheae pastorem, non quem apud nutritiverit sed quem Pinus nymphae amor incendit, nomine Ὀλον, duplici natura praeditum, illum Echus amatorem, qui in Syringis honorem compegit fistulam, qui Persas vicit. Huic etiam Theocritus hoc carmen dedicavit.“ —

Ad versum 2 id quoque mentione dignum est, quod Μαίας, non μαίας, nobis scribendum est, ut difficultas griphi solvendi maior fiat, quod certe auctoris erat consilium; atque id quidem propter vs. 19 Καλλιόπαι, quo loco non musa intellegitur sed vocalis Echo. Vocem autem Καλλιόπαι pro nomine proprio positam esse ex versu 7 Μοίσαι apparet, ubi de Syringe verba fiunt. μαία est nutrix idemque nomen Mercurii matri est. Mercurius vero Panem ex Penelopa genuit¹⁾. Itaque qui Fistulam legit, facile in eum errorem perducitur, ut existimet hoc loco agi de Mercurii matre. Nomen vero proprium Μαία et appellativum μαία synonyma sunt. Μαία Ἀντιπέτροιο, Jovis nutrix, Amalthea est capra²⁾. Hoc igitur modo in griphis solvendis procedendum esse ut comprobem, exempli causa affero epigramma A P XIV, 18:

Ἔκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
Αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενον.

(cod. μαρνάμενος); de quo Ehlersius p. 8 disputavit. Coniecit enim μαρνάμενον scribendum esse pro μαρνάμενος, cum nesciret iam a Brunckio idem scriptum esse. Cui Bergk³⁾ assentitur, praesertim cum hoc gripho usus alter poeta A. Plan. III, 29 scripserit: Ἔκτορα τὸν Πριάμοιο ... ὃν ποτε μαρνάμενον Διομ. ἔκτ. ἄ. Αἴας πρὸ Τρώων. Dicitur igitur Achilles Hectorem αἴας i. e. γῆς πρὸ Τρώων pugnans⁴⁾ interfecisse. Cuius griphi difficultas ut augeatur, non solum Diomedis sed etiam Aiakis nomine ludit auctor. Iure igitur Ehlersius ait p. 10: „ut proprie factus est γριφος ad pisces capiendos, sic translate factus erit ad hominum mentes, tanquam

1) Herod. II, 145.

2) cf. Callim. hymn. in Jov. 49.

3) poet. lyr. Gr. ed. 4 vol. III p. 667.

4) cf. etiam epigr. in Aegypt. invent. Mus. Rhen. 39, 1884 p. 152: Ἔκτωρ ῥυόμενος πάτραν δορῖ.

pisces, capiendas⁴, quamquam his verbis certe etymologiam respici non vult. —

In versu 2 Ἀντιπέτροιο praebent cum Palatino et schol. codices x, s, corr. in g, t man. sec., v², cum vulgo ἀντιπάτριο traditum sit. Agitur enim de Jove, cuius loco Saturno patri lapis datus est¹). Alii vero²) ἀντιπάτριο praetulerunt, quod Jupiter patri adversatus sit; sed haec explicatio ridicula. Ἀντιπέτροιο praeterea Psellus legit³).

Neque minus Fistulae versu 4 codicis Palatini praestantia comprobatur, qui recte exhibet: ἀλλ' οὗ πιλιπές κτλ. (ἀπέλειπες vel ἀπέλειπες οὐ αἶθε B.). In gripho πιλιπές τέρμα σάκους latet Pinus nympha Pani amata. Margo clipei est ἴτος; caret igitur iam littera π. Itaque Bergkii cum putaret non ἴτον sive clipei marginem Panis animum amore accendisse sed Πίτον, ergo ἴτον littera πῖ auctam, Panis in deliciis dici debere, coniecit scribendum esse ἀ-πι-λιπές. At non est causa cur anthologica lectio commutetur, dummodo eam recte interpretemur; nam πιλιπές τέρμα σάκους significat eam quae sine littera πῖ ἴτος i. e. clipei margo est; ergo Pityn nympham⁴). Haec est illa „Arcadio pinus amata deo“, quam Propertius I, 18, 20 commemorat. Recte etiam schol. Pal. dicit: ἐλλείπει οὖν αὐτῇ (clipei margini) τὸ π̄ πρὸς τὸ εἶναι πίτον. Quod vero reliqui codices praebent, coniectura effectum est, quoniam quid πιλιπές sibi vellet, ignorabatur. Itaque Holobolus ἀπέλειπες interpretatus est per ἔτερες, glossator codicis g τέρμα σάκους per ἔργα τοῦ πολέμου; quin etiam Pediasimus, qui tacito nomine nonnunquam Holobolum impugnat, cavillatur de Bacchi illa in Indos expeditione, cui Pan interfuisse dicitur.

In versu 6, ubi a exhibet ἔχε (ut etiam Steph. I in margine), B ἄθε vel ἄθε⁵) haud dubie aliud quid delitescere Bergkii opinatur. Sed codicis a lectio plane firmatur et metro et Theocriti Thalys. vs. 99: ἔχει πόθον, quod idyllium cum Fistula artissima necessitudine coniunctum esse infra exponetur. Scripturam vero ἄθε utique falsam esse docemur versu 4, ubi iam exstat αἶθε.

Itidem in vs. 6 cum Palatino legendum est ἀνεμώκεος, quamquam ceteri et Palatini scholiasta exhibent ἀνεμώδες. Ex hac falsa lectione falsa glossatoris Parisini et Pediasimi et Fritzschi Hillerique interpretatio fluxit, cum in nympha Pani amata, quae in verbis τὰς Μέροπος κόρας γαρυγόνας τὰς ἀνεμώκεος latet Syringa intellegendam esse censerent et verterent: „qui habuit desiderium

1) cf. schol. Pal. ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ: Κρόνωι.

2) cf. Holoboli et Pediasimi commentarios ap. Duebn. schol. Theoc. p. 110 et 112.

3) stich. politic. vs. 166 Boissonad. Anecd. Graec. vol. III Paris. 1831 p. 208: καὶ τὸν παρὰ τῇ Σύριγγι ἀντίπετρον οὐκ οἶεν.

4) Notanda sane est breviloquentia qua poeta dicit πιλιπές τέρμα σάκους pro ἡ πιλιπῆς τέρμα σάκους οὔσα.

5) nam εὔθε codicis e corruptum est ex ἄθε eodem modo, quo vs. 4 εὔελειπες cod. s ex ἀπέλειπες.

puellae articulata voce utentis, sonos cientis, ventis huc illuc agitatae⁴. Sed omnia haec epitheta non apta esse nymphae Syringi, inepte autem attribui puellae iam in arundinem conversae Salmasius p. 215 ostendit. Nemo igitur nisi Echo intellegenda est¹). Nam ubicunque in Fistula enuntiatum relativum incipit, aliquid novum de Pane profertur, qui primo loco dicitur Pinus amator, deinde Echus, tum Syringis, postremo qui Persas ex Europa pepulit. Decem hi versus priores priorem carminis partem complectuntur; altera parte exponitur hanc fistulam i. e. hoc carmen Pani dedicari, quam ob rem deum gaudere et in Echus puellae amatae honorem quidlibet canere, scilicet non hac fistula litteris et verbis composita, iubet poeta. Echo autem in priore carminis parte appellatur γηρογόνη (sono nata), quod nisi sonus praecessit echo non efficitur, et ἀνεμώχης, quod celeriter sonum echo subsequitur. Ἀνεμώδης vero (ventosus), quod verbum Sophocles in Scyriis²) de Seyro usurpat, Plutarchus³) de promunturio ad echo significandam idoneum non est. Atque re vera scribendum esse ἀνεμώχως apparet e fragmento adespoto ap. Bergk. poet. lyr. Gr. nr. 106: οὐκ εἶδον ἀνεμώχως χόραν⁴). Echo denique μέροψ nominatur διὰ τὸ μερίζειν τὴν ὄπα vel, ut schol. Pal. explicat, ἀπὸ τοῦ μὴ ὄλην ἀντιφθέγγεσθαι τὴν φωνὴν ἀλλὰ μέρος τὸ τελευταῖον⁵), quocum conferas Apollon. Archib. lexic. p. 111 Bekker. Cramer. Anecd. Ox. I p. 270, 22 ad Iliad. A, 250 Μέροψ. συνώνυμον γίνεται παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω· ὁ μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἔχων καὶ ἔναρθρον ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· ἐπειδὴ ἐὰν εἴπω ἄνθρωπος, μερίζεται εἰς συλλαβὰς. Ex Homericis vero interpretatione et glossas et griphos fluxisse infra demonstrabimus. Ceterum melius Μέροπος scribitur, ut dubitatio excitetur utrum hoc gripho Merops an Thessalus an Jason indicetur, atque id quidem memoro propter Dosiad. Ar. vs. 2. Recte igitur scholiasta Palatinus, glossator Iuntinae Lipsiensis, Holobolus, Salmasius Echo intellegunt, quae explicatio traditione anthologica sustinetur.

Difficilius est quid de versu 10 constituendum sit decernere. Palatinus exhibet in fine versus nihil nisi verba Τυρίας τ', Β Τυρίας τε vel τ' ἀφείλετο quod metrum respuit. Ad mutilum versum suppleendum coniecit Salmasius Τυρίαν τ' ἐρρύσατο, quae coniectura firmatur glossa Εὐρώπην ἐλοτρῶσατο, quam Salmasius p. 216 in veteri membrana se invenisse dicit et schol. Pal. καὶ τῆς ἀπωλείας τὴν Εὐρώπην ἐρρύσατο⁶), Bergk. Τυρίαν τ' ἐξείλετο. Sed eis

1) cf. Mosch. VI, 1: ἦρατο Πάν Ἀγῶς τὰς γείτονας. Apul. met. V, 25 in Psych. et Cupid. edit. Jahn. p. 31, 7 AP-IX, 825, VI, 87. A. Planud. IV, 153—155; alios praeterea locos affert Wieselerus d. nymph. Echo Gotting. 1844 p. 3e. q. s.

2) frgm. 496 Dind.

3) de solert. an. X, 10 Moral. p. 967 B.

4) cf. etiam ἀνεμώχης νεφέλη Eurip. Phoen. 163, δῖνα Aristoph. Av. 697.

5) cf. vs. 18 et 19 oxymoron ἔλλοψ et Καλλίοπα similiter explicandum.

6) cf. Iunt. marg. καὶ ἐλευθέρωσε τοὺς Ἑλληνας τῆς δουλείας τῶν Περσῶν.

non licuit *Τυρίας* quae forma codicum consensu firmatur, in *Τυρίαν* mutare quamvis levi mutatione. Quod vero libri exhibent *ἀφείλετο* additum est a librario quodam eo consilio ut versus suppleretur, quare nihil valet. Manendum igitur est in lectione cod. Pal. *Τυρίας τ'*; inde prodire potest supplementum. Pan igitur, qui Graecis contra Persas ad Marathonem subvenit ¹⁾ et contra Gallos Antigono Gonatae, dicitur qui exstinxit virtutem Persae cum Perseo homonymi (*ἀνορέαν ἰσαυδέα Παπποφόνου*) i. e. Persarum superbiam devicit. Constat vero Persas non solum devictos sed etiam ex Europa expulsos esse ²⁾. Quae cum ita sint, versum hoc modo supplendum esse censeo

Τυρίας τ' ἐξήλασεν ³⁾.

Tyria est Europa virgo a Jove rapta. Apud Euripidem Phoen. 639 Cadmus frater illius appellatur *Τύριος*; Ovidius met. II, 845 virgines Tyrias Europae comites esse dicit ⁴⁾. Fritzschius sec. Jacobsii in schol. Pal. coniecturam existimat Europam propterea Tyriam nominari, quod Tyro a Jove abducta sit, quamquam vulgo Sidone rapta esse fertur ⁵⁾; scholiis enim Palatinis recte dicitur: *τὴν δὲ Εὐρώπην Τυρίαν εἶπεν ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη ὑπὸ Διὸς ἀρπασθεῖσα ἐκείνη ἦν* (sic cod.). Jacobsius scripsit *ἐκεῖθεν*, oblitus scholion esse Byzantinum, debuit saltem cum Holobolo, qui illo scholio usus est, *ἐκεῖ* scribere ⁶⁾. Multo autem simplicius Europam breviter Tyriam esse dictam pro Phoenissa, ut Omphalen vs. 14 Saettam i. e. Lyden, statuimus.

Quod vs 13 Palatinus falso exhibet *ἀεῖ*, quod nec metro nec sententia toleratur cum Panem non semper gaudere iubeat poeta, sed quia hanc *Fistulam* accepit, non impedit, quominus Palatino palmam tribuamus; nam lectio bucolica δ levissima coniectura prodiit. Ita non solum Jacobsius (ed. 2 vol. 4 p. 821) sec. schol. Pal. e coniectura scripsit, Bergkiius e libris se restituisse gloriatur, sed etiam omnes antiquiores editiones (Ald. Junt. Call.) exhibent. Quae lectio utrum genuina sit necne, prorsus ignoramus; potest etiam aliud quidlibet conici. Iure igitur Heckerus I p. 126 versum correxisse videtur: *ψυχὰν αἰ* i. e. *σύριγγι-χαρεῖς* ⁷⁾. Heckeri coniecturam scholiasta etiam Palatinus videtur comprobare ⁸⁾. Quod deinde protulit Heckerus *ψυχὰν ᾧ*, quod pronomen ad proximum

1) Herod. VI, 105; A. Plan. IV, 232 epigr. Simonid.

2) cf. AP VI, 50 Simonid.: *Πέρσας ἐξελάσαντες* Bergk. PLGr. ⁴ nr. 140.

3) sententiam apte reddidit Holobolus, qui verbum *ἀφείλετο* interpretari conatur: *ἐξεβάλεν ἐκείνην, ἀνορέαν scil., τῆς Εὐρώπης δηλονότι.*

4) Falsa igitur est Pediasimi interpretatio *Τυρίας ἦγον Εὐρώπης μεταωμικῶς· ἐν γὰρ τῆι Τύρωι τῆι Εὐρώπῃι ὁ Ζεὺς ἐμίγη*, quod in Creta factum esse Hesiodus et Bacchylides narraverant (cf. schol. II, M 292).

5) cf. schol. II, B 494.

6) Holob.: *ἐπεὶ ἐκεῖ ἦν ὑπὸ Διὸς ἀρπασθεῖσα.*

7) ad positionem pronominis relativi cf. Theocr. Messor. vs. 17: *ἔχεις πάλαι ᾧν ἐπεθύμεις.*

8) *τῆι σύριγγι, ᾧ Πάν, τὴν ψυχὴν χαίροις.*

πᾶμα referendum esset, displicet, eum pronomen masculinum per totum carmen ad Panem solum pertineat; tum certe τῷ „proinde“ scribendum esset. Praeterea codicis Pal. ἀεί eodem errore prodiit ex AI i. e. αἶ, quo in Dosiadae Ara (vs. 15) codicis Pal ἀεὶ λινεῦντ' ex αἰλινεῦντ'. Praeferenda igitur scriptura ψυχὰν αἶ βροτοβάμων λαρνακόγυις χαρεῖς. Nam sicut pronomen ὅς (vs. 5) ad proxima neutrius generis verba Ὀλον et δίζων, in quibus notio Panis, Amaltheae pastoris, latet, referendum est, ita femininum αἶ (vs. 13) ad notionem Fistulae, quae a poeta deo dedicatur ut τυφλοφόρων ἐρατὸν πᾶμα, cuius verum nomen et genus iam e versu 7 apparuit.

In versu 16 Palat. exhibet χαίρεις a priore manu, cuius lectiones superscriptae plurimi sunt aestimandae¹⁾; Salmasius qui vulgatam bucolicorum et codicum et editionum sequitur scripturam, χάροις; Heckerus et olim Bergkius rectius χαρεῖς. Proximi enim versus verbo μελλίζοις facile potuit illud homoeoteleuton χάροις et μελλίζοις effici; participium vero χαρεῖς requiritur, quod in versu 17 particula desideratur, qua cum versu 16 coniungatur. Scriptor igitur codicis Palatini ut suis coniecturis Fistulam corrumperet, tantum afuit, ut contra id quod in archetypo scriptum esse persuasum habebat, summa fide depingeret et quod legere omnino non potuit, omittere mallet. Quam ob rem non dubito Palatini lectionem περισμαράγου v. 8 praeferre, quamquam ceterorum περισμαράγου nititur versu Homericō²⁾:

σφαραγεῦντο δέ φοι πορὶ ῥίτσι.

Versu 14 de Omphale Pani amata verba fieri solus Licetus p. 86 negat, qui Syringa intellegit. Nam cum a Fauno, non a Pane, Omphalen amatam esse dixisset³⁾, ignorabat Panem apud Graecos, apud Romanos poetas Faunum eundem esse⁴⁾.

Ultimo loco eam quoque rem non praetermittam, quod in vs. 12 cod. Pal. exhibet σιμηχίδας cum η super priore α: σιμηχίδας autem nihil est nisi σιμηχίδας. Quod vero σιμηχίδας in σιμηχίδας mutatum est, eodem modo explicandum est quo in Dosiadae Ara (vs. 2) δίσαβος pro δίσσηβος. Etenim sequiores grammatici regulam δωρίζεν δ' ἕξεισι δοκῶ τοῖς Δωριέεσσι⁵⁾ nimis anxie secuti quocunque poterant loco Doricum ut opinabantur, reposuerunt πλατειασμόν. Maior vero bucolicorum codicum pars hoc loco falsam tradit formam Σιμηχίδας, de qua alio loco pluribus disputabimus. — Codicum igitur stemma, ut brevi praecidam, hoc fere est. Ex archetypo bucolicorum pendent codicis Palatini lectiones. Codices vero

1) cf. vs. 12 Σιμηχίδας. AI. vs. 1 βαθυστέρνου vs. 9 καλοῦμαι. Secur. vs. 1 κρατερᾶς pro κρατίστας. Ov. vs. 18 ἐκλιπών.

2) Od. i 390.

3) cf. Ovid. fast. II, 310.

4) cf. Horat. edid. Kiessling 1884 part. I p. 66 ad carm. I, 17, 1 et III, 18, 1.

5) Theocr. Adoniaz. 93.

bucolici, deterioris generis optimi, d e f g descripti sunt ex libro aliquo deperdito (B), qui et ipse ex archetypo descriptus erat. Hoc apographum aut coniecturis et additamentis librariorum corruptum aut omnino tam negligenter erat factum, ut codicum deteriorum scriptores, dum corrigere studuerunt, corrumperent. Qui libri antiquioris Palatini lectionibus et scholiis byzantinis longe superantur, in quibus recensiois Theocriteae a Theone et Nicanore Coo institutae vestigia remansisse suspicor. Eos enim non solum ad Theocriti Thalysia sed etiam ad Fistulam commentarios scripsisse probabile est propter intimam utriusque carminis atque scholiorum et utriusque et reliquis idylliis appositorum necessitudinem¹⁾. Iniuria igitur V. Rose²⁾ affirmat figurata carmina non ante saecula XIV et XV e codice aliquo anthologiae Palatino simili „uno primoque fonte“ Theocriteis addita esse, praesertim cum in codicibus saeculi XIII figurata exstent carmina.

Satis igitur apparuisse puto codicis Palatini praestantiam, si quidem Fistulam solam respeximus; eundem codicem omnium optimum et dignissimum esse cuius habeamus rationem cum ceterorum quoque carminum figuratorum tum maxime Ovi recensione docebimur. Antiquiores vero editiones fere nihil nos iuvant; dependent enim e traditione bucolica, tum e Calliargiana et Iuntina in Fistulae, Alarum, Securis, Arae recensione posteriores omnes, etsi nonnihil sive e libris sive coniectura emendare studuerunt. Quibus rebus praemissis ab obscurissimo nunc ad simplicissimum carmen transeamus, etiamsi Theocriteorum codicum collatione non adiuvamur. Nam quas exhibeant lectiones, ex editionibus facile nos posse consequi spero.

Alae igitur Amoris quod carmen praeter Auberium Auratus et Soverus Latine converterunt³⁾, paucis tantum locis graviorem corruptelam in se videntur recepisse. Nam versus 2—4 a Salmasio optime correctos esse, qui vs. 2 scripsit βέβριθα λάχναί (α: βεβριθότα λαγναί); vs. 3 ἔχραν' (ἔχριν' a.); vs. 4 sec. schol. πάντα δὲ γὰς εἶχε φραδαῖσι (πάντα δ' ἐκτάσει καὶ φραδέσι a), concedendum est. Sed quomodo intellegatur versus 5

πάντα δὲ γὰς εἶχε φραδαῖσι λυγραῖς
 ἐρπετά, πάνθ' ὅσ' ἔρπει
 δι' αἰθρας.

dici non potest. Amor igitur narrat se tum natum esse cum imperaret dira Necessitas omniaque tristibus eius consiliis parerent; tum vero summum imperium se adeptum esse; itaque sibi cessisse terram, mare, caelum (vs. 11). — His enim antea imperaverat

1) cf. schol. Nicanoris, qui ὑπομνηματίζων Coas res solas respexit, ad Thalys. vs. 21 de Theocriti patre et schol. Pal. ad Fist. vs. 12; schol. Thalys. 83 et Palat. ad Fist. vs. 3 de Comata; schol. ad Daphn. vs. 3 et 123 et ad Fist. vs. 2 et 15 de Panis origine.

2) Anacreont. p. V.

3) vid. Licet. encycl. Patav. 1640 p. 7—11.

Necessitas¹⁾. Ergo πάντα γὰς ἔρπετά pertinere ad terrae animalia, verba autem πάνθ' ὅσ' ἔρπει nihil nisi glossam ad illa appositam esse, qua genuina lectio suppressa est, apparet. Quid enim reperit per aëra? Ubi praeterea maris fit mentio? Suspicio verum Homericum²⁾

πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει

Simiae animo obversatum esse, quare illum locum sic fere emendo

πάντα δὲ γὰς εἶχε φραδαῖσι λυγραῖς

ἔρπέθ' ἄλλός θ' ἅ τε πνεῖ

δι' αἰῆρας.

Ita si scribimus id saltem efficitur, ut versus 4—8 et vs. 11 rursus inter se respondeant. Recte post verba δι' αἰῆρας interpunxit Bergkius, quod stropha absoluta commodius integra sententia absoluitur. Eadem causa permotus recte scripsit Χάους δέ pro tradito Χάους τε.

Sequuntur versus

οὔτι γε Κύπριδος παῖς

ὠκυπέτας δ' ἀέριος καλεῖμαι.

Hic igitur Amor se Chao prognatum esse dicit, se non esse Cypridis filium; neque enim vi sed persuasione se imperare. Quid vero sibi velit ὠκυπέτας δ' ἀέριος perspicui non potest. Etenim etiam Cypridis filius est „pinnis volitans“³⁾. Deest igitur discrimen inter utrumque Amorem. Loco ut medelam ferret, iam Salmasius p. 194 proposuerat αἰθήριος pro ἀέριος scribendum esse. Hic igitur esset Orphicus Amor, qui ex ovo ab Aethere fecundato evolavit aureis alis sustentus cf. Aristoph. Av. 695

τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νδξ ἢ μελανόπτερος ὠϊόν,

ἐξ οὗ περιτελλομένας ὥραις ἐβλασταν Ἔρωος ὁ ποθεινός,

στίλβων νῶτον πτερόγονι χρυσαῖν εἰκῶς ἀνεμώκεσι δίναις⁴⁾.

Quare Amor bene potuit Aetheris filius a Simia nominari. At tum non intellegitur qui dici possit Amorem propterea aetherium esse, quod non vi sed persuasione gerat imperium. Praeterea Chao se natum esse supra iam affirmaverat Amor. Quae cum ita sint alteram emendationem praefendam esse censeo, quae non solum librorum auctoritate aliquatenus confirmatur⁵⁾, sed etiam omnes vitat difficultates. Wilamowitzius enim legendum esse censuit

ὠκυπέτας οὐδ' Ἄρεος καλεῖμαι.

„Chao vero natus sum, non ille Veneris et Martis filius celeriter volans. Neque enim vi et armis, id quod de Martis filio statui

1) cf. usum verborum εἶω et χραίνω utrique loco vs. 4 et 11, 3 et 10 communem.

2) P 447, c 131.

3) cf. Apulei epigr. met. IV, 33 vs. 5 de Amore:
qui pinnis volitans super aethera cuncta fatigat
flammaque et ferro singula debilitat.

4) cetera de hoc ap. Odofr. Müller. hist. litt. Graec. 4 1882 I p. 393.

5) cf. Bergk. A. L. LXXX. ὠκυπέτας δ' Ἄρεος exhibet editio Callieryana.

potest, sed elementi persuasione impero⁴. Quo animo Cypridis sit filius docemur Simonidis versibus¹)

σκέτλιε παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα
τὸν Ἄρει κακομαχάνωι τέκεν²).

Hoc vero carmine laudatur Amor antiquior barbatus Chao natus³).

Versus 10 et 11 ita ut Bergkii eos constituit, bene correctos esse nemo non concedet. Nam vs. 11 cum schol. Pal. et Auberio scribendum esse θαλάσσας τε μυχοί pro vulgata lectione μυχός (a bis exhibet μυχός, bis μυχοί) inde apparet quod hoc loco Amori non intimum mare, id enim est θαλάσσας μυχός, sed omnes maris partes parere dicuntur. Atque re vera Simiam hoc exprimere voluisse declaratur eius fragmento ab Hephaestione⁴) nobis asservato

κοροκόπων ἦραν' ἄλιων μυχῶν⁵).

Vs. 12 pro codicis Pal. ἐγών et ἔχρινον Salmasius p. 197 iure scripsit ἐγώ, quod metro, et ἔχρινον, quod sententia postulatur⁶).

In Securi altero Simiae technopaegnío emendatione vix opus est. Salmasius enim hoc poemation satis integrum sec. cod. Pal. emendatum iam edidit; nisi quod vs. 6 cum Iuntina χρανᾶν scribendum est (κρηγαν ἰθαράν super ἰθ positis litteris κα: α). Ad vocem δυσκλής cf. Lobeck. Pathol. Gr. d I p. 242 In eodem versu notandum est bucolicam traditionem, quantum quidem ex editionum consensu colligi potest, exhibere καθαρόν pro ἰθαράν⁷). Sed Simiam praetulisse rariorem vocem ex toto poseos genere elucet. Editiones Theocriteae a Camerario usque ad Stephanum exhibent Calliergianam recensionem⁸).

Iam accedamus ad eam quaestionem utrum Securis manubrium sit necessarium necne. Bergkii enim codices perscrutatus cuiusdam versus intermortui memoriam redintegravit, ne Securi deesset manubrium. Itaque contra Salmasium, qui ineptum illum versum primus e carmine eiecit, eum defendit, sicut antea iam Fortunius Licetus⁹), qui refutatione indignus est. Ac primum quidem Salmasius p. 206 sec. schol. in Arist. Equit. 849¹⁰) annotavit veteres ea quae dis dedicabantur mutilasse, ne in usum hominum converti

1) Bgk. PL⁴ vol. III p. 409 fr. 43.

2) ita Bergkii pro δολομηγάνωι scripsit cf. II. I, 257 κακομήχανο; ξρις.

3) cf. Hesiod. Theog. 120 Wilamow. Antig. Caryst p. 69.

4) p. 83 Gaisf. ed. 2.

5) θαλάσσης μυχοί ap. Lycophr. ed. Scheer vs. 44 et 823; praeterea cf. vs. 1244 πάντ' ἐβρενήσας μυχόν ἄλός τε καὶ γῆ; Eurip. Herc. 400 ποντίας θ' ἄλός μυχός.

6) cf. II. II, 387 σκολιάς κρινώσι θέμιστας.

7) cf. Hesych. s. v. ἰθαράις; ἰλαράις καλάις καθαραίς ἢ κούφαις. γλυκεῖαις ταχεῖαις.

8) Quod in editionibus Cam. Sal. Mor. II. Brub. vs. 12 legitur πινές pro πνεῖ, non est mirum; nam scriptura editionis Call. πνεῖ eas habet litterarum formas, ut facile illud inde legi potuerit.

9) encycl. ad Secur. Bonon. 1637 cap. VII p. 44 et 45.

10) Duebn. p. 65: ἀνετίθεσαν δὲ τὰ ἐκ τῶν πόλεμων ὄπλα ἄνευ τῶν ὀγάνων, ἵνα μὴ ἐτοιμῶς ἔχωσιν αὐτοῖς χρῆσθαι.

possent; ergo de hac Securi manubrium exemptum esse; contra quae Bergkii eam religionem non cadere in hoc technopaegnon dixerat, quamquam hoc quoque Minervae est dedicatum. Monuit vero me Wilamowitzius anathemata quae vel ad nostra tempora asservata vel in monumentis ab artificibus efficta sunt, consulto mutilata non esse. Haec igitur causa tota concidit¹⁾. At omnino manubrium securis pars maxime necessaria et propria non est, nam πέλεκος complectitur re vera nihil nisi duas pennas, quare a Latinis bipennis appellatur. Itaque iam antiquissimis temporibus πέλεκος dicitur bipennis, quae manubrio carebat²⁾, manubrium vero est πέλεκον N 612, ubi a securi ipsa accurate discernitur. Praeterea carminis versus totidem sunt quot Alarum atque plane eidem. Hoc autem neque sine auctoris consilio factum videtur esse neque credibile est hanc concinnitatem quae est inter utrumque carmen, uno versu, qui ne metrum quidem idem exhibet quod reliqui, perturbari. Denique argumentum et sententia carminis plane sunt integra neque quidquam est quod in carmine desideremus. Iam vero, id quod maximum est, versus ille quem Bergkii in locum manubrii substitui vult et eget altero versu ex aequo posito, cum ceterorum unusquisque antithetico non careat, nec legitur in codice Palatino neque in r; nec scholiastae nec Holobolo erat notus; meministis autem eum quoque versum qui in codicibus deterioribus Fistulae praemittitur, qui quin sit subditicius minime dubium est, non legi in Palatino. Ille igitur versus in codice Barberino Bergkio teste sic scriptus exstat: τὰς (superscr. τὸν) βίνων κλυτὸς εἶσε θεοῖς ὡς εὖρε ῥόδου γεγαῶς ὁ πολύτροπα μῶνος μέτρα μολπῆς. Ceterum contra Bergkium moneo in editione Brub. III hunc versum ita legi ut in Calliargiana. Frustra eum Brodaeus (VII, 24) et Auberius corrigere conati sunt, de quo Salmasius p. 205: „piget pudetque ineptiarum.“ Sec. Licetum³⁾ Βίνων est Simias, ut ad Sinonis nomen aliquam habeat rationem, et Ῥοδοῖ γεγαῶς „Rhodi cum esset.“ Quod vero Bergkii existimat Simiam numerorum μεταβολῆι usum in choriamborum locum dactylos substituuisse, contra dicendum est propter hanc ipsam metri mutationem, praesertim eum pleraque eius versus verba ex Ovi versu 20 sumpta sint, id quod iam Salmasius notavit, verisimile esse illum versum non a Simia confectum esse. Quin etiam Bergkii supplemento Ἐρμείας τόδ' ἔδειξε κτλ. sententiarum nexus quo ut hic versus coniungatur cum reliquis, requiritur, plane turbatur. Quid enim Mercurii mentio sibi vult in carmine Minervae dedicato? Praeterea ipsius versus membra non tam arte inter se cohaerent, ut bonam praebent sententiam. Iam vero valde dubitandum est, num Simias tam superbis verbis gloriatum sit se solum artis rhythmicæ peritum esse. Neque id iure

1) cf. et. Licet. p. 56.

2) cf. Iliad. Ψ, 850. Od. τ 573 sq.

3) p. 48 et 150.

potuit, quoniam carminis metrum semper idem manet. Quamobrem ea quoque quae Bergkii hoc versu efficere studet Simiam illis verbis Ovum suum respicere, „ut appareat illud poema paulo ante Securim compositum fuisse“, caduca sunt. Simias certe si in altero utro carmine arte metrica gloriatus esset, id in eo fecisset quod posterius composuit, quod maiorem metri varietatem prae se fert. Hoc vero totum cadit in Ovum. — Accedit quod verba scholiastae Hephæstion. p. 58 G.² nihil conferunt ad illum versum Simiae vindicandum. Quae Bergkii e codicum varietate hoc modo compilavit: σύγγραμμα ὁ Πέλεκος, ἐπειδὴ κατὰ μίμησιν πελέκος συντέθεικε μακρὰν ἑκατέρωθεν θείας καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ratus vulgatam lectionem σ. ὁ Πέλεκος, ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκος συντέθειται μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν a correctore profectam esse, qui non iam repererit hunc versum in suo Securis exemplo. At veri multo similis est verba καὶ ἐν τῷ μέσῳ a correctore, qui in aliquo carminis exemplo bucolico manubrium subditivum viderat, addita esse. Usque eo autem non progrediar ut affirmem eundem qui manubrium confecerit, illud quoque scholion interpolasse. Quare cavendum nobis est ne Securis intermortuum manubrium iterum ab inferis excitemus. — Ad carminis vs. 3 interpretationem commemoro Troiam a Simia non propter Palladium sacram appellari, id quod Licetus p. 133 opinatur, sed quia iam apud Homerum hoc epitheton invenerat¹⁾.

Simiae technopaegniorum de quibus egimus recensio cum paucas admodum praebet difficultates, Ovi recensio, cui me imparem esse profiteor, omnium difficillima est non solum quod sententiarum nexum persequi vix possumus sed etiam propter metrorum varietates; praeterea codice Palatino pessime traditum est carmen. Editiones antiquiores non possunt in censum venire, cum ante Salmasium non perspectum sit, quo ordine Ovi versus legendi essent; idem cadit in Josephi Scaligeri coniecturas, qui in carmine emendando multum ac frustra sudavit. Nec magis adiuvamur codice r, in quo singuli versus plane pro librarii arbitrio dirempti exstant²⁾. Totius carminis sententia obiter adumbrata haec fere est. „Benigno animo accipe hoc luscinae Doricae Ovum, nec enim sine magno labore compositum est. Mercurius id in publicum protulit, qui singulos versus a monometro usque ad decametrum crescentes fecit. Veloci pede de caelo descendens poemation edidit, tam celeriter cola mutans et varians quam hinnulei quos bestia persequitur.“ — Eiusdem igitur generis Ovi argumentum est cuius Alarum et Securis. Certam enim rem sibi propositam ita tractavit auctor variis coloribus exornatam et distinctam, ut non solum sententia verum etiam forma carminis ei responderet. In hoc autem technopaegnio accedit metrorum variatio qua Simias maxima usus licentia lectores cruciat.

1) cf. II. Δ 46, 165; Z 448 φίλιος ἱρή. Od. α 2 Τροίης ἱερόν πολιέθρον.

2) cf. Bgk. A. L. p. LXXVI.

Certe enim numeros versuum a monometro ad decametrum progredi ex poetæ ipsius verbis (vs. 9) apparet. At tantum abest, ut certum servet rhythmum ut contra ab alio versuum genere ad aliud transiliat. Inde existit recensionis difficultas, quæ ea tantum re levatur quod bini semper versus inter se pares sunt. Sed videamus singula. Initium carminis quod glossematis remotis in a sic exstat: κωτίλας | ἄτριον | ματέρος | δωρίας | τῆ τόδ' ὠὸν νέον | ἀγνᾶς ἀηδόνας. Bergkiius hoc modo constituit — iusto tamen versuum ordine, quo facilius omnia perspiciantur, semper utar — κωτίλας | ἄτριον | τῆ τόδ' ὠὸν νέον | ματέρος | Δωρίας. Recte enim cognovit¹⁾ denos in utraque Ovi parte versus esse debere, cui rei bini monometri, qui figuræ propositæ infesti supra et infra vulgo leguntur, obstant. Existimavit vero ἀηδόνας quod in codice est non ab ipso poeta sed ab interprete profectum esse. Scholiasta tamen identidem hoc vocabulum testificatur: παραινεῖ ὁ ποιητῆς τὸν ἀκροατὴν λαβεῖν τῆς Δωρίδος ἀηδόνας τὸ ὠὸν μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἡδεῖα γὰρ ἐστὶν ἢ φωνὴ τῆς Δωρίδος ἀηδόνας . . . τοῦτο τὸ ὠὸν ὁ ποιητῆς φησὶν ἐξ ἀηδόνας γενέσθαι καὶ τῆς ἑαυτοῦ φροντίδος . . . οὕτω φησὶ σκιρτήσαντα τὸν Ἑρμῆν εὐρύθμοις σκιρτήμασι μέτρα ἀναφθεγγάμενον παραδοῦναι τῆς Δωρίας ἀηδόνας. τοῦτο δὲ φησὶν ὅτι Πόδιος αὐτός²⁾. Vix igitur credibile est hanc vocem in Ovo glossema esse, cum in carmine ovi praesertim figura praedito proximum sit, ut nomen etiam avis, cuius ovum dicitur, praetermissum non esse censeamus. Quæ vero verba initio abicienda sint e proximis versibus a nobis sic emendatis apparet

πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο· δὴ γὰρ ἀγνᾶς
λίγεια νιν κάμ' ἴφι ματρός ὠδὸς,

unde ἀγνᾶς et ματρός in carminis initium irrepserunt. Quamobrem Ovi initium sic emendandum videtur: κωτίλας | ἄτριον | ἀδόνας Δωρίας | τῆ τόδ' ὠὸν νέον aut simplicius cum Wilamowitzio: κωτίλας | ματέρος | τῆ τόδ' ἄτριον νέον | Δωρίας ἀηδόνας ita ut glossa ὠὸν ad ἄτριον apposita eliminetur. Quod vero in a carmen inscribitur ὠὸν χελιδόνας aut calami errore ex ἀηδόνας videtur factum esse ut saepissime³⁾ aut a glossatore propterea additum est quod epitheton κωτίλας garrulae hirundini magis convenire videbatur, ut λίγεια magis lusciniæ⁴⁾. Omnino autem codicis Palatini inscriptio nihil valet quoniam ea Besantino cuidam Ovum tribuit. Lusciniam Doricam poeta ipse se nominat, quare de vera lusciniæ cogitandum non est. Itaque Hephaestio περὶ ποιημάτων cap. III et IX⁵⁾ recte exhibet Σιμίλου ὠὸν. Hoc igitur Ovum nec lusciniæ nec hirundinis est — nobis

1) p. LXXVII.

2) Ad usum vocis ἀηδών cf. Salmas. p. 162. Eurip. Palamed. fr. 8 Dind. poet. scen. Valcken. diatr. p. 190 ἀηδόνα Μουσαῖν. A Lycophrone vs. 653 Sirenes lusciniæ appellantur, a Nosside in epigrammate AP VII, 414 Rhinton vocatur Μουσαίων ὀλίγη τις ἀηδονίς.

3) cf. Meinek. bucol. ed 3 p. 439*.

4) cf. Soph. Oed. Col. 671.

5) Gaisf. 2 p. 124 et 134.

quidem κακοῦ κόρακος κακὸν ὠτὸν¹⁾ — sed Simiae Ovum est carmen ovi figura compositum. Similiter in Fistula anathema quod Pani offert auctor, non iusta est fistula sed carmen ipsum²⁾ neque in Ara altera ara quaedam in honorem Musarum exstructa respicitur sed carmen a poeta Musarum deliciis in arae formam redactum³⁾.

Proximi versus 5 et 6 in a sic sunt traditi:

πρόφρων δὲ θυμῶι δέξο· δεῖ γὰρ ἀγνᾶ
λίγεια μιν καμφίματος ὠδὶς

Pro δεῖ iam Steph. I cum cod. r edidit δῆ; ἀγνᾶ est ἀγνᾶς. Salmasius deinde ex καμφίματος fecit κάμ' ἀμφὶ ματρός, quam scripturam vulgo sequuntur. Construendum esse κάμ' ἀμφὶ μιν Boissonadius annotat. Sed quid hoc est „laborabat de ovo puerperae dolor?“ Immo dicendum erat hoc ovum cum dolore confectum esse; id vero est Graece ὠδὶς μιν ἔκαμεν⁴⁾. Pro μιν scribo νιν, quod haec technopaegnia Dorica dialecto conscripta sunt⁵⁾. Porro desidero iustam causam cur nostram benevolentiam captare studeat poeta. Num quod tantopere in componendo carmine desudaverit? Necesse vero est ut aliqua saltem re hoc Ovum commendetur. Scribo igitur pro καμφίματος ὠδὶς facillima emendatione κάμ' ἴφι ματρὸς ὠδὶς, quod vere Graecè dictum esse confido⁶⁾. Nam ὠδὶς ματρὸς ἔκαμεν idem est quod μάτηρ ἔτεκεν ὠδίνουσα.

Sequuntur versus

τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κᾶρυξ
φῶλ' ἐς βροτῶν ὑπὸ φίλας ἐλὼν πετροῖε ματρος

Verbum ἔκιξε nullo pacto potest defendi. Nam Hesychii glossae s. v. ἀπέκιξαν et κίξατο, quae ad Aristoph. Acharn. vs. 869 videntur pertinere, scatenit insaniam cum sibi contradicant. Probanda igitur videbatur Bergkii mutatio ἔδειξε⁷⁾. Cum vero hoc verbum non bene coniungatur cum proximis φῶλ' ἐς βροτῶν; nam δεικνόναι vel δεικνυσθαι εἰς τινα est digitum intendere ad aliquem, tum simul φῶλ' ἐς in φύλοις mutandum est. Quare nunc praefero Wilamowitzii emendationem: Ἑρμᾶς κόμιζε κᾶρυξ φῶλ' ἐς βροτῶν.

Versus decimi extrema pars in a legitur ἰχνίων κόσμιος νέμοντο ῥυθμῶι (cum ο super μ); in r: κόσμον νέμοντα ῥυθμόν. Reliquorum coniecturae cum variis de causis displicerent, legendum mihi videbatur aut ἰχνίων κόσμον νόμον τε ῥυθμῶν i. e. pedum ordinem et

1) Meinek. buc. p. 465.

2) cf. codd. Laurent. inscriptionem Duebn. schol. Theocr. p. 169 οὐκ εἰ ξυλίτη ἀλλὰ διὰ στίχων, qui versus Holoboli est.

3) cf. Salmas. p. 130 et 162.

4) cf. Il. B 101. Od. ο 105 saep.

5) cf. Dosiad. Ar. 13.

6) cf. nomina propria Ἰφιγένεια cet. et Euphorionis fragm. Cram. A. O. II p. 450, 30. Et. Magn. p. 480, 17 Meinek. Anal. Alex. nr. LXI p. 103 de Iphigenia

οὐνεκα δῆ μιν

ἴφι βηρσαμέναι Ἑλένη ὑπεγείνατο Θεσεῖ.

7) cf. Eurip. Troad. 798 ἴν' ἐλαίας πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκάς Ἀθήνα.

numerum rhythmico constringens aut κόσμον νέμων τε ῥυθμόν pedum ordinem et rhythmum distribuens¹⁾. Etiam in versu 11 non minus corrupto codice non genuina praebetur lectio: θοῶς δ' ὕπερθ' ὠκὺ λέχριον φέρω νεῦμα πολλὰ πίφασκε, quam ex parte corrigere possumus e scholiastae verbis: τὸ δὲ λέχριος (lege: λέχριον) φέρων νεῦμα ποδῶν σποράδην ὅτι πλάγιον καὶ ἀσαφές τὸ ποίημα. Bergkiius pro νεῦμα maluit νῆμα; sed utrumque vocabulum de pedum sive corporis sive versus motu et progressu usurpari vix potest. Quare mihi quidem multo aptius pro νεῦμα legendum videtur ἄλμα ποδῶν, quo carminis modo huc modo illuc transilientis variatio indicetur, cf. schol. ἀλλήγορεῖ δὲ παρεικάζων τὴν τῶν ποδῶν ὀρμὴν τοῦ θεοῦ νεβροῖς αἰ σκιρτῶσι τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος ἐπιθυμοῦσαι. Hanc scilicet notionem e tragicis deprompsit Simias²⁾. Totum igitur versum qui hexameter debet esse, sic scribo
 θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ λέχριον φέρων ἄλμα ποδῶν σποράδην πίφασκεν.
 Constat igitur trimetro iambico, dimetro dactylico, monometro trochaico.

In proximo versu, qui illi respondet, nonnihil deest. Neque enim declaratur, cui tandem Mercurius Musarum voces maxime varias, tamen canoras quales in hoc poemate edunt, enuntiaverit (πίφασκεν), nec pedum numerus plenus est. Supra vero (vs. 8) mortalibus ovum attulisse dicitur Mercurius. Hoc igitur inserendum est, ut versus ita legatur:

ἔχγει θεῶν βροτοῖσι τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδοπον ἀδῶν³⁾.

Proximi versus 13 et 14, qui sicut a Bergkio exhibentur nulla difficultate laborant eundem habent metri exitum quem versus 11 et 12.

Versum 15, qui octo metra requirit, duobis verbis transpositis sic formavi:

παλιχραίπνοισιν ἄκρων ὑπὲρ ἰέμεναι ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας
 ἔχγος τιθήνας

(a: παλαιχραιπνοῖς, corr. Brunck., et ὑπὲρ ἄκρων) i. e. celerrime pedibus retro conversis⁴⁾ summa super cacumina carae nutricis vestigia persequi festinantes. Poeta igitur simile, semel arreptum, amplius deducit. Sed hinnuleis non contentus etiam oves inducit.

Initium versus 16 a sic exhibet

βλαχαὶ δ' οἶων πολυβότων ἀγορέων

quae verba metri causa hoc modo corrigo βλαχαὶ δ' οἰῶν ἔτι πολυβότων ἀν' ὄρων⁵⁾; proximorum emendatio νομὸν ἔβαν ταυσοφύρων

¹⁾ Acquiesco tamen in Wilamowitzii coniectura: ἔχγει κοσμίως νέμοντα ῥυθμῶν, praesertim cum etiam in versu nono, cui hic respondet, traditum πάροισι sine dubio sit corruptum.

²⁾ cf. Eurip. Electr. 439 τὸν τὰς θετίδος κοῦφον ἄλμα ποδῶν Ἀχιλῆ, unde Lycophro 245 Achillem vocat ἄλμα λαίψηροῦ ποδός.

³⁾ Verba ἔχγει θεῶν (pede percutiens) similiter sunt dicta atque ap. Horat. sat. I, 10, 43: Pollio regum facta canit pede ter percusso.

⁴⁾ cf. Lobeck. Pathol. I p. 211.

⁵⁾ οἰῶν praefero propter Hom. Od. μ 266 οἰῶν τε βληχῆν.

τ'άν' άντρα Νυμφῶν (ἐς άντρα Wilamow.; fortasse rectius) Salmasio et Bergkio debetur.

Versus 17 tam corruptus ut vix emendari possit vulgo sic legitur: καί τις ὠμόθυμος ἀμφίπαλτον αἰψ' ἀδδάν θῆρ ἐν κόλπῳ δεξάμενος θαλάμων ποικωτάτων, at a exhibet ποικωτάτων. Versus proximus exit in verba μαίόμενος βαλιᾶς ἐλεῖν τέκος. Pro θαλάμων malo scribi θαλαμῶν, quae vox de bestiarum cubilibus usurpatur. Deinde quin verum viderit Wilamowitzius non dubito; proposuit enim pro ποικωτάτων scribendum esse *μυχοιτάτω*¹⁾, quae vox Simia glossographo dignissima est.

Versus 19 a Bergkio p. LXXIX recte videtur ita restitutus esse: καί τᾶσδ' ὄκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθέπων ὄγ' ἄφαρ λάσιον νιφοβόλων ἀν' ὀρέωγ ἔσσυται ἄγκος (καί τᾶδ' ὄκα βοᾶς-ἄφαρ ὄγε-ἔσσυτ' ἀν-ἀγκαις a.). Cui ut ultimus respondeat versus, hunc sic constituo ταῖσιν δῆ κλυτὸς ἴσα θεὸς ταχινᾶσι θοοῖς δονέων ποσὶ πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπᾶς.

(a: ταῖς δῆ δαίμων κλυταῖς ἴσα θεοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπαῖς).

Vocem δαίμων quae glossa videtur esse ascripta ad θεός et metrum vitiat, proscripsi, nisi praestat ταῖς δαίμων κλυτὸς ἴσα [νεβροῖς ταχινᾶσι] θοοῖς δονέων ποσὶ. Particulam δῆ, quam aegre hic desideraveris, non legit ille manubrii falsarius. Versum sic verto: his igitur velocibus (hinnuleis) similiter clarus deus (Mercurius) celeri cum pedum (scil. versus) motu multiplicia carminis metra emisit. Adiectivum ταχινός inserui postulante versu²⁾. Quod vero in uno atque eodem carmine³⁾ vox ἴσος modo corripitur modo producitur, non est mirum, siquidem Theocritus in Bucoliastis⁴⁾ idem in uno versu: ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν commisit. Apud eundem prior vocis ἴσος syllaba paene eliditur in carmine Aeolico III, 18⁵⁾.

Simiae Ovum imitatus quodam modo videtur esse Publilius

1) cf. Odyss. φ, 146.

2) cf. Alex. Aetol. Apoll. vs. 11 (Bgk. A. L. p. 139) Ἄνθεος Ἑρμείη ταχινῶι φίλος.

3) vs. 13 et 20.

4) VIII, 19 et 22.

5) hic versus sic emendandus est: τῶι μὲν γὰρ βίος ἔρπει ἴσα γοναῖς ταῖς ἐλάφῳ θόας (cf. Alcaei frg. 55, 2 κωλύει ἀδως, leg. κωλύει ἄδως; Sapph. 1, 11). Ceterum Theocriti, qui Alcaeam imitatus est, carmina Aeolica strophis quaternorum versuum composita sunt (nam Alcaeam his strophis non abstinuisse declarat Horatii imitatoris carmine I, 18 = Alc. 44. Sapphus una saltem strophā quaternorum versuum integra atque eodem metro composita exstare videtur frgm. 68 Bgk. PL Gr.). Theocriti carmen Aeolicum III complectitur 32 versus (octo strophas); alterum 40 (decem strophas); primum 24 versus (sex strophas); nam huius carminis versus quartus plane corruptus plane supervacuis, forma pessimis nec ulla probabilitatis specie emendandus interpolatoris est; versus quintus statim versum tertium excipit; de Venere ἐν καλάμοις antiquitus hetaeris celebrata, quae non Mileti sed in insula Samo erat cf. Alex. Sam. ap. Athen. XIII p. 572 f., apud Theocritum vero Minerva, non Venus carmine celebratur; fluxit interpolatio e Thalys. vs. 116.

Optatianus Porfyrius Organo suo¹⁾; conferendi sunt versus Organi 5—6, 10—13, 18—19 cum Ovi versibus 9—10, 12.

Simiae igitur technopaegniis absolutis de utraque Ara agendum nobis est. Ac Dosiadae quidem Ara duodeviginti versibus constat in arae formam compositis. Eius initium in a sic exhibetur:

εἰμ ἄρσενος μεστήτας
 πόσις Μέροψ δίσαβρος
 τεῦξ' οὐ σποδεύνας ἴνις ἐμπούσσας μόρος
 Τεύχροιο βοῦτα καὶ κυνὸς τεκνώματος
 Χρυσὰς ἀίτας αμὸς εἰσανδρα
 τὸν γούχαλκον οὖνον ἔρραισεν

Hinc igitur proficiendum nobis est. Verbis Τεύχροιο βοῦτα (leg. βούτα) καὶ κυνὸς τεκνώματος neminem nisi Paridem pastorem Troianum et canis (i. e. Hecubae) filium significari posse apparet. Hecuba enim propterea canis vocatur, quod Troia capta in canem mutatur²⁾. In Homericis carminibus nullum Empusae vestigium detegi potest; hunc igitur griphum non e glossis epicis sed comicis repetivit auctor³⁾. Quis vero est Paridis μόρος? Paridem a Philoctete interfectum esse constat, sed de hoc nondum agitur, quippe cuius facinus vs. 10 commemoretur. Recte igitur perspexit Salmasius p. 149 Achillem a Paride interfectum hic dici. Qui praeterea σποδεύνας ἴνις Ἐμπούσας vocatur ex Lycophronis verbis vs. 177:

Πελασγικὸν Τυφῶνα γεννᾶται πατήρ
 ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλωι σποδοιμένων
 μόνον φλέγουσαν ἐξάλυξαντα σποδόν

quem locum iam schol. Farr. et Holobolus, cuius commentarium ad explicandam Aram adhibuit Is. Vossius e libris Leidensibus, edidit Valekenarius diatr. p. 130, attulerunt⁴⁾. — Thetis Achillis mater Empusa dicitur, quod Empusa in varias formas se com-

¹⁾ ed. L. Müller. p. 61 et 22, XX b.

²⁾ cf. Ovid. met XIII, 405.

Priameia coniunx

perdidit infelix hominis post omnia formam
 externasque novo latratu terruit auras

Lycophr. 315 σκύλαξ = Hecuba. Agatharchid. ap. Phot. bibl. 443 a 23. Falso igitur scholiasta (in ed. Farr. et Steph. I p. 486) dicit de Hecuba: ἡ τις κύων ὀνόμασται καὶ χοιρίλις διὰ τὸ τῶν παίδων οὐκ ἔτεκε πλῆθος.

³⁾ cf. Harpocrat. lexic. s. v. Ἐμπούσα: πλήρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμωιδία.

⁴⁾ e Lycophrone eiusque commentatoribus hanc fabulam repetiverunt auctor Apollod. bibl. 3, 13, 6 p. 116 Hercher.: ὡς δὲ ἐγέννησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως εἰς πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτὸς ἐφθειρεν ὃ ἦν αὐτῷ θνητὸν πατρώιον, schol. Apoll. IV, 816. schol. Venet. A ad Π, 37: Θέτις καταναγκασθεῖσα ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γεννώμενα παῖδια εἰς πῦρ ἐβαλλε νομίζουσα τὰς θνητὰς τῷ πυρὶ σάρκας καταφλέξειν τὸ δὲ ἀθάνατον διαφυλάξειν, οὕτως ἐξ παῖδας διέφθειρεν. ἔβδομον δὲ γενόμενον Ἀχιλλέα ὁμοίως εἰς τὸ πῦρ ἐβαλλεν κτλ. ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Ptolemaeus Chennus apud Photium bibl. p. 152 a 1: ὡς Θέτις τοὺς ἐκ Πηλέως αὐτῇ γινομένους παῖδας πυρὶ λαθραῖωι κατηνάλωι ἐξ γεγονότας, ὡς δὲ καὶ Ἀχιλλέα ἐπεχείρησε, γνοὺς Πηλεὺς ἐξείλετο.

mutat¹⁾; idem vero in Thetidem cadit²⁾, ergo griphus conficitur Θέτις = Ἐμποισα. Achilles igitur aram non extruxisse dicitur, sed ἄρσηνος στήτας πόσις Μέρουψ, δίσσαβος. Quae sit ἄρσην στήτα elucet e vs. 5, ubi eadem ἐψάνδρα (cf. Lobeck Paralip. p. 212 et 213), pro qua voce reliqui libri falso εὔσ' ἄνδρα exhibent, viro- rum coctrix scil. Medea nominatur. Vel inde cognoscimus in hac Ara de Argonautarum expeditione verba fieri. Medeae igitur maritus est Jason, qui est Μέρουψ = Cous = Thessalus³⁾, „siqui- dem Merops oriundo vere Thessalus fuit (eius enim pater Triopas e Thessalia Coum migravit); Jason autem Thessalus⁴⁾. Salmas. p. 145. Ceterum Philetas Cous has res exposuisse videtur⁴⁾, cuius glossa μέρουψ a Stratone comico apud Athenaeum IX p. 382 e ludibrio habetur. Nam quod idem Salmasius aliique verba μέρουψ δίσσαβος coniuncta interpretati sunt: homo bis iuuenis, propterea probandum non est, quod singula verba e quibus coniciendum est de quo agatur, per se aemignata vel griphi sunt. Jason igitur dicitur Medeae maritus, Thessalus, bis iuuenis, ut in Fistula Pan βροτοβάμων, Omphales amator, κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ, λαρνακόγιος. Jason deinde vocatur δίσσηβος i. e. ὁ δις ἡβήσας. Haec enim verbi forma, non δίσσαβος, sola ferri potest; nam Dosiadam Creten- sem ita locutum esse docemur titulo Gortynio⁵⁾ VII, 41 ἡβίονσαν, VII, 53 ἡβίονσα, IX, 46 ἡβίοντες (= ἡβίουσαν cet.). Δίσσηβος est bis iuuenis quod Jason a Medea recoctus esse dicitur, in quod vulgo⁶⁾ de Aesone factum narratur. De Jasone id retulerant Pherecydes et Simonides⁷⁾. Dosiadas vero id hauserat ex Lycophronis Alexandra⁸⁾. Videamus iam quomodo primus Arae versus restituendus sit. Optime Medea per oxymoron (ut Fist. vs. 18. 19. Echo ἔλλουψ et καλλιόπα) dicitur ἄρσην στήτα, virago vel mascula mulier; quae notio per se aptissima est. Quam ob rem nec ἡμάρ- σενος Salmasio et Bergkio, nec εἰμάρσηνος Vossio scribere licuit, cum utraque forma falso composita sit. Etenim pro illa ἡμάρσηνος requiritur et in altera, quam interpretantur „virili veste indutae“, vox ἄρσην prius compositionis membrum esse debuit. Joannis Tzetzae, qui⁹⁾ exhibet εἰμάρσηνος, nemo sana mente praeditus habebit rationem. Id vero tenendum est traditum esse εἰμ' ἄρσε- νος, quod vulgo per εἰμί explicabatur; hoc autem absurdum. Ad quod proxime secundum rationem palaeographicam accedit εὔτ';

1) cf. Aristoph. Ran. 290. Bekker. Anecd. Gr. I p. 249, 27 Ἐμποισα φάσμα ἐστὶ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐχάτης πεμπομένων εἰς πολλὰς ἀλλασσόμενον μορφάς.

2) Apollod. bibl. 3, 13, 5.

3) ita schol. et Holob. cf. Hesych. s. v. μέροπες· λέγονται δὲ καὶ οἱ Κῶοι Μέροπες et s. v. Θεσσαλαί· αἱ Κῶοι παρὰ Φιλήτῃ καὶ αἱ φαρμακίδες.

4) cf. Hesych. s. v. Θεσσαλαί.

5) mitt. d. arch. inst. IX, 1884 tab. XXI. Mus. Rhen. 1885 suppl.

6) Ovid. met. VII, 261.

7) locos collegit Sturz. Pherecyd. frgm. XXXXV ed. 2 p. 171.

8) vs. 1315 Jason λέβητι θαιτρευθεὶς δέμας.

9) exeg. in Il. p. 68, 11—18.

sed hoc si praetulerimus, simul vs. 5 coniunctio ἄμος mutanda nobis est in τᾶμος. Optatianus Porfyrius¹⁾, quem alterius Arae argumentum imitatum esse primo obtutu apparet, arae formam deprompsit a Dosiada. Nam cum alterius Arae caput ternis versibus constet, Dosiadae et Porfyrii Arae capita binis versibus composita sunt; omnino Dosiadae et Porfyrii Arae forma inter se similiores sunt. Et quoniam Porfyrius²⁾ Theocriti Fistulae formam imitatus est, argumentum enim propter griphos non videtur perspexisse, apparet non minus Dosiadae Aram illi notam fuisse. Prima Arae Porfyrianae verba sunt

vides ut ara stem dicata Pythio.

Etiam Apollinis nomen ex Dosiadae Ara repetiverat; opinabatur enim, non aliter atque Salmasius p. 150, verbis Χρυσᾶς ἀίτας ex Π Α 37 Apollinem significari. De quibus non minus erravit Vossius qui Chryssae (i. e. Chryseidos) amasium Achillem esse statuit oblitus hunc fuisse Bresseidos amasium. Canterus sane, qui scripturam χρυσοῦς ἀίτας comprobavit, in his verbis latere Achillem flavum, aureum amasium, opinabatur. Iure igitur emendavit Valckenarius Χρύσας δ' ἀίτας, cum Iasonem Minervae Chryssae amasium intellexeret³⁾. His rebus omnibus diligenter respectis non iam dubium esse potest, quin Arae Dosiadae initium hac ratione sit corrigendum:

ἦν ἄρσενός με στήτας
 πόσις Μέροψ δίσηβος
 τεῦξ' οὐ σπονδεύνας ἴνις Ἐμπούσας μύρος
 Τεύχροιο βούτα καὶ κυνὸς τεχνώματος
 Χρύσας δ' ἀίτας ἄμος ἐψάνδρα
 τὸν γυιόγαλκον οὖρον ἔρραισεν,

i. e. en, me viraginis coniunx Thessalus bis iuvenis extruxit, non Achilles cinericius Empusae filius a Paride bubulco Troiano et filio Hecubae canis occisus, sed Iason Minervae amatus, cum Medea aeneum Talon contunderet. Ad ἦν cf. Aristoph. Plut. 75. Equit. 26 Theocr. Comiss. 10. AP VII, 56. Medea duos habuit maritos Thessalos, Iasonem in Thessalia, qui hīc Arae extractor dicitur, et Achillem in insulis beatorum, quem ab illo discerni vult Dosiada⁴⁾. Ita recte iam ille scholiasta locum explicavit. Ceterum non plane eodem tempore quo Medea Talon prostravit⁵⁾ ara ab Iasone exstructa esse dicitur, sed in universum Argonautarum expeditionis tempora indicantur; nam cum Medea in Creta illud

1) XXVI p. 67 Müll.

2) XXVII p. 68.

3) De Minerva Chryse, cui Jason aram extruxisse dicitur cf. argum. Sophocl. Philoct. vs. 1. Philostrat. iun. imag. fin. Valckenar. diatr. p. 126 cum Dion. Chrysost. or. LIX ibid. p. 123 vs. 65. O. Müller. Hdb. d. archaeol. §. 371, 8. Gerhard. arch. Ztg. 1845 nr. 35 tab. XXXV 1—3 et p. 161.

4) cf. Lycophr. 798, a quo Medea Ἀχιλλέως δάμαρ nominatur.

5) Apollon. Argon. IV, 1686.

facinus perageret, Iason aderat. Sec. schol. Apoll. IV, 156, 1153 saep. etiam Antimachus in Lyde res a Iasone et Medea gestas illustraverat; sed hic quem Homero operam dedisse constat, num (ex II. A, 6) Medeam στήταν vocaverit pro certo affirmare vix ausim. At eius amica bene potuit vocari στήτα Σάεττα i. e. Lyde. Idem tauros illos Ἡφαιστοτεύκτους memoraverat¹⁾ ut in Ara Talon Vulcanus fabricatus esse dicitur. Aeneum enim custodem (vs. 6) Talon esse, qui ab Apollonio Naucratica²⁾ δέμας καὶ γυῖα χάλκεις, Europae οὔρος nominatur³⁾, Vossius primus ex Holobolo cognovit. Verbum γυῖαχάλκος falso formatum est pro χαλκόγυιος. Hoc verbo Fistulae auctor postea usus est ad griphum multo difficiliorem λαρναλόγυιος formandum.

Vs. 8 cod. Pal. exhibet μόρησε ματρόριπτος id quod de Vulcano dicitur qui Talon fabricatus erat. Genuinam lectionem μόγγησε = ἔχαμε servavit cod. f. — Pro Palatini ἀεὶ λινεῶντ' (vs. 15) Heckeri coniecturam αἰλινεῶντ' probandam esse quivis concedet. Quod verbum etsi nusquam exstat, recte formatum aptissimum est ad Philoctetae dolores clamoresque significandos, praesertim cum fabulae de Lino traditae temporibus Dosiadae in omnium ore fuerint. Theocritus Linum in Heraclisco⁴⁾ commemorat; Callimachus, Philochorus⁵⁾, Clearchus idem qui de griphis scripserat, de Lino plura narraverant⁶⁾.

Reliqua in Dosiadae Ara corrigenda sunt e codice Palatino, quem levioribus calami corruptelis in Arae traditione non vacare concedendum est; sed quod in reliquis codicibus aliter atque in a exstat (velut Χρυσσοῦς vs. 5 — ἄξεν pro θώοξεν vs. 12), coniecturis debetur. Ad versum 14 σύργαστρος ἐκδὸς γῆρας, cf. Reines. Var. Lect. III, 4 p. 398. Idem p. 79 existimat vs. 18 voce τρίποριδος non indicari numerum expugnationum sed cladis magnitudinem (ut τρισκακοδαίμων = κακοδαίμωνέστατος), sed illius explicationi obstant Lycophronis versus 69—71. — Cum Bergkio vs. 17 ἰλοραιστᾶν scribendum est. Ex Ilo enim conditore urbs deleta nomen acceperat⁷⁾.

Atque ut breviter indicem quid de technopaegniorum traditione facili opera concludi possit, ineunte saeculo quarto post Chr. n. carmina figurata (e bucolicorum editione simul cum scholiis sumpta, excepta altera Ara) iam in unum corpusculum erant redacta, quod posterius in epigrammatum anthologiam receptum est. Nam cum Optatianus certe Fistulam et utramque Aram coniunctim editas noverit, fieri non potest, ut illum his carminibus

1) schol. Apoll. III, 409.

2) Argon. IV, 1636—1644.

3) cf. etiam Agatharch. Cnid. Phot. bibl. 443 b. 22.

4) vs. 103.

5) schol. Venet. Σ, 570.

6) cf. Knaeck. Anal. Alex.-Rom. diss. Gryph. 1880 p. 14 et p. 28 not. 40.

7) cf. Pindar. Nem. VII, 30.

in bucolicorum editione usum esse statuamus; altera enim Ara, quae aetate multo erat inferior quam Fistula et Dosiadae Ara, omnino quantum equidem perspicio in bucolicorum editione non exstabat¹⁾. De scholiis quae ad Dosiadae Aram exhibentur, monendum est ea quae Valckenarius et Bergkii ut Manuelis Holoboli ediderunt, quibus Vossius usus est, excerpta ac paene ad verbum descripta esse ex eis scholiis melioribus et plenioribus, quae edit. Farr. et Steph. I sine auctoris nomine exhibent. Quae praeterea scholia omnium deterrima (σχόλια εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Θεοκρίτου) exhibet edit. Farr., ea item ex melioribus, quibus Dosiadas Arae auctor indicatur, excerpta sunt²⁾. Holobolo ipsi haec scholia tribuenda non sunt; eadem enim ratio inter eius scholia et illa intercedit, quae inter scholia Palatina ad Fistulam et Holoboli quae dicuntur scholia in cod. Paris (x), quae cum Palatinis contaminata sunt; et Holobolus nomen suum initio addere solet atque iure Valckenarius p. 129 ab illo ex antiqua membrana veteri scholia descripta esse suspicatus est, cum eum obscurissima carmina probabiliter adeo interpretari potuisse credibile non sit. Ceterum Man. Holobolus (ut in Fistula) nusquam dicit, unde commentarios hauserit; at melior scholiasta confitetur se vetustiore commentatore usum esse (ἐκ παλαιῶν τινοσ λαβόντες τὰς ἀφορμὰς). Apud eundem Hesiodus, Sophocles, Philostratus semel, Lycophro bis nominatur; Homericum ἐτώσιον ἄχθος (Σ 104) sine auctoris nomine affertur. Holobolus in Creta fuisse Philecteten dicit, alter scholiasta recte in insula Lemno.

De altera Ara³⁾ pauca tantum quae ad eius recensionem pertineant, praemonenda sunt, quod ea lectio, quam Duebnerus in anthologia Palatina et Bergkii in anthologia lyrica exhibent, in universum recta videtur esse. Accedit quod hoc carmen iustis griphis instructum non est sicut Fistula et Dosiadae Ara, quamquam vocibus rarissimis non caret⁴⁾. E Bergkii coniecturis tres ὑποφονίησι vs. 3 (pro ὑπὸ φονίησι a. cf. ὑποποφύροισι Anacreont. 16, 30 ed. Rose p 19) Ναξίης vs. 4 (Ναξίας a) Ὑμηττιᾶδων vs. 21 (Ὑμηττιᾶδῶν a) probandae videntur. Haesito utrum vs. 2 cum cod. a κάχλην an cum Bergkio κάχλης an κάχλη (κάχλη Brunek.) scribendum sit. Est enim κάχλη planta quaedam alioquin βούφθαλ-

¹⁾ in codicem o aram e codice a vel simili illatam esse et in codicem f eius formam delineatam, cum ipsum poema paucis vs. 21 et 22 verbis excerptis ascriptum non sit (cf. Bergk. progr. Hal. 4 mai. 1867 p. 7), primo obtutu apparet

²⁾ cf. etiam Rose Anacreont. p. XIV not. 15.

³⁾ AP. XV, 25.

⁴⁾ ad ὄλος cf. Hesych. ὄλος τὸ μέλαν τῆς σηπίας; idem λιβρόν explicat per σκοτεινόν, μέλαν, δινυρον. ἢ λιβρόν σέλας; ad μαύλιες cf. schol. Nic. Ther. 706 μαυλίς μαχαίρα. Hesych.: μαύλις μάχαιρα. καὶ ἡ μισθωτὸν ποιῶσα; ad θωόμεναι eiusdem glossas: θωῶσαι ὀξύναι. θωοθεῖς παροξυνθεῖς. τεθωωμένον ὀξυμένον. καὶ ἐθώωσα ὀξύνα. θωόν ὀξύ. Melius haec apud scholiastam Palat. illustrantur.

μον nominata. Tertium quod dicitur comparationis in rubro colore et plantae et arae sanguine aspersae positum est. Cruor autem humidus neque a planta ipsa proficiscitur neque cachla aram tingit; quare nec κάλλης nec κάλλι hic dici potest. Si igitur facere non possumus quin traditam lectionem κάλλιν retineamus, eiusmodi dictio per comparationem quasi compendiarium explicanda est. Fingit enim auctor cachlam eodem rubore tinctam esse quo aram, ut vertendum sit: non cruor victimarum me tingit ut cachlam purpureo latice rubor.

In versu septimo quem emendare plurimi frustra conati sunt, μήτε χρυσῶν Boissonadius scribit „donec ex bono codice vel certa divinatione exhibeatur nomen aliquod aenigmaticum ἀντὶ τοῦ χρυσῶν.“ Exstat in a locus sic traditus:

ἔς γὰρ βωμῶν ὄρῃς με μήτε ταγγούρου
πλίνθοις μήτ' Ἀλύβης παγέντα βώλοις

(μήτ' ἀχούρου ο.), cuius loci sententia debet esse: Aram me aspicias nec auro nec argento exstructam¹⁾. Quod verbis Ἀλύβης βώλοις argentum significatur neque mirum est neque haec dicendi ratio aenigmatica est vocanda. Homerus enim ex Alybe argentum redire B 857 ἐξ Ἀλύβης ὄθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλι iam dixerat²⁾. Hic igitur simplex erat τρόπος, non γρῖφος, cum nemo Alybes lateribus argentum significari nesciret. Scholiasta Palatinus, non Holobolus ut La Crozius³⁾ opinabatur deceptus Vossii verbis, quae ad Dosiadae Aram pertinent, ad hunc versum annotavit: τάγγουρος γὰρ ὁ χρυσός· ἢ λέξις Περσικῆ. Itaque Salmasii coniecturam τάγγου (p. 134) Relandius (p. 247) et P. de Lagarde, qui aethiopicas, arabicas, afghanicas confert voces⁴⁾ praetulerunt. Ad ingentem coniecturarum, quae in hunc locum editae sunt, numerum addo μήτε Τμώλου, quod neminem adhuc proposuisse miror; de Tmolo enim Pactolus Chryssorrhoeas „Lydius aurifer amnis“⁵⁾ profluit,⁶⁾ et μήτε Γύγεω⁷⁾. Bergkii proposuit: μήτε γλούρου⁸⁾; hoc ad traditam saltem lectionem proxime accedit.

Versus 20 et proximi apud Bergkium p. 518 sic leguntur:

θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι
Ἰμηττιάδων πολὺ λαροτέρην
σπονδὴν ἄδδην ἴθι δὴ θαρσέων
ἔς ἐμὴν τευξίν

1) cf. schol. Pal.: οὐ γὰρ ὄρῃς με οὔτε χρυσῶν οὔτε ἀργυρῶν.

2) cf. et. Euphorion. κελέβη Ἀλυβίης = ἀργυρῶν, Steph. Byz. s. v. Ἀλύβη, schol. Theocr. Ambros. ad Pharmaceutrias 2. Meinek. Anal. Alex. nr. VI.

3) in lexico Armenico manuscripto ap P. de Lagarde reliqu. iur. eccl. Gr. p. X et in thesauro epistol. tom. III p. 257.

4) rell. p. X. cf. eiusdem commentat. collect. Lips. 1866 cap. IV p. 227.

5) Tibull. III, 3, 29.

6) cf. Lycophr. 272: Πακτώλιος μύδρος.

7) cf. Archiloch. fr. 25 Bergk.: οὐ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει et Anacreontic. 7 Bgk.: οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεω.

8) cf. Hesych. γλούρεα· χρύσεια. Φρύγες. γλουρός· χρυσός. χλουνός· χρυσός.

(ἀδτην a, ἄδδτην o et s. Boisson. pro vulgata lectione σπονδῆν ἀδτην ἴθι scrips. σπονδῆν ἀδτην = ἡδτην, ἡδέως ἴθι). Sed quamquam nec formam ἄδδτην satis firmari nec loci sententia hoc adverbium requiri cuius elucet, id tamen Bergkio concedi velim a verbis ἴθι δῆ novum enuntiatum incipere. Quid vero ex Boissonadii coniectura verba ἀδτην ἴθι — ut formae offensionem silentio praeteream — sibi velint cum θαρσέων coniuncta ¹⁾ plane me fugit. Quos versus ut intellegamus atque id quod auctoris consilio requiritur restituamus, nexum sententiarum paulo diligentius nobis respiciendus est. Revochemus tantum in animum quae initio carminis tam graviter dicta sint. Ara enim loquitur nec cruore victimarum se tingi nec thure nigram fieri et cultros sacros pecoribus parcere. Neque enim ab Apolline (vs. 9) sed a Gratiis et Musis se exstructam esse. Proinde poeta libamen Hymettio melle dulcius sibi faciat. Sacrificia vero quae victimarum sanguine non redundant, casta et sancta, θύματα ἀγνά appellantur ²⁾. Quare cum haec Musarum Ara sanguinem victimarum se aspernari declaraverit, libamina, quae poeta eis oblaturus est, et ipsa ἀγνά esse debent. Quid igitur loci sententia aliud requiritur quam ut hoc verbum vs. 22 restituamus. Legendum enim est

θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι
Ἰμηττιάδων πολὺ λαροτέρην
σπονδῆν ἀγνήν.

Hac emendatione etiam metro satis fit. Singulorum autem verborum positio in hac Ara pendet ab acrostichide Ὀλύμπιε πολλοῖς ἔτσει θύσειας. Quo factum est ut vs. 10 e. q. sq. scriberetur λαβοῦσα Ἰμηττιάδων κέρα | λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν | ὄσαι νέμονται Κυνθίαις pro ὄσαι νέμονται Κυνθίαις | λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν. Itaque eo quoque loco de quo modo egimus Musa pedestris certe locuta esset: ἐπισπένδοις μοι σπονδῆν ἀγνήν Ἰμηττιάδων πολὺ λαροτέραν οὔσαν.

Bergkius praeterea in voce γηγενῆς vs. 15 offendit. Novem enim Musae (εἰνάς) Iovis et Mnemosynes filiae dicuntur; at hoc loco auctor eas confudit cum antiquioribus Musis Coeli et Terrae filiabus. Quare Οὐρανοῦ ἔκγονοι non sunt Musae illae antiquiores, id quod Bergkius vult, sed Gratiae, quae vulgo Iovis et Eurynomes filiae feruntur ³⁾. Recte igitur scholiasta Palatinus interpretatur σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἔκγονοις ταῖς Χάρισιν. Εἰνάς δὲ γηγενῆς αἱ Μοῦσαι θυγατέρες γὰρ αὐταὶ τῆς Γῆς. Quod Bergkius coniecit πλεγγενῆς ⁴⁾,

¹⁾ „libenter accede forti animo ad me“; ἐς ἐμὴν τεῦξιν = εἰς ἐμέ, ut Diosd. Ar. vs. 9: ἐμὸν δὲ τεῦγμα' ἀθρήσας.

²⁾ cf. Sophocl. Trach. 287. Plat. Legg. VI, 782 c θύματα οὐκ ἦν τοῖς θεοῖς ζῶτα, πελανοὶ δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνά θύματα. Lobeck. Aglaoph. p. 246. Xenoph. Conviv. 8, 9. Ages. 11, 2 ἀγνά ἱερά. Eurip. Suppl. 33 μένων πρὸς ἀγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεοῖν.

³⁾ cf. Salmas. p. 136.

⁴⁾ sec. Hesych. πλεγγενεῖς οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατὴρς ἢ μητρός ἀδελφοί. „novem enim Musae apte poterant sorores priorum Musarum vocari, quamvis neque pater neque mater communis fuerit“ Bgk. p. LXXXIX.

probari non potest. Nam *πληγενεῖς* sunt ii qui aut non eundem habent patrem — matrem tamen communem — aut non eandem matrem, tum vero patrem communem. Antiquiores vero et recentiores Musae nec ex eadem matre nec eodem patre sunt natae. Scholiastae Palatini verba ad Arae vs. 16 quae apud Boissonadium corrupta sunt, ante Sternbachium¹⁾ iam Brunckius²⁾ recte legerat. Argumentum huius Arae imitatus est Optatianus Porfyrius (XXVI), cuius Ara stat „fabre polita vatis arte musica“³⁾. Atque ut Graeca Ara dicit sanguine victimarum se non aspergi, ita Latina loquitur vs. 7:

non caute dura me polivit artifex
excisa non sum rupe montis albidī
Lunae nitente nec Pari de vertice.

His igitur verbis in utraque Ara clare indicatur omnino non de iusta ara, id quod Scaliger ad Aram Graecam opinabatur, verba fieri sed de carmine in arae formam redacto.

Satis iam multa de carminum recensio prolata esse cum existimem, sine huius partis, ut omnia breviter complectar, dico redeundum esse potissimum ad codicem Palatinum i. e. anthologicam traditionem, non ad bucolicam, quamquam in haec quoque rarissima archetypi vestigia remansisse prorsus negare non ausim. —

Quoniam expositum est quomodo technopaegnia recensenda sint, nunc ad alterum commentationis locum transeamus, quo quaeritur, quae inter singula carmina intercedat ratio. Primus igitur omnium quorum technopaegnia usque ad nostram aetatem asservata sunt, oculis nostris proponitur Simias Rhodius, Alarum Securis Ovi auctor. Cui haec omnia tribuenda esse vix erit qui neget postquam Bergkii p. LXXIII accuratius id demonstravit. Hephaestio enim ea Simiae esse testatur cap. IX *περὶ χοριαμβικοῦ*⁴⁾: *ψεύδεται δέ (scil. Philicus) πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἐν τε τῷ Πελέκει . . . καὶ ταῖς Πτέρυξιν*, unde simul apparet falsam esse inscriptionem *Πτερύγιον*, quam etiam scholiasta Pal. legit. Solus Fortunius Licetus⁵⁾ falsam defendere inscriptionem contra Salmasium ausus est his somniis: „dextra Ala significat amatum, sinistra vero amantem . . . et quoniam verax amicitia mutua est, ideo uterque amicorum simul est amans et amatus, unde duae Amoris Alae sunt una Ala, sapienter igitur Simmias hoc suo poematio titulum praefixit non Amoris Alae sed Amoris Alula“. De Ovo haec memoriae tradidit Hephaestio, Gaisf. ² p. 124: *ταύτης δέ τῆς ιδέας ἐστὶ τὸ Ὄνιον τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια* et p. 134: *παρὰ δὲ Σιμίας τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ ἐπιγραφῶ-*

1) Melet. Gr. I p. 160.

2) Anal. vol. III p. 42.

3) cf. et. vs. 19: *me metra pangunt de Camenarum modis | mutato nunquam numero dumtaxat pedum.*

4) Gaisf. ed. 2 Lips. 1832 p. 58—59.

5) eneycl. ad Alas Patavii 1640 p. 50 et 62.

μένωι Ὡτιῶι. Cum his congruit index anthologiae Palatinae Πέ-
ρυγες Σιμίου, lemma cod. f Σιμίου Ῥοδίου Πέλευς, cod. r τοῦ
αὐτοῦ Σιμίου Ῥοδίου ὧν praecedente Securi. Is. Tzetzes περὶ
Πινδαρικῶν μέτρων¹⁾ haec profert

τὰ δὲ συστήματα αὐτὰ ἀνόμοια ἀλλήλοις
ἀγὰς προσβάλλων τῶι ὧτι Ῥοδίου τοῦ Σιμίου
καὶ τῶι Πελέκει τῶι αὐτοῦ, ὃν Ἐπειὸς ὄρωρεται
Τριτογενεῖ τῆι Ἀθηνῶι χάριν δοῦρειου ἔππου,

quae aliunde atque ex Hephaestione id quod Bergk²⁾ existimat,
descripsit; nam Hephaestio G. ² p. 59 primum Securis versum
affert; Tzetzes vero etiam secundum legerat. Reliqua testimonia
ab illis diversa³⁾ nullam habent auctoritatem. Ovum enim Simiae
esse colligitur vel ex intima necessitudine quae inter hoc carmen
et Securim Alasque intercedit; exempli causa commemoro Simiam
praecipuo amore adiectivum ἀγνός usurpare; in Securi enim (vs. 8)
Pallas vocatur ἀγνά, neque aliter Vesta in Simiae frag. 9 (Bergk.
p. 516 ex Hephaest. p. 49) et luscinia in Ovo (vs 6). Con-
cedendum tamen est quod Ovum exhibet genus dicendi paulo
diversum esse a ceteris, sed huius rei causa facile ex argumenti
varietate repeti potest. Nam Securis nihil est nisi anathema Mi-
nervae dedicatum; in Alis Amoris potentia illustratur; in Ovo vero
nec Mercurius, id quod prima specie videtur factum esse, nec
Diana id quod stolidè Claudius Auberius proposuit, praedicatur,
sed Simias arte metrica gloriatur et ludit. Versuum ordo peculiaris
in Ovo idem est qui in Securi; nam ut omnino utrumque carmen
intellegatur post figurae versum primum statim ultimus est legen-
dus, paenultimus post secundum et sic deinceps pergendum.
Contra Alarum quod carmen communi versuum ordine legitur,
versus plane idem exhibent metrum atque figuram quam Securis.
Ex tanta igitur carminum similitudinè conici facile potest eiusdem
omnia esse auctoris. In reliquis rebus haec technopaegnia vel car-
mina artificiose figurata per se satis sunt dilucida atque ea tantum
re ab altero technopaegniorum genere cuius sunt Dosiadae Ara et
Theocriti Fistula, diversa, quod nullos continent griphos; idem
cadit in alteram Aram. — Simias quo tempore fuerit Salmasius
p. 161 et p. 185 exponit. Imprimis enim habenda est ratio
Hephaestionis (ench. p 58), qui declarat Simiam Philico superiorem
fuisse aetate. Philicus autem Coreyraeus „εἰς ὧν τῆς Πλειάδος“
(Hephaest.) Ptolemaeo Philadelpho regnante floruit⁴⁾; fuit enim in
pompa Philadelphi Bacchi sacerdos⁵⁾. Si igitur de huius poeseos
generis initiis dici aliquid potest, certe inter carminum eorum

1) Cramer. Anecd. Paris. I p. 65, 25.

2) p. LXXIII *.

3) velut in AP et indice Ovum Besantino cuidam, in f Alae Theocrito
tribuuntur.

4) cf. Fabr. Harl. bibl. Gr. III p. 808.

5) cf. Callixen. ap. Athen. V 198 b.

quae nobis servata sunt auctores Simiam principatum tenere negari non potest. Quod vero grammatici omnia figurata carmina Fistulae subiecerunt¹⁾ Theocriti nominis splendore videtur factum esse cum Simiae et Dosiadae nomina obscuriora essent. Iniuria vero Bergkii Theocritum principem videri figuratum poema composuisse dicit. Ceterum ex eo ordine quo carmina tradita sunt, et in indice anthologiae Palatinae: Fistula, Alae, Dosiadae Ara, Ovum Securis, et in anthologia ipsa Fistula Securis Alae (bis in eadem pagina), anonymi Ara, Dosiadae Ara, Ovum, certum quidquam de archetypo colligi non potest, id quod Bergkii²⁾ vult; nam et in indice Ara altera et nomen eius qui Securim composuit ommissa sunt et in anthologia carmina non ex ordine proprio sed ita ut paginae spatio postulabatur conscripta sunt. Id vel ex ea re apparet, quod interdum parva varii generis carmina (εἰς τὴν βίβλον Μάρκου, duo Marini epigrammata) in fugam vacui interiecta sunt. Neque melior est ratio librorum Theocriteorum, id quod ex catalogo nostro quem supra dedimus, satis apparet. Ad Simiae Alas id quoque annotandum videtur quod non solum totius carminis argumentum est Orphicum sed singulae etiam notiones in Orphicis carminibus posterioribus iterum inveniuntur. Carmen compositum est in laudem Orphici Amoris qui omnium deorum vetustissimus in caelo terra mari antiquitus dominatur³⁾. Vox ἀγνός, quam saepius a Simia usurpatam esse supra diximus, mere est Orphica⁴⁾. Iam vero inter duo illa carmina figurata deperdita, quorum facit mentionem scholiasta Hephaestionis (G.² p. 58) verbis: σύγγραμμα ὁ Πέλεκος. ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκος συντέθειται μακρὰν γὰρ ἐκατέρωθεν τέθεικεν ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον, Globus vulgo ad Orpheum refertur cf. schol. II. Σ 570: Ἀρίσταρχος εἶδος ὠιδῆς τὸν λίνον φησὶν ὡς παιᾶνα καὶ εἶ τι τοιοῦτον ἀπὸ λίνου τοῦ ἥρωος. ἡ δὲ κατὰ λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ἰδ' καὶ παρὰ Μελαντιπίδῃ ἢ τε καλουμένη σφαῖρα ποίημά ἐστιν εἰς τὸν λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Globus igitur figuratum erat carmen Orphicum (cf. Lobeck. Aglaopham. I p. 382). Globum vero si quis carmine figurato expressurus erat, non globi sed circuli formam exhibere potuit, quare illud carmen eandem fere speciem videtur praebuisse quam Simiae Ovum, quo hunc Orphicum Globum imitatum eum esse suspicor. Potest inde conici etiam Globum et Solium, quae carmina a scholiasta Hephaestionis simul cum Securi nominantur, ad hoc carminum figuratorum genus ἀπὸ τοῦ σχήματος compositum pertinere. Iniuria igitur Bergkii⁵⁾ haec carmina eiusdem atque Fistulam generis fuisse dicit, cum non in omnibus rebus, velut

1) Bergk. p. LXIX.

2) p. LXX **.

3) cf. O. Mueller. hist. litt. Gr. 4 I p. 394. Bergk. hist. litt. Gr. 1883

II p. 82.

4) cf. Plat. legg. 782 c, d; Lobeck. Aglaoph. 246 saep.

5) p. LXIX ***.

griphis, sed in figura tantum artificiosa et ad imitationem fistulae, securis, globi, solii composita inter se videantur similia fuisse. Globum vero ante Simiae aetatem compositum fuisse ea quoque re demonstratur, quod Epigenem Callimachi aetate antiquiorem in catalogo Orphicorum illud carmen commemorasse veri simile est¹⁾. — Diversum ab hoc poeseos genere siquidem argumentum respicias est Simiae carmen, quod bipennis Thraciae exhibet figuram. In hoc carmine Epeus praedicatur, quod Minervae gratia Homericis carminibus celebratus sit²⁾. Fabulam vero, quae erat de equo ligneo, in parva Iliade narratam fuisse docemur ab Aristotele³⁾ et Proclo⁴⁾. Simiam vero Homericis carminibus studuisse inde colligitur, quod erat glossographus⁵⁾. Hic igitur et Orphicorum et

1) cf. Bergk. hist. litt. Gr. p. 89 not. 43.

2) cf. Od. θ 492: καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ.

3) Poet. cap. XXIII extr.

4) cf. Kinkel. epic. Gr. frgm. I p. 36 καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρειν τὸν δούρειον ἵππον κατεσκεύαζεν . . . οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται.

5) cf. Athen. XII, 327, e; XV, 677 e. Suid. Westerm. biogr. p. 377 Σιμίαις Ῥόδιος γραμματικὸς. ἔγραψε γλώσσας βιβλία γ', ποιήματα διάφορα βιβλία δ'. Ex Homero enim praecipue Homericæ interpretatione exstitit glossographia (cf. Aristoph. Daetal. fr 1 Dind. Straton. comic. ap. Athen. IX p. 382 f.), quae cuius generis fuerit apparet ex iis exemplis, quae Lehrsius de Aristarch. stud. Hom. 1865 p. 36—37 collegit. Glossographi interpretari studebant difficiliora epicae poeseos verba, quae in communi sermone iam erant intermortua. Saepissime autem errores in se commiserunt; ita interpretati sunt ἀτέμβονται per μέμφονται (schol. II. Ψ 445), qua in re Apollonius Naukratites (Argonaut. II, 56 al.) illos sequitur; ἔιση per ἀγαθή, (ita Zenodot. Athen. p. 12 d.); βρώσων per ἐλάσων (K 226); δουπήσαι per ἀποθανεῖν (N 426. II 822. Ψ 679); ἔθων per βλάπτων (I 540); ἐλώρια per βρώματα (P 151); ὁμόιον per κακόν (Δ 315 cf. Apollon. lexic. Bekk. p. 120); νεχροῦς per νέους (Σ 540); ὄνειρα per βρώματα (Ω 367 Apoll. lexic. B. p. 121); πρόμον per βασιλέα (Γ 43. X 85); τοῖοι per ἀγαθοί (H 231; Ψ 16; Ω 164; ita Callimachus); τόσσον per σῶμα (Σ 378; X 322; Ψ 454); φύλιτις per ἐμφύλιος πόλεμος (Z 1); cf. praeterea schol. II. Bekk. ad O 324, II 409; T 27; I 404; Apollon. lexic. Bekk. p. 49 ἀφ' ἄτορος; K 56, Etym. Magn. 468, 45; Ψ 661; A 591; I 324; Ξ 155; I 570; T 36; M 105; E 83; Z 201; — schol. Odys. (Dind.) ad ε 217; 312; 388; θ 581; — schol. Apoll. I, 401; II, 434; — Etym. Magn. 7, 55; — Cramer. anecd. Oxon. I p. 29, 32. Sed cum sola haec paraphrasis non sufficeret testimoniisque opus esset, colligebantur glossae geographicae, ethnicae, dialecticae (cf. Maurit. Herm. Ed. Meieri opuscul. acad. Hal. 1863 vol. II p. 35). Quod explicare liceat exemplo. Homericum ὦ πόποι glossographi interpretabantur per ὦ θεοί (cf. Apollon. lexic. B. p. 133); quin etiam Euphorio hac explicatione comprobata versum confecit ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο. Pro verbo ἔσσαντο Meinekius (Anal. Alex. p. 128 ad Euphor. fr. XCIX) fortasse θέσσαντο scribendum existimavit. Alii ut falsam interiectionis interpretationem adiuverant, synaloephen esse statuerunt „ἐν δὲ ἐπόποις ἀντί τοῦ ἐπόποις“. Alii vero πόποι esse vocabulum Scythicum opinabantur (cf. Cramer. anecd. Oxon. I p. 447, 26 οἱ γὰρ Σκυθαὶ ἀγάλματά τινα ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν πόπους αὐτὰ ἐκάλουν Etym. Magn. p. 823, 31). Quarta pars Dryorum vocem agnoscebat cf. Plut. de aud. poet. p. 22 c: Δρύοιες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας (scil. καλοῦσιν) et schol. Od. α 32: πόποι οἱ θεοὶ κατὰ τὴν τῶν

Homeri secutus vestigia composuit carmina figurata quae quamquam verbis rarioribus scatent, nullos tamen exhibent griphos. At in Fistula et Dosiadae Ara magnus griphorum numerus invenitur. Hoc igitur est discrimen inter Simiae et Theocriti Dosiadaeque technopaegnia. Iam vero e glossographorum studiis emanasse etiam griphorum compositionem, cuius clarissimum exemplum Lycophonis Alexandra fertur, mox apparebit, ubi de Fistulae et Arae griphis

Δρυόπων φωνήν. — E clarissimis prioris generis glossographis erat Philetas (schol. Apoll. IV, 989. Et. Magn. p. 330, 39. Athen. p. 114 e; IX, 383 b; XIV, 646 d saep.), contra quem Aristarchus saepe pugnat (schol. II. A 524; B 111, 269; Z 459; H 171; K 126; X 308 schol. Apoll. II, 279 Wolff Prolegg. p. CLXXXVII; Bach Philetae Reliqu. p. 68. Lehrs Aristarch. p. 43 et 45; Meier. opusc. II p. 22 not. 81). Artissime cum Philetae glossographia cohaerent eiusdem studia περι'Ομηρικῆς ἐτυμολογίας (cf. Tzetz. exeg. in II. p. 126, 9 Bach, Philet. rell. p. 80—84). De Lycophonis, Zenodoti, Callimachi, Eratosthenis, Aristophanis Byz. studiis glossographicis cf. Meier. II, 23—25. — Deinde cum glossographia ab epicae, lyricae dramaticae poseos et rhetorum interpretationis vinculis paulatim se liberare coepisset, studium hominum doctorum perductum est ad regionem, mores, litteras earum nationum apud quas glossas quaesiverant et collegerant, diligentius perquirenda. Cuius generis exemplum ut afferam memoro Καρικὰ Ἀπολλωνίου Αφροδισιένης, qui non solum res, quae ad Carum regionem et sermonem pertinebant, perscripsit sed etiam Panyassidos Heracleae fragmenta nobis asservavit. Nam quae apud Stephan. Byz. exstant. s. v. Ἰλλούβαλα (Meinek. p. 648) δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐ Καρικῶν. Κἄρες δὲ τὸν τόπον ἐκείνον ἐνθα Ἰλλος ἀπέλετο Ἰλλούβαλαν ὠνόμασαν καὶ ἔδος ἐνταῦθα ἐδείξαντο Ἀπόλλωνος. καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμος ἐστὶν Ἰλλούβαλα λεγόμενος. ἀλλὰ γὰρ οἱ Κἄρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον (s. v. Ἀλάβανθα) εἰρηται s. v. Ἰδοη (M. p. 645) πόλις Λυδίας ἐν ἧι οἴκει Ὀμφάλῃ δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαρδάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτωι. s. v. Βάργασα (M. p. 158) πόλις Καρίας ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἡρακλέους, δὴ ἐδίωξε Λάμος δ' Ὀμφάλῃς καὶ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτωι, ea omnia ad Apollonium Aphrodisiensem referenda esse primo obtutu apparet. Ab hoc vero illam de Hercule, Omphale, Hyllo narrationem e Panyassidos Heracleae haustam esse conicio ex iis quae scholiasta Apollonii IV, 1149 et schol. II. Q 616 de eadem Panyassidos narratione tradiderunt (cf. Hesiod. epicor. frgm. 1840 Dueb. Panyass. frg. 16). Stephani tamen epitomen non ex ipso Apollonio fluxisse sed ex Alexandro Polyhistore docemur Panyassidos versibus (ap. Steph. Byz. s. v. Τρεμίλη), quos Alexander (in secundo libro Lyciacorum sec. Meinekium, cf. St. B. s. v. Κράγος. Ἀλέξανδρος δευτέρωι Λυκιακῶν. ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλητος υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδικῆς νόμφης) cum de Lyciae nominis origine disputaret, attulerat:

ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θυγάτρα
νόμφην Ὀργυγίην, ἣν Πραξιδικὴν καλεοῦσιν
Σίβρωι ἐπ' ἀργυρῶι ποταμῶι παρὰ δινήεντι
τῆ; δ' ὄλοοι παῖδες Ἰλῶς Ἐάνθος Πέναρὸς τε
καὶ Κράγος, ὃς κρατέειν πάσας λήϊζετ' ἀρούρας.

E proximis enim verbis: ἦοι κατοικοῦντες Τρεμίλεις. Ἀλέξανδρος τελευτήσας * * τοὺς Τρεμίλιας Λυκίους Βελλεροφόντης μετωνόμασεν" elucet omnia ex Alexandro fluxisse, qui de Praxidice, Crago, reliquis narraverat. Eodem modo Panyassidos fragmenta ap. Steph. s. v. Βέμβινα (de quo loco cf. Wilamow. homer. unters. p. 142 not. 4) et s. v. Ἀσπίς ex Alexandri Polyhistoris Caricis et Lyciacis deprompta postremo ad Apollonium Aphrodisiensem redire veri non dissimile est. — Atque haec quidem de glossographorum studiis.

acturi sumus¹⁾. Haec igitur griphorum compositio a Dosiada et Theocrito Philetæ glossographi discipulo illata est in formam technopaegniorum, quibus antea iam Simias eminuit. Huius rationis qua griphi cum technopaegniis coniuncti sunt, causam in ea re positam esse suspicor, quod post Simiam Clearchus, Aristotelis discipulus²⁾ librum suum *περὶ γρίφων* conscripsit³⁾. Ceterum Clearchus usque ad summam senectutem videtur vixisse⁴⁾ siquidem Castorionis hymnum in Pana, quem Antigono Gonatae dedicatum esse putat Bergk⁵⁾ memoriae tradidit⁶⁾; hic enim hymnus non ante olymp. 125, 4 = 277/76 a. Chr. n. quo anno Antigonus Macedoniae regnum obtinuit⁷⁾, componi potuit. Hic igitur Clearchus Solensis primus griphos collegit⁸⁾; deinde Dosiadas et Theocritus griphos in technopaegnia inseruerunt. Notissimos griphos Bergk⁹⁾ inter carmina popularia¹⁰⁾ recepit¹⁰⁾. Ehlersio (p. 16) Homeri ille *Ὅστις* primum griphi vestigium videtur esse, etsi Ptolemaeus Chennus¹¹⁾ mentitur: *Ὀδυσσεὺς διότι ὅτα μεγάλα εἶχεν Ὅστις πρότερον ἐκαλεῖτο*. Saepe e duabus vel pluribus notionibus eruendum est quid in gripho lateat. Ita in gripho quem Athenaeus X, 455 d affert

ἐν φανεραῖ γενόμεν, πάτραν δέ μου ἄλμυρον ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει μάτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο παῖς

ex additis verbis *πάτραν δέ μου ἄλμυρον ὕδωρ ἀμφὶς ἔχει*, quibus insula indicatur, apparet ἐν φανεραῖ esse ἐν Δήλωι. Latona, Κόϊου θυγάτηρ, propterea ἀριθμοῖο παῖς vocatur, quod Macedones τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσιν. Trypho *περὶ τρόπων*¹²⁾ duos memoriae tradidit griphos

Ἦσων ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος

i. e. Χείρων πονήσας (ἐκθρέψας) Ἀχιλλέα et

γῆς ἔθανεν καταδέσμου ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν

ἀντὶ τοῦ Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν ὅτι τῶν ὄπλων ἀπέτοχε. γῆς γὰρ Αἴας γίνεται¹³⁾, δεσμοῦ Τελαμῶνος, ἀγγείων δὲ τῶν ὄπλων, de quibus Ehlersius (p. 19) Bergk⁹⁾ (carmin. popular. 30 not.), Ohlertius (p. 162) accuratius egerunt. Quin etiam ranarum

1) cf. et. Aristot. poet. cap. XXII.

2) Athen. VII, 275 b. XV, 701 c.

3) Athen. XIV, 648 f sq. cf. Mueller. frg. histor. II p. 321. Ohlert. raetsel und gesellschaftsspiele der alten Griechen. Berol. 1886 p. 111; imprimis Maximil. Weber. de Clearchi Sol. vita et operibus dissert. Vratislav. 1880 p. 22—35.

4) cf. Weber. diss. p. 9.

5) PLG. 4 vol. III p. 636.

6) cf. Athen. X, 454 f.

7) cf. Wilanowitz. Antig. Caryst. p. 260—261.

8) cf. Ehlers *ἀνιγμα* et γρ. p. 4—7.

9) PLG. 4 p. 666 nr. 29—38.

10) cf. et. Ohlert. p. 180.

11) ap. Phot. bibl. p. 147 a 10.

12) c. 4 Walz. rhet. Gr. VIII p. 733—734.

13) cf. AP. XIV, 18.

nomina Πηλεός et Πηλείων in Pigretis batrachom. vs. 19 et 206 quodam modo sunt griphi; Πηλεός enim est et Peleus et luteus; Πηλείων est Achilles et luti filius. Similes griphos (velut: Verres = sus, griphum e Ciceronis Verrinis II, 1, 121; 2, 191 notum) commemorat Quintilianus VIII, 6, 37; Athenaeus III, p. 98 d e. q. s. (Dionysius Siculus βαλλάντιον dixit τὸ ἀκόντιον, ὅτι ἐναντίον βάλλεται, similiaque); scholiasta Dionys. Trac. Bekk. Anecd. II, 734¹). Haec griphorum exempla attulisse liceat, priusquam ad Fistulae et Arae griphos explicandos transeamus. Fistula enim et Dosiadae Ara tam arte inter se cohaerent, ut alterum poemation ab altero in explicatione seiungi non possit. Ac primum quidem quaerendum est quis Fistulae fuerit auctor, quodque in Fistula componenda habuerit consilium. Quod ut cognoscamus iam considerandum est, quae ratio inter Fistulam et Theocriti carmina intercedat. Etenim postquam Theocriti editores Oxonienses 1676 et 1699, Reiskius 1765²), Valckenarius 1779 ex editione Theocriti Fistulam eiecerunt, Eritiseus Pileneus³) qui Henric Steph. II secutus est, Simiae triouit; editor Gothanus 1789, Meinekius, Ahrensius, Ameisius, Hartungius, Wordsworthius Valckenarium secuti sunt; Herm. Fritzschi alii poemation cum a Theocrito abiudicarent, in calce Theocriti post epigrammata et Adonis mortuum tamquam spurium posuerunt⁴); ne Wissowa quidem⁵) defendit, qui aetati recentiori Fistulam tribuit, — rursus huius carminis vindex exstitit Theod. Bergk⁶), qui negat ullum argumentum esse in medium allatum, cur Fistula Theocrito abiudicanda sit. Cuius opinionis accurate refellendae negotium nemo quantum scio suscepit, nisi forte asteriscum huic carmini in Theocriti editionibus appositum et verba in univ. dicta⁷) argumenta vocamus digna quae Bergkii gravibus argumentationibus opponantur.

Dicit igitur initio ipsius carminis argumentum ita esse comparatum, ut bucolico poetae imprimis conveniat. At haec ipsa similitudo quam habet Fistula cum idylliis Theocriteis causa esse potuit, cur hoc poemation in bucolicorum collectionem irreperet. Poeta enim Penelopa Panis matre commemorata varias res ab hoc deo gestas, e quibus eius nomen erui possit, enumerat, pastorem eum fuisse Amaltheae caprae, amatas ab eo esse Pityn, Echo, Syringa nymphas; ab eo Persas fugatos et ex Europa pulsos esse dicit. Huic igitur deo, quem diversis nominibus compellatum

1) cf. et. Psell. stich. polit. vs. 167.

2) cf. eius praefat. p. XLIII.

3) Theocrito Mosco Bione Simmia greco-latini con la buccolica di Virgilio latino-greca volgarizzati e forniti d' annotazioni Parmae 1780.

4) Jacobsius et Kiesslingius Fistulam suis Theocriti editionibus ille cum Brunckii hic cum Salmasii et Pediasimi commentario receperunt.

5) in Theocrito Theocriteo p. 41 not. 1.

6) AL. p. LXVIII.

7) velut indignum esse carmen Theocrito, nugae esse absurdas, ex aperta Theocriti imitatione elucere spurium esse carmen.

poeta iubet salvere, carmen dedicatur. Quamobrem mirum videri non potest quod carmen inter bucolica receptum est, in quibus primas partes agit pastorum fistula. Iam in Iliados Σ vs 526 pastores ea delectantur, Pan Arcadius deus eam invenit¹⁾ eaque canere solet²⁾. In Daphnide Theocriteo sonus fistulae comparatur cum dulci pinus susurro; in certamine inter Menalcam et Daphnin uterque fistulam certaminis pretium collocat; Lycidam praedicat poeta in Thalysiis quod fistula canere egregie sciat. Accedunt complures Fistulae loci, qui etiam in carminibus Theocriteis inveniuntur; accedit Panis commemoratio; imprimis Simichidae nomen, quibus rebus omnibus crederes commotos esse veteres interpretes ut Fistulam in Theocriti editionem recipere. Quare ex argumento carminis solo colligi nihil potest de auctore. Scholiasta Ambros. ad Thalys. 83: *πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβάνόμενα. ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον [ἐποίησε add. Ahrens.] τὸν Κομάταν καθάπερ ὁ Δάφνης ἱστορεῖται· οὐχὶ Κεράσταν ὅν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ* Fistulae versum tertium affert neque tamen inde intellegi potest, utrum hoc carmine tamquam germano usus sit necne³⁾. — Praeterea ne Eustathii quidem verbis quidquam probatur, qui dicit ad II. T, 387⁴⁾ *σύριγγε δὲ ὅπη τις ἐπιμήκης δοράτων φυλακτικὴ, ἢ καὶ δουροδόχη. Σημειῶσαι δὲ τὴν ἁμωνομίαν τῆς σύριγγος, οὐ μόνον γὰρ σύριγγε ποιμενικὴ, ἔτι δὲ καὶ ποδὸς ἔλκος ὡς ὁ Θεόκριτος, καὶ ἐκ πάλεως κρυπτὸς ὑπόνομος κατὰ γων εἰς ὕδωρ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ αὕτη σύριγγε δουρατοδόχος.* Meinekius enim⁵⁾ haec verba ad Apollonii Argonautica IV, 1645 pertinere putavit et Ahrensius⁶⁾ non male coniecit ante verba *ὡς ὁ Θεόκριτος* excidisse ea quae Suidas s. v. affert: *καὶ τὸ εἰς τὴν ὅπην τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος* ita ut Eustathii verba ad Theocriti Heracliseum (vs. 118) spectaverint. Eiusdem annotatio (ad II. p. 21, 42) *ἰστέον δὲ . . . ὅτι περιέργωγος τινὲς ἐπιβαλόντες Θεοκρίτου στήτην τὴν γυναῖκα εἰπόντος γράφουσιν ἐναυθὰ διὰ στήτην ἐρίσαντο, ἵνα λέγη ὁ ποιητὴς ὡς διὰ γυναῖκα ἤρισαν* utrum ad Fistulam an potius ad Dosiadae Aram (vs. 1) referenda sit non est dubium cf. schol. Dion Thrac. B. A. II p. 735 *ὡς ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Δωσιαδοῦ ἡ γυνὴ εἴρηται στήτη, ἐπειδὴ τινες τὸ παρ' Ὀμήρῳ διαστήτην ἐρίσαντες οὕτως ἐξηγήσαντο διὰ τὴν γυναῖκα (Hesych. στήτα γυνή).* Io. Tzetz. exeg. in Iliad. 68, 11—18: *διαστήτην ἐρίσαντο· διεχωρίσθησαν ἐρίσαντες· ἦται φιλονεικήσαντες. ἢ οὕτω. διὰ στήτην, ὁ ἔστιν τὴν γυναῖκα, ἐρίσαντο· . . . τὸ δὲ στήτη ἢ γυνή,*

1) hymn. homer. in Pan. vs. 16.

2) Millin-Galer. mytholog. I, tab. LVI nr. 270 et tab. LXXXI. nr. 327.

3) Etiam Psellus (stich. polit. vs. 29 ap. Boisson. anecd. Graec. vol. III Paris. 1831 p. 202) Theocrito Fistulam vindicat:

τὴν δὲ βουκόλου σύριγγα τοῦ Θεοκρίτου μάθε.

4) p. 1189, 47.

5) bucol. 3 p. 399.

6) bucol. I p. 143.

εὐρηται παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν τῷ βωμῷ εἰμάρσενός με σήτας πόσις μέροϛ; de quibus Bergkiius ¹⁾ rectissime indicat. Mirum est quod grammatici ubi de voce σήτη agunt non Fistulae versum 14 sed Arae versum primum afferunt. Quod denique Bergkiius dicit poetam vs. 12 ipsum aperte se Fistulae auctorem profiteri, non plus valet quam ea res quod in Securis initio Epeus Phoeceus is appellatur qui securim dedicavit i. e. poematii auctor dicitur. Num igitur Epeum huius Securis, quam Simias composuit, verum et genuinum fuisse auctorem colligi potest? An sancta lusciniā Ovum peperit, ut eius carminis initio declaratur? an Iason Dosiadae Aram, alteram Musarum enneas cum Gratiis extruxit? — Haec igitur argumenta vix cuiquam persuadere possunt Fistulam a Theocrito esse compositam. Accedunt vero quibus hoc comprobatur causae multo graviore, quas Wilamowitzius ²⁾ attulit. Primum enim cum ceteri eodices bucolici tum vero Palatini et index et Fistulae lemma testantur Theocrito eam esse; deinde idem consequitur ex ea ratione quae inter Theocriti Thalysia et Fistulae auctorem et Dosiadae Aram intercedit. Quarum rerum fides auctoritasque si infringi non poterit, id quod proxima argumentatione me demonstraturum esse spero, tum etiam Bergkii argumenta prorsus novam veritatis lucem accipient nec ulla coniectura, quae ex praeiudicata de Fistulae auctore opinione profuxit, mutari poterint. Ad hoc demonstrandum longior via atque tutior nobis ingredienda est. Quaecumque enim Fistulae cum Theocriti carminibus communia sunt ea omnia videntur ad Thalysia spectare. Sed ex Thalysiis eas repetitas esse probari nequit. Primum igitur in Fistulae versu tertio latet nomen Comatae, cuius fit mentio Thalys. 78—89. Hic in Fistula appellatur:

Κεράστας ὃν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ

Voce ταυροπάτωρ significantur apes quae ex putri tauri cadavere exstitisse feruntur ³⁾. Is vero quem apes aluerunt clarissimus est caprarum pastor Comatas, cuius fata Thalys. 80 et schol. narrantur. Dicunt eum a domino in cistam coniectum, quod Musis ero invito sacra fecerat, mirabili modo per apes servatum esse, dum ab ero duobus mensibus post vivus in cista inveniretur; inde e

1) p. LXXXIV *.

2) de Lycophr. Alex. p. 12—13.

3) cf. schol. Palat.: ταυροπάτωρα δὲ εἶπε τὴν μέλισσαν, ἐπειδὴ σηπομένων τῶν ταύρων μέλισσας φασι γενέσθαι. Ovid. Fast. I 379: fervent examina putri de bove. Antig. Caryst. Mirab. XIX, 23 Westerm. paradoxogr. p. 66: ἴδια δὲ καὶ περὶ τὰς συγχρίσεις καὶ ἀλλοιώσεις τῶν ζώων, ἐπὶ δὲ γενέσεις. οἷον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βοῦν ἐὰν κατορθύῃς ἐν τόποις τισίν, ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχειν, εἶθ' ὕστερον ἀποπρίσθῃς, λέγουσι μελίττας ἐκπετέσθαι· σαπίντα γὰρ αὐτὸν εἰς τοῦτο διαλύεσθαι τὸ ζῷον. οἱ καὶ φαίνεται Φιλητὰς προσέχειν, ἱκανικῶς ὧν περιέρχος. προσαγορεύει οὖν αὐτὰς βουγενεῖς λέγων·

βουγενέας φάμενος προσεβήσασο μακρὰ μέλισσας.

Fistulae igitur auctor probus Philetæ glossographi discipulus videtur fuisse; sed hoc incertius, cum etiam Archelaus has res tetigerit (cetera cf. ap. Hecker. comm. crit. de anth. Gr. I p. 17—18).

Comatae fabula apparere a Musis eos, a quibus coluntur non deseri. Similia atque de Comatae narrantur de Hierone II Syracusanorum rege et Sotade poeta¹⁾. Qui fit ut hic Comatas in Fistula indicetur per vocem Κεράστας h. e. cornibus praeditus, „Cornutus“? de hac re mirabilia dicuntur. Scholiis Palatinis declaratur κέρασ cornu et θριξ crines esse synonyma; ergo etiam κεράστην et κομήτην. Salmasius cui haec explicatio videtur placuisse affert p. 214 Hesychii glossas κεραττής· κομήτης· ἀλιεύς· εἶδος ὄφεως καὶ ὁ κέρατα ἔχων et κερασταί· κομηταί· πολεμικοί. Hoc autem non credibile est verbis κέρασ et κομή idem significari. Quam explicationem quae sustineri non potest, Fritzscheius cum non plane vellet contemnere et abicere, dixit pro Comata, crinito, positum esse Cerastam, cornutum, quod cornua et crines in capite sint! Sed haec griphorum solvendorum licentia nimia est. Tertia interpretatio a glossatore Parisino et Pediasimo praebeatur: Κεράσταν esse Κομάταν τὸν ποιμένα τῶν κερασφόρων ζώων, quam vix cuiquam probari persuasum habeo propter audacissimam notionum commutationem. Explicatio unice vera, quam nesciente me Wilamowitzius iam invenerat²⁾, invenitur, si glossographos respicimus. Exstant enim II. A 385 Diomedis verba quibus in Paridem invehitur:

τοξότα λωβήτηρ κέραι ἀγλαέ παρθενοπίπα.

Ad verba κέραι ἀγλαέ παρθενοπίπα scholiasta Ven. B. et Lips. annotat: ὃ τῆι τριχί κάλλιστε ἐπὶ ἀπάττῃ παρθένων. οὐ γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ κομᾶν κακόν ἐστιν. Schol. Townl. Vict.: καὶ ἐπὶ τῶν τοξοτῶν ἐδέξαντο. καὶ Ἑρωιδιανὸς δὲ φησιν ὅτι σπανίως τὸ κέρασ ἐπὶ τριχὸς ἀνθρώπου τάσσεται παρὰ ποιητοῦ ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ βοῦς ἢ ἄλλων θηρίων. ἄλλως. τῆι τριχί, ὅθεν καὶ τὸ κείρειν. Ἀριστοτέλης (leg. Ἀρίσταρχος) δὲ ὡς τῶι τόξῳ σεμνυνόμενε.

Schol. Venet. A. ἐξεδέξαντό τε ἐκ τῆς λέξεως τὴν τριχῶσιν καὶ ἐμπλοκῆς εἶδος. οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἄ πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, τιθέντες δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τόξου, ὥστε εἶναι κατὰ κέρασ, συναλοιφῆν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέρασ. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δεδήλωται ἡμῖν, ὅποτε διελάβομεν περὶ τοῦ „κέρα ἐκ κεφαλῆς“ (Δ 109). τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ. ὡς ὅτι σπάνιον ἐστὶν ἐπ' ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῶι ποιητῆι τὸ κέρασ ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι· κόμην δὲ λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθειράσ. ἢ διπλῆ, ὅτι κέραι οὐ τῆι τριχί ψιλῶς ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι . . . ἐνιοὶ δὲ τῶι τόξῳ ἀγαλλόμενε· προείρηκε δὲ τοξότα λωβήτηρ.

Apollon. Archib. lexic. p. 98 κέρ' ἀγλαέ. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ταῖς θριξίν ἀγαλλόμενε κέρα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι³⁾. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοῦς κέρασ οἷον τὸ κεράτινον συρίγγιον· τὸ

1) Justin. XXIII, 4, 7; Athen. XIV p. 621 a.

2) Lyc. Al. p. 13 *.

3) cf. Et. Magn. 504, 43, 56; 490, 24; 491, 13. Hesych. s. v. κέρα. κέραξ. κέρασ.

γὰρ παλαιὸν πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶσαι τὸν ἰγθύν, τῷ ἀγκίστρῳ περιτίθεσθαι τοῦτο¹⁾. τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρασ τὴν τρίχα. ὅθεν ἐπὶ τοῦ κέρ' ἀγλαέ, τόξῳ ἀγαλλόμενε.

In schol. Townl. pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀρίσταρχος²⁾ declaratur verbis Apollonii, qui teste Ludwichio³⁾ Aristarchum optime novit, et Eustathii ad A 385: Ἀριστοτέλης δέ, φασί, κέρα ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοῖωι σεμνονόμενον⁴⁾. Falso igitur Lehrsius⁵⁾ scholion V. ex Eustathio mutavit Ἀριστοτέλης δέ φασί κέρα ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοῖωι σεμνονόμενον. Etiam apud Plutarchum⁶⁾ pro Ἀριστοτέλης scribi Ἀρίσταρχος optimo iure iubet Schraderus Aristarchus igitur reiecta glossographorum interpretatione verbi κέρασ, quam etiam Zenodotum Philetae discipulum⁷⁾ amplexum esse suspicor, ipse verbum per arcum explicavit, quamquam hac ratione tautologiam (τοξότα et κέρα ἀγλαέ) poetae videtur intulisse⁸⁾. Fistulae vero auctor, qui ante Aristarchum, saeculo igitur tertio a. Chr. n. fuit, cum Aristarchi explicatio nondum prolata esset, veteres glossographos secutus griphum confecit Κεράστας = Κομάτας⁹⁾. Ceterum glossographos in hoc versu explicando non secutus est Horatius¹⁰⁾; is enim Il. Γ 55 respexit; inter recentiores vero Anna Dacieria¹¹⁾, Helbigius p. 165, alii glossographorum praetulerunt explanationem.

Totam hanc Comatae fabulam in Thalysiis iterum exstare iam diximus. Comatas ipse qui sub Cerastae nomine latet, appellatur Thalys. 83 ὦ μακαριστὲ Κομάτα et 89 θεῖτε Κομάτα. Cista qua clausus erat, λάρναξ memoratur vs. 78 et 84; in Fistula vero Παναλαρνακόριος vocatur; ad ἀδὸν μελιζόμενος vs. 89 cf. Fist. vs. 17 ἀδὸν μελιζοῖσιν; praeterea quod in Fistula exprimitur verbis ὄν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ, idem in Thalysiis 80 verbis ὥσ τέ νιν αἰ σμαῖ φέρβον... μέλισσαι et 84 μελισσᾶν κηρία φερβόμενος.

Griphos ἔλκος ἀντὶ τῆς σύριγγος et Ὀλον ἀντὶ τοῦ Πανός unde petiverit Fistulae auctor non constat; eidem vero exstant apud

1) confirmantur haec scholio cod. Q ad Od. μ 253 Dind. II p. 548.

2) cum Rosio et Schradero cf. Schrader. Porphy. quaest. Hom. p. 164 not. ad lin. 12.

3) Arist. hom. textkr. I p. 75.

4) cf. Etym. Magn. 531, 29.

5) de Arist. stud. Hom. p. 41.

6) de sol. an. cap. XXIV, 7 p. 977 A.

7) Suid. Westerm. p. 369 μαθητῆς τοῦ Φιλητᾶ.

8) cf. et schol. Dion. Thr. Bekk. an. II p. 702, 18: καὶ τὰ ἐν δύο λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα, οἷον τοξότα λωβήτηρ' ἐν γὰρ νοεῖται διὰ τῶν δύο, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων λωβώμενε καὶ βλαπτόμενε.

9) (κέρασ = θρίξ = κόμη) cf. quos Bergkii ad Archiloch. frg. 57 et Helbigius d. homer. ep. a. d. denkmæl. erl. p. 165 not. 6 afferunt locos.

10) od. I, 15, 13 de Paride: pectus caesariem.

11) „qui brilles par les cornes, c'est à dire, qui as tes beaux cheveux frisés en pointe“; cf. Fr. H. Bothii in edit. Hom. Iliad. vol. II Lips. 1833 annotationem ad A 385.

Sextum Empiricum adv. grammat. I, 13 p. 314: εἶτα καὶ τοῦτ' ἀδύνατόν ἐστιν ἀπειρῶν οὐσῶν λέξεων καὶ ἄλλως παρ' ἄλλοις ὀνοματοποιηθεισῶν ἢ ἐπὶ πράγμασιν οἷς ἡμεῖς οὐκ ἴσμεν τεθεισῶν. οἷόν ἐστι τὸ ἐβαρβάρειε θουόλον ἔλκος ἔχον χειρὶ¹⁾. τοῦ μὲν ἐβαρβάρειεν ἀντὶ τοῦ ἐσύριζε κειμένου· βάρβαροι γὰρ οἱ Σύροι· τοῦ δὲ ὄλου ἀντὶ τοῦ Πανός· ὄλον γὰρ καὶ πᾶν συνώνυμον· τοῦ δὲ ἔλκους ἀντὶ τῆς σύριγγος· εἶδος γὰρ ἔλκους ἢ σύριγγ· ὥστε τὸ ὄλον γίνεσθαι τοιοῦτον· σύριξ' ὁ Πᾶν σύριγγ' ἔχον ἐν τῇ χειρὶ²⁾. Id tamen affirmare ausim griplum Ὀλον = Πᾶν ex Homericā interpretatione sumptum esse; saepissime enim diplen positam esse eo argumento ὅτι πᾶς ἀντὶ τοῦ ὄλος locis demonstratur, quos Lehrsus de Arist. stud. hom. p. 11 ad A 65 attulit³⁾.

Altera res gravior quam Fistula cum Thalsiis habet communem est mentio Paridis Simichidae. Paris ὁ κρίνων τὰς θεοῦς est Theocritus, qui in Thalsiis ipse sub nomine Simichidae se induxerat cf. vs. 21: Σιμιχίδα πᾶι δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκαις;

vs. 49, 50: ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς Σιμιχίδα.

vs. 96: Σιμιχίδαί μὲν Ἔρωτες ἐπέπτарον.

Nomen Σιμιχίδας derivandum est a nomine Σίμιχος; hoc a nomine Σιμίας, ut Ismenias Ismenichos⁴⁾, Amyntas Amyntichos⁵⁾, Sosias Sosichos⁶⁾, Diniās Dinichos. Hanc enim formam Σιμίας communem esse iam Meinekius fragm. comic vol. III p. 549 et L. Dindorfius in Steph. thesauro s. v. Σιμίας ostenderunt⁷⁾. Iure autem Meinekius formam Σιμίας non damnavit, „quae antiquior fuisse videtur forma ab aeolico σίμμος formata“⁴⁾, etsi fortasse eadem ratione explicanda est qua formae Ἰνώ (Collitz. nr. 834), Ἄγαθῶ (Collitz. nr. 1030), Ἀφῶγονῶ (1035), Δαλικκῶ (1036), Ἐλλος (Herod. I, 30). Quare apud Thebanos forma Σιμίας praeferenda videtur (Collitz. I. nr. 706 p. 234), quamquam ibi quoque (ut Thespiis Coll I nr. 814, 8) forma Σιμίας invenitur (cf. Dind. s. v.). At poetae Rhodio de quo egimus, utique nomen fuit Σιμίας, id quod apparet e titulo Rhodi nuper

1) ita versus constituit Bergkii ad carm. pop. 30.

2) ita coniec. Wilamowitz.

3) cf. Plat. Cratyl. 408 C: ὀρθῶς ἄρ' ὁ πᾶν μνησῶν καὶ ἀεὶ πολλῶν Πᾶν αἰπῶλος εἶη διφυῆς Ἐρμῶς υἱὸς τὰ μὲν ἀνωθεν λέστος τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής.

4) Aristoph. Acharn. 861 et 954.

5) Theocr. Thalys. 2 et 132.

6) Collitz. collect. inser. dial. II, 1547, 3.

7) cf. Corp. Inscr. Gr. 1838 a 6 (Coreyr.) Σιμίας, C. J. G. 2338, 26 et 39 Σιμίας in lapide Teno advecto; alios locos vid. ap. Dind.; Pap.-Benseler. lexic. nom. propr. Graec. s. v.; Sternbach. Meletem. Gr. I p. 117. De singulis dialectis haec exempla collegi: Σ[ιμ]ιμίας (Erchomenius) Collitz. inser. dial. I nr. 470, 9; Σιμίου (Thesp.) 814, 8; Σιμίδας (Arcad.) I nr. 1231 p. 352 B. 23; Σιμιάται (Thessal.) I nr. 1330; Σιμιάτος et Σιμιάς (Thessal.) I nr. 326 p. 128 col. I, 45; Σιμίας (Samothr.) nr. 345, 48; Σιμιάτος et Σιμιάς (Κραννούσιοι) nr. 345, 49. Σιμιμόνιος nr. 345, 51; Σιμιάς 61; Σιμιμειος 61; Σιμίμειος 72; Σιμιμειος 71. Σιμίας (inser. Epir.) Collitz. II nr. 1334, 11 p. 3; 1359, 11 p. 9.

reperito¹⁾ ubi exstat ΤΟΥ ΣΙΜΙΑ. Praeterea Doricarum sporadum titulus Anaphae repertus (C. J. G. 2481) exhibet Σιμίας Τελεσικράτους. Nulla est dubitatio de forma Σίμων quae cum forma Σιμίας ita cohaeret, ut nomina Agathon-Agathias, Nicon-Nicias inter se cohaerent. Quod vero in Thalysiis nomen Simichidae a forma Simichos derivatur, non est Boeotica forma sed blanditiae causa ficta; ita etiam Amyntas in eodem carmine vocatur blande Amyntichos. Quare Ahrensi assentiri non possum, qui bucol. II p. 516 ad vs. 21 dicit: „Ceterum hac Boeotica nominis origine commendatur scriptura Συμχιίδας, quam libri partim tumentur“. Bene igitur etiam in Fistula se habet forma cod. Palatini Συμχιίδας.

Cur vero idem nomen quod Theocritus in Thalysiis Fistulae auctor usurpaverit, haec quaestio prima specie videtur pendere a numero calamorum. In Fistula enim bini versus fistulae calamus complectuntur ita ut calamus longissimus duobus hexametris dactylicis completis compositus sit, reliqui deinceps decrescant²⁾. Nostrum igitur carmen cum viginti versibus constet, denos calamos exhibet, quamquam plerumque fistula septenis est cannis composita³⁾. Itaque Salmasius acutissime coniecit poetam propterea decem fistulae calamos praetulisse, quod Theocriti idyllia mere bucolica decem numero erant collatis Servii verbis „sed est sciendum sex eclogas esse mere rusticas, quas Theocritus decem habet“. At vir doctissimus oblitus est demonstrare Fistulam post idyllia bucolica conscriptam esse. Aliter de calamorum numero Bergkii p. LXXII iudicat auctorem Fistulae (sec. id. VIII, 18) novem calamos tribuisse idque etiam ab Holobolo affirmari; duos autem novissimos versus, qui redundare videantur, annuli speciem exhibere, cuius ope fistula suspendi potuerit. — At ex ea re quod Theocritus in certamine inter Daphnin et Menalcam fistulam novem calamorum commemorat, nihil consequitur de Fistulae carminis calamis. Iam quod Holobolus testatur Theocriti Fistulam esse *έννεάφωνον*, ut concedam hoc aliunde descriptum esse, eo loco ubi eiusmodi annotationem invenerat, ad illud Theocriti idyllium⁴⁾ referebantur verba, quae Holobolus inde ad Fistulam poemationem transtulit. Dicit enim in cod. g et qui ab illo pendet r: τὸ ἐπιγραμμάτιον ἢ Σῶριγξ τοῦ Θεοκρίτου ἔστι μὲν έννεάφωνον, ὡς ὀρᾷς, ὁπᾶς γὰρ ἔχει έννεά, quae verba sine dubio aut ementiri aut aliunde repetere potuit. At verba

1) cf. mitteil. d. arch. inst. IX, 1884 p. 386, 6; promulgavit Pericles Zerlentes.

2) cf. Tibull. II, 5, 31: fistula cui semper decrescit arundinis ordo, nam calamus cera iungitur usque minor.

3) cf. Ovid. met. II, 682. Vergil. bucol. II, 36. Zoega bassirilievi I tav. XIV. Boetticher, baumkult der Hellenen tab. nr. 32. Brunn, Rilievi delle urne Etrusche vol I Rom. 1870 tab. XCIII, 5 et 6; Mueller.-Wiesel. denkm. II tab. XLIX. nr. 615. Clarac Musée de sculpture tom. IV pl. 711 nr. 1694, pl. 726 E nr. 1736 L, pl. 739 nr. 1780. Overbeck. gesch. d. gr. plast. vol. II 1858 p. 52 fig. 71 et p. 267 fig. 93.

4) vs. 18 *σῶριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἔχω έννεάφωνον.*

ὡς ὁραῖς referuntur ad Fistulae effigiem qua viginti technopaegnii versus in cod. g semel inclusi sunt¹⁾. Pergit vero: συνέστηκε δὲ ἐκ μέτρων μὲν ὄλων δακτυλικῶν, ποσότητι δέκα, διαφερόντων δὲ ἀλλήλοις. ἤγουν τὸ μὲν πρῶτον τρίστιχον ἐξάμετρον ἀκατάληκτον ἦτοι μὴ δεόμενον καταλήξεως, μετρούμενον ὡς ἡρωικόν: τὸ δὲ δεύτερον δίσι. ἐξάμ. καταλ., ἤγουν ἀτελής· δέεται γὰρ καταλήξεως, ἦτοι μιᾶς συλλαβῆς κτλ. . . . τὸ δὲ ἔννατον δίστιχον δίμετρον ἀκατάληκτον μὴ δεόμενον συλλαβῆς ὡς τέλειον δίμετρον. τὸ δὲ δέκατον δίστιχον δίμετρον καταληκτικόν ἤγουν δεόμενον συλλαβῆς ὥστε γενέσθαι τέλειον δίμετρον, unde apparet in Holoboli fonte ex quo haec hausit, *Fistulam denis calamis compositam fuisse*. Eadem enim verba exstant apud scholiastam Palatinum; Holobolus ea additamentis auxit et amplificavit, ut suam quoque ostenderet doctrinam; cf. schol. Pal.: τὸ δὲ ποιημάτιον συνέστηκεν ἐκ μέτρων ὄλων μὲν δακτυλικῶν, ποσότητι δὲ διαφερόντων. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον δίστιχον ἐξάμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον δὲ ἐξάμετρον καταληκτικόν· τὸ δὲ τρίτον κτλ. . . . τὸ δέκατον δίμετρον καταληκτικόν, τὰς καταλήξεις ἔχον χορίαμβρον καὶ μολοσσόν. Annotationis περὶ τῶν κῶλων τῆς Σύριγγος in editione Calliærgiana auctor Holoboli commentarium iterum excerptum verbotenus fere expressit. — Annulum vero in fistulae parte magis tenui fuisse nemo nescio an concedat — nedum in poematio, quod ut suspenderetur nemo requirebat — sed si omnino erat, in contraria parte, ubi maximus erat calamus²⁾. Praeterea fistula ut suspendi posset, simplici loro cingebatur³⁾ aut si ea non caneatur, pastores eam in togae sinu vel in pera ponere solebant. Sed tota quaestio quare commotus poeta novem an decem calamos praetulerit, supervacua est. Poeta enim metro cogebatur decem calamorum *Fistulam conformare*. Initium igitur cepit ab hexametro versu quem paulatim per binos versus decrecentem facit atque id quidem quantum fieri potuit quatenusque per *Fistulae* formam licebat, ut calamus saltem brevissimus relinqueretur, qui verbis *Καλλιόπαι | νηλεύστωι* fingitur. Ultra vero progredi et plus demere de versibus non licuit, quod bini nudi dactyli vel trochaei totum carmen concludere non possunt atque tum metrum esse desinit. Praeterea vix invenisset auctor verba, quae et eius modi versuum compositioni responderent et integram praerberent sententiam. Hoc igitur periculum cum scite vitasset, carmen finivit molosso *νηλεύστωι* ut apte in conclusione spondeum poneret loco dactyli in versu dimetro *Καλλιόπαι*, qui illi respondet. Publilium Optationum Porfyrium, qui Graecae *Fistulae* formam imitatus est, usitato septem calamorum numero uti Bergkium opinabatur sec. Wernsdorf poet. min. II, 384, quamquam carmen quindecim hexametris compositum est; primum enim calamus ternis hexametris constare, reliquos binis, neque tum video causam cur

1) cf. Duebn. schol. Theoc. p. 170 not. ad. Holob. comment. vs. 3.

2) cf. Müller.-Wiesel. denkm. II, 153 a.

3) cf. Baumeister. denkm. p. 107 nr. 113 taur. Farnes.

Bergkii subditicium versum Fistulae praemisum a Porfyrio iam in libris repertum esse veritus sit concedere. At Optatiani Porfyrii Fistulam quindecim calamis esse compositam vel inde apparet, quod Porfyrii Fistulae calami per singulas litteras decrescunt¹⁾.

Hac igitur calamorum numeri, quippe qui necessitate quadam metrica prodierit observatione nihil de auctoris consilio discimus. Quid vero in animo habuerit auctor, docemur gripho vs. 12 Πάρις Συμηθίδας. Quo tandem iure Theocriti nomine ita quasi abusus est? Nam si quis Paridem vocat Θεοκρίτην, dearum iudicem, quod ἔχρνε τὰς θεοὺς et hoc nomen denuo mutat in Θεόκριτον, ut ad poetam bucolicum per iocum spectet, nostra quidem mente comprehendere possumus. Hanc igitur rationem pro Paride dicendi Theocriti prius esse factam necesse est quam rationem inversam qua Theocritus nominatur Paris, quod haec nomina synonyma sint. Atque ut haec breviter complectar, dico prius licuisse Paridem appellari Theocritum, quam hunc Paridem Simichidam. Unde igitur Fistulae auctor hunc griphum arripuit? Nam sicubi griphum quo pro Paride dicitur Θεόκριτος compositum iam invenerat, tum proximum erat ut ipse contrarium griphum, quo pro Theocrito dicitur Paris, formaret. Atque hanc quidem nostram sententiam re vera firmatam invenimus Dosiadae Ara (vs. 10). Ibi enim Philoctetes appellatur Θεοκρίτοις κτάντας, Theocriti i. e. Paridis interfecto. Facile igitur possumus statuere Fistulae auctori hanc Aram notam fuisse atque Fistulae auctorem poematio suo responsum dare ad Dosiadae Aram. Quare fieri non potest ut Wilamowitzii comprobem sententiam²⁾, qui dicit Dosiadae Aram conditam esse post Fistulam, quod Fistulam Ara imitetur cum in aliis tum in eo quod Priami filium Paridem appellet Theocritum. Praeivit Bergkii³⁾, cuius opinio videri Dosiadam ludendi causa Theocriti colorem aemulatum esse facile reici potest, si rationem inter utrumque carmen intercedentem diligenter respicimus. Quo instituto inveniemus alterum carmen ex ipsa alterius aemulatione prodisse, inveniemus autem non ante Aram Fistulam componi potuisse. Hac igitur consideratione iam ad quaestionem quae intercedat ratio inter hanc Aram et Fistulam, deducti sumus. Videbimus autem ea quae supra iam breviter perstrinximus hac expositione firmari. Cavendum tamen est ne nimium quaerentes ex omnibus verbis quibus similitudo quaedam inter utrumque carmen comprobatur, quidquam de ratione inter utrumque intercedente deducamus neve verbis singulis plus quam par est tribuamus. Quamobrem fieri non potest quin primo loco ea tantum verba respiciamus, quae aut in his duobus carminibus solis aut omnino rarissime inveniuntur; tum reliquis rebus similibus atque minoris

1) cf. Mueller Publ. Opt. edit. p. 68; Gardthausen. palaeogr. Graec. p. 125.

2) de Lyc. Al. p. 12.

3) AL. p. LXXXIV.

momenti accedentibus tamen adiumentum praebebitur ad ea quae iam e gravioribus rebus ut erueremus nobis contigit, levioribus ultro firmanda. Necessitudine enim quae est inter Aram et Fistulam, Bergkiius commotus est, ut communem utriusque carminis originem suspicaretur. Concedo prima specie facile nos adduci posse, ut communem utriusque carminis fontem esse statuamus sed accuratius comparantibus nobis id non licere apparebit. Si vero illud probatum erit, tum nobis in his duobus poematiis stare non licebit; immo tum omnium griphorum communem fontem statuere cogimur, velut lexicon quoddam aenigmaticum eiusdem generis, cuius Clearchi de griphis librum.

Similitudines igitur quae primo obtutu nobis apparent, proxima iam commentatione illustrandae sunt, qua in re praemittendum est ex diversitate formae utriusque carminis (fistulae et arae) effici argumenti quoque diversitatem. Itaque nonnunquam eadem vocabula (ut *δέζωος, ἀπάτωρ*) diverso sensu usurpantur.

In Ara (vs. 10) Paridem appellari Theocritum, quod certamen inter tres illas deas diiudicavit, iam diximus. Ludit igitur auctor Theocriti bucolici poetae nomine. Nam cum totum hoc poeseos genus penes Doreos grammaticos esset atque Doricam redoleret dialectum, Theocritus autem Dorensis Coi, prope Simiae patriam, natus, Philetiae grammatici et glossographi discipulus postea Alexandrinus esset, Arae auctor ad Paridem significandum pro voce *θεοκρίτης* propterea nomen *Θεόκριτος* formavit, quod ludendi causa bucolici poetae vivi et praesentis nomen in memoriam revocare studuit, Theocriti vero i. e. Paridis interfector est Philoctetes, ne quis de Antigono, qui Theocritum Chium interfecit¹⁾, cogitet. Ergo cum Theocritus Cou in lusione nominis respiciatur, — quod nisi ita se haberet, certe *θεοκρίτης* (= dearum iudex) Dosiadas dixisset — fieri non potest quin Arae auctorem cum Theocrito aliquam habuisse rationem statuamus. Iam vero hoc nomen Fistulae auctor (vs. 12) arripuit et inversa dicendi ratione Theocritum poetam vocat Paridem Simichidam. Praeterea in utroque poematio saepius Panis, Ulixis, Mercurii, Penelopes nomina sub griphis latent. Ita in Fistula (vs. 5) Pan appellatur *δέζωος*, quod humano corpore, pedibus caprinis est praeditus; Ulixes vero, Panis vitricus, in Ara (vs. 17) vocatur *δέζωος* (cf. et. vs. 2 *δέστυβος* de Iasone), quod et ante quam Orcum intravit et ex eo egressus vivebat. Qui consensus nisi artior quasi affinitas inter Ulixem et Pana intercederet, nullius esset momenti. In Fistulae initio Penelope dicitur Panis mater nec non in Ara²⁾. Penelopae *εὐνέτας* Ulixes vocatur

1) cf. Plutarch. quaest. symp. II, 1, 9.

2) vs. 16 *Πανός τε ματρὸς εὐνέτας*; de Panis origine cf. Herod. II, 145. A. Plan. IV, 229; schol. Ambros. ad Theocr. Daphn. vs. 3 et 123; schol. Verg. Aen. II, 44 (Thilo Servii comment. I p. 223); schol. Verg. bucol. 4, 58 (Keil. Val. Prob. comment. p. 9); Aristid. ap. Phot. bibl. p. 427 a 31. Ahrensii annotat. ad schol. bucol. II p. 460—462.

in Ara, in Fistula Penelopa ipsa εὐνάτειρα. Ulixes in Ara (vs. 16) nominatur φῶρ fur; in Fistula Pan κλωποπάτωρ non solum quod Mercurius eum clam Ulixes cum Penelopa genuit sed etiam, ut Pediasimus interpretatur¹⁾, quod filius est Mercurii furis, cuius primum facinus in hymno Homérico (22—181) et ab Horatio²⁾ fuisse dicitur Apollinis armenta furari. Utrumque porro carmen exhibet verba στήτα προ γονή (ut in Fistula vs. 14 Omphale; Medea in Ara vs. 1 vocatur), ἀπάτωρ (Fist. 15 Pan. Ar. 7 Vulcanus), Μέροψ (Fist. 5. Ara 2); in Fistula (vs. 16) Pan appellatur λαρνακόγυις³⁾, Talus in Ara (vs. 6) γοιάγαλος. Haec vox est falso formata pro χαλκόγυις (ut χαλκοβόας, χαλκόμενος, χαλκόνωτος, χαλκόπους al.). Quae omnia diligentius si consideraverimus id sequetur, ut Fistulam posterius quam Aram conditam esse concedamus. Primum enim ut Fistulae griphos, i. e. omnia fere poematii verba, solvamus interpretatione multo difficiliore opus est; ergo Fistulae auctor Arae auctorem obscuritate sermonis et aenigmatis superare voluit. Nam cum in Ara Penelope simpliciter dicatur Panis mater, in Fistula obscurius dicitur οὐδενὸς εὐνάτειρα κτλ. In Ara Vulcanus ἀπάτωρ dicitur; hanc notionem de Pane usurpatam superare et augere studet Fistulae auctor qui addit κλωποπάτωρ, quamquam hoc epitheton plane est supervacuum. Denique prius Paris vocari potuit Theocritus, id quod in Ara fit, quam vice versa Theocritus Paris Simichidas, ut in Fistula. Atque hoc quidem videtur testari codicis Palatini scholiasta ad Fist. vs. 12 verbis: Θεόκριτος δὲ Πάριν ἑαυτὸν εἶπεν ἐπειδὴ ὁ Πάρις τὰς θεὰς κρίνων ὑπὸ τινῶν Θεόκριτος ὠνομάσθη, quam annotationem Holobolus ad verbum fere descripsit. Inde enim colligi potest iam ante Fistulae auctorem fuisse qui Paridem vocarent Theocritum et hoc cum in Ara fiat, hanc esse prius conditam quam Fistulam.

Iam vero quisnam Fistulam composuerit, tandem videamus! Dosiadam Arae auctorem non diversum esse ab historico qui res Cretensium perscripsit⁴⁾, Heckerus I p. 127 affirmavit, Wilamowitzius p. 12—13 comprobavit. Atque Dosiadam Cretensem cum Fistulae poeta eam amicitiam exercere quam Lycidam in Thalyssiis cum Theocrito idem Wilamowitzius p. 13 primus monuit. Lycidas igitur Thalyssiorum est Dosiadas e Wilamowitzii coniectura et Theocritus Fistulae auctor, id quod codices iure testantur. Egregia praeterea est eiusdem coniectura poeticorum certaminum qualia inter sodales Coos exercebantur, monumenta superesse Aram Dosiadae,

1) Ἐρμοῦ τοῦ κλέπτου υἱέ.

2) Od. I, 10 sec. Alcaeus cf. Bergk. PLGr. fr. 7.

3) i. e. χαλκόγυις. λάρναξ est χαλός, et χαλκόγυις a voce χαλγή derivatur; cf. Min. Fel. 22, 5 „pedibus Pan unguulatis“ in Corp. script. eccles. Latin. e rec. Halmii 1867 vol. II p. 32.

4) cf. Mueller. fr. hist. IV p. 399.

Fistulam Theocriti 1). At haec omnia non sufficient ad probabilitatem, nisi causas ostenderimus cur Dosiadas Lycidas, Theocritus Simichidas, Asclepiades Sicelidas, Alexander Aetolus Tityrus appellatus sit. Ac de Simichida quidem diu multumque frustra ab omnibus fere Theocriti interpretibus et editoribus disputatum est. Pars enim, cuius propugnatorem dico Welckerum 2) existimat nomen esse pastoricium et fictum; pars de Theocriti patre, vitrico, patruo, avo cogitat! At Theocriti patrem fuisse Praxagoram Coum Artemidorus testatur. De his rebus optime adhuc iudicavit Aug. Wissowa 3). „Praxagorae filium eum fuisse Artemidoro eo lubentius credo quod intellegi non potest, cur ipsi Theocrito huius rei testi locupletissimo fidem ille non habuerit Simichidae aut Simichi se filium esse dicenti, et unde Praxagorae patris nomen acceperit, nisi hoc verum esse et antiquitus traditum statuimus. Alterum illud nomen non dubito quin ex hoc carmine petatum sit.“ Sed quoniam carmen figuratum a Theocrito compositum esse in bucolico certamine supra vidimus, luce clarius est Theocritum Simichidam, Simiacae poseos heredem se nominare, quia Simiam in componendis technopaegniis imitatus est. Nam Simichidam a Simia derivandum esse supra iam demonstravimus; hoc igitur nomen eandem habet notionem quam Ὀμηρίδης, Ἀσκληπιάδαι, Κηροκίδαί, Δαίδαλίδαι, Βραγγίδαι, Ἰαμίδαι, de quibus cf. Welcker. ep. cycl. I p. 162.

Tityrum (Thalys. 72) neminem nisi Alexandrum Aetolum esse iam Meinekius 4), atque illum non diversum esse a Tityro in Commissione Wilamowitzius (p. 13) perspexit. Auctor enim argumenti ad Bucolias tradidit Alexandrum Aetolum de Daphnide egisse 5) et Tityrus in Thalysiis Lycopitas i. e. Aetulus 6) de Daphnide cecinisse dicitur. At nemo adhuc demonstravit cur Tityrus vocatus sit Alexander Aetolus. Atque omnia nomina obscura quae in Thalysiis exstant per griphos quodam modo explicanda esse censeo. Tityrus vero est Satyrus 7). Iam vero e Suida (Westerm. p. 144) constat Alexandri Aetoli patrem fuisse Satyrum 8). Hoc quidem

1) Id tamen hoc loco memorandum est, quod Wieselerus me scite riteque monuit, tum Fistulam esse antiquissimum monumentum fistulae imparibus calamis compositae; nam fistula quam gerit Satyrus Pergamenus (40. Berlin. Winckelmannsprogr. v. A. Furtwängler 1880 tab. I), paribus constat calamis.

2) Kl. Schrift. I p. 4 not. 7.

3) Theoc. Theoc. p. 41.

4) bucol. 3 p. 254 coll. Anal. Alex. p. 250.

5) Schol. Ambr. Ziegl. p. 62 Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσῶαν τὴν ἀλγητικὴν; sic. corr. Meinek. Anal. p. 250 cod. ἀλγητικὴν.

6) cf. schol. ad. vs. 72.

7) cf. schol. Thalys. 72: τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς Σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι; cf. et schol. ad Theoc. Comissat. 2 Ziegl. p. 27. Aelian. var. hist. III, 40: ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι; argum. Comiss. Meinek. Bucol. p. 7 cod. Medic. 37 ap. Ziegl. Theoc. edit. 3 p. 193: τὸν δὲ Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασίν.

8) Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρώνος υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας γραμματικὸς. cf. et Meinek. Anal. Alex. p. 215.

Suidae credendum est neque dici potest patris nomen apud illum e Thalysiis fictum esse; certissime enim nesciebat hunc Tityrum esse Alexandrum Aetolum; ergo patris nomen recte tradidit, praesertim cum ne Vergilius quidem in usurpando Tityri nomine de se ipse (bucol. I, 1 saep.) id intellexerit. Ergo Alexander Aetolus, Satyri i. q. Tityri filius, per griphum ut ita dicam patronymicum vocatur Tityrus. Simili enim modo Battiaden Callimachum apud Theocritum in Pastoribus appellari Battum iam Hartungius¹⁾ coniecit. Iam vero apparet cur Lycidas, qui in Thalysiis (vs. 10) Cretensis esse dicitur, Dosiadas sit. Scholiis enim ad Thalys. 78 docemur narrationem de pastore qui ab hero in cista inclusus erat, hausisse eum e Lyco Regino, quare non male Dosiadas vocatur Lycidas. Neque aliter Asclepiadae usitatum cognomen Σικελίδας²⁾, fortasse explicandum est, quamquam griphum ut dissolverem nondum mihi contigit. Nam quod scholia Thalys. 40 ex Sicelidae nomine patris nomen eruunt, eadem iniuria dicunt qua Theocriti patrem Simichum. — Et quoniam vidimus partem nominum e patris nomine, partem griphis formatam esse, haud ita magno negotio de reliquis quoque personis ut divinemus continget. Primum quod Lycidas = Dosiadas in fine cantilenae Comatae nomen ponit, ipse suo invento usus est³⁾; haec enim certe alicuius narrationi de caprario apibus nutrito opposita esse docemur repetitione sententiarum vs. 78—81 et 84—85. Et profecto eandem fabulam ab aliis non de Comata sed de Menalca sive Daphnide narratam esse tradunt scholiastae⁴⁾. Atque de Daphnide illud narratum esse ab Alexandro Aetolo suspicor (sec. hypoth. ad Bucoliast.). Quis vero idem de Menalca videtur cecinisse? Lycidae carmen non solum Alexandrum Aetolum praedicat sed etiam in Ageanactis adolescentis cuiusdam Mytilenam profecturi (non Mytilenaei ut falso scholiasta tradit), laudem compositum est propempticon atque hunc Ageanactem, qui Menalcam pro Comata posuisse videtur, neminem esse nisi Hermesianactem Colophonium existimo. Hic enim Menalcae historiam tractaverat⁵⁾. Ἐρμησιάνης

1) bucol. p. X et XI.

2) Thalys. 40; Hedyll. ap. Athen. XI p. 473 b = append. epigr. 28: ἀλλὰ παρ' οἶνον Σικελίδου παίζει ποῦλὸν μελιχρότερον. Meleag. AP. IV, 1, 46 ἐν δὲ Ποσειδίππῳ τε καὶ Ἡδύλλῳ, ἄγρι' ἀρούρης Σικελιδεῶ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φύομενα.

3) cf. Wilamow. p. 13 *.

4) ad vs. 78 Ahr. bucol. II p. 263 τις αἰπόλος καλούμενος Κομάτας... ταῦτόν δὲ ἐστὶν εἰπεῖν Μενάλκας κτλ. Ziegl. p. 57 φασὶν ὅτι Θεοκρίτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν μετέθηκε. τοῦτον γὰρ ἢ μήτηρ ἐξεθήκε. ad vs. 83: πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα. ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον ἐποίησε τὸν Κομάταν καθάπερ ὁ Δάφνης ἱστορεῖται.

5) cf. hypoth. id IX οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν τὰ ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἐρμησιάνης ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐδίππης καὶ διὰ τὸ μὴ τυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι et schol. VIII, 55: καὶ Ἐρμησιάνης λέγει τὸν Δάφνην ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκα cf. et argum. VIII.

vero ideo per griphum Ἀγεάναξ vocatur, quod Ἐρμῆς est ἀγός i. q. ψυχοπομπός, ὁ ψυχαῖς ἡγούμενος cf. Odys. ω 5 et 9¹⁾. Hermesianax Callimachi aequalis inter actate minores habetur, nam e Lycidae cantilena cognoscimus eum Lycidae delicias fuisse. Ille enim²⁾ inter Cyrenaeos Aristippum laudat sed nondum Callimachum; neque Philetam mortuum (vs. 75—78) praerit. Ceterum statim post Callimachum vix quisquam divum Homerum et Antimachi Colophonii Lyden ita collaudaverit ut Hermesianax³⁾. Atque ut Theocritus, Zenodotus, Ptolemaeus Philadelphus, ita Hermesianax Philetae, quem laudat vs. 77, discipulus erat⁴⁾.

Praeter hos in Thalysiis inducitur Theocriti amicus quidam, qui vs. 2 Ἀμόντας et vs. 132 Ἀμόντιχος appellatur. Griphus hoc modo dissolvendus est: nomen fictum est de verbo ἀμόνω; ἀμόνω idem significat quod ἀλέξω; ergo Ἀμόντας est Ἀλέξας. Hunc Alexam me reperisse existimo in Athenaei verbis XIV p. 620 e: ὁ δὲ Ἴωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἴωνικὰ καλούμενα ποιήματα Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ Πύρρητος τοῦ Μιλήσιου καὶ Ἀλέξου καὶ ἄλλων τοιοῦτων ποιητῶν προσφέρεται. Atque Pyreta non diversum esse a Pyrrho Milesio, de quo Suidas s. v. Σωτάδης⁵⁾ dicit Σωτάδης . . . ἔγραψε φλόκας ἧτοι κιναιίδους διαλέκται Ἴωνικῆι καὶ γὰρ Ἴωνικὸι λόγοι ἐκαλοῦντο οὗτοι. ἐχρήσατο δὲ τῶι εἶδει τούτῳι καὶ Ἀλεξάνδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ Πύρρος ὁ Μιλήσιος κτλ. Meinekii Anal. Alex. p. 245 demonstravit collato versu II. T 327 εἴ ποῦ ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοσειδῆς, ubi pro Neoptolemo vel Pyrrho etiam Pyres legebatur cf. schol. Venet. A: τεκμήριον δὲ τῆς παρασκευῆς τὸ καὶ ἐτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον· εἴ ποῦ ἔτι ζῶει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον. Eiusdem Pyrrhi fieri mentionem in Theocriti Pastoribus vs. 31 εἰμὶ μελικτάς, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγχροόομαι, εἴ δὲ τὰ Πύρρω iure Meinekii⁶⁾ suspicatus est, quamquam scholiasta annotat ὁ δὲ Πύρρος Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος ποιητής.

Neque aliter verum Eucriti (Thalys. 1 et 131) nomen postest erui. Ex ea ratione qua in Thalysiis simul cum Theocrito Simichida nominatur, concio Theocriti eum fuisse fratrem. Nomen enim

1) sec. Athenaeum p. 99 b Aeschylus Plutonem Agesilaum vocasse fertur cf. et. Callimach. Iavaer. Pall. 150. Hegesippi epigr. AP VII, 545.

2) Leont. β' 95 ap. Bergk. AL p. 137.

3) vs. 29 et 41.

4) cf. schol. Nicand. Theriac. 3 ὁ Ἐρμησιάναξ φίλος τῶι Φιλητῶι καὶ γνώριμος ἦν. Pausaniae verba I, 9, 7: Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεῖα γράψας οὐκέτι ἐμοὶ δοκεῖν περιτῆν. πάντως γὰρ ποῦ καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἄλοοσι Κολοφῶνι (ol. 119, 3) φόδύρατο, quicumque eius noverit confusionem omnium rerum quae post Alexandri Magni mortem gestae sunt, nobis non obiciet. cf. Nic. Bach. Philetae Hermes. Phan reliqu. Halis 1829 p. 90 et p. 92: „verisimile est igitur Hermesianactis florem cadere in Ptolemaei Lagi et Philadelphi tempora ut una cum Theocrito aliisque poetis et grammaticis illustribus Philetae discipulus habendus sit.“

5) Westerm. p. 114.

6) Anal. p. 246.

Εὐ-κριτος idem valet quod Περικλῆς¹⁾ atque e scholiis Thalys. 21 compertum habemus Theocriti avum fuisse Periclem Erchomenium. Fuit igitur Eucritus, rectius Pericles, cuius nomen Theocritus frater gripho ad formam sui nominis (Θεό-κριτος et Εὐ-κριτος) composito dissimulat, Praxagorae filius, Periclis Erchomenii nepos. De reliquis personis quid statuendum sit, prorsus incertum est. Aristin vs. 99, quo in nomine Bergkii Aristarchum latere existimavit ut in Ageanacte Hegesianactem, quamquam his posterior aetas tribuenda est, verum esse nomen „maxime ex vocabuli ἄριστος (vs. 100) similitudine in ficto nomine hic prorsus inepta“ Herm. Fritzschi²⁾ affirmat sed Hillerus iure monuit hoc nomen inter sodales Coos iam notum et usitatum nequaquam a Theocrito demum inventum esse³⁾. — Philinum (vs. 105 et 118) non diversum esse opinabar ab eo qui a Stratone comico⁴⁾ inter convivas refertur eodem loco ubi Philetæ glossas ludibrio habet; videtur igitur etiam Philinus Philetæ discipulus fuisse, quocum bene congruebat, quod in glossographorum serie⁵⁾ etiam Philinus refertur. Idem iterum innuitur in Pharmaceutriis vs. 115 id quod iam Paleyus suspicabatur. Sed quis quandoque vere fuerit Philinus, Wilamowitzius detexit; Philinus enim Cous olymp. 129 (264/63) et iterum ol. 130 (260/59) in stadio vicit⁶⁾. Pharmaceutrias vero in idem fere tempus cadere atque Thalysia mea quidem est opinio. Haec enim carmina composuit Theocritus aetate provector et fama iam florente i. e. circa annum 250 a. Chr. n. Neque video impedimentum, quominus verba vs. 47:

καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες ὅσσι ποτὶ Χῖον αἰοῦσιν
ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μογθίζοντι

ad Apollonium Naucratiten referantur, id quod contra Merkelium Apoll. Argonaut. proleg. p. XXV moneo. Carmen Aeolicum tertium senex scripsit Theocritus⁷⁾. Thalysia igitur utique post Fistulam conscripta sunt; nam si contrarium verum esse statueremus, tum simul concedendum nobis esset et Thalysia et Dosiadae Aram Fistulae auctori in manibus fuisse, id quod per se probabile non est. Ex ea quoque re, quod Fistula post Aram composita est et ex Arae versu decimo non sequitur, ut iam tum Theocritum mortuum esse statuamus; immo in certamine Coo prior Dosiadas Aram condidit, cui per Fistulam respondit Theocritus; Θεοκρίτου κῆνταξ est iocus vivo Theocrito, qui in Fistula respondit se Paridem Simichidam vivum hanc Fistulam Pani dedicare. Est vero ἀναχρονισμός, quod Theocritus in Thalysiis Lyeidae vs. 52 et Simi-

1) ut Εὐμητις = Κλεοβουλῆ cf. Plut. conv. cap. 3 Didot. Mor. I p. 178.

2) ed maior. ad vs. 99.

3) Ceterum Aristis quidam memoratur inter Eratosthenis discipulos (Suid. in Eratosth. vit. Westerm. p. 368).

4) Ath. IX p. 382 d.

5) Athen. XV, 681 b.

6) cf. Euseb. Chron. lib. I ed. Schoene vol. I p. 208, 15, 18.

7) cf. vs. 13, quem sic emendo: λέυκαῖς οὐκ εἶδῃσθ' ὅττι φόρεῖς ἐν κροτάφοις τρίχας.

chidae vs. 96 cantilenas tamquam in certamine Coo in medium prolatas fingit. Neque enim Ageanactis propempticon Dosiadas in certamine bucolico collocavit, sed carmen figuratum et griphi refertum. Symposion non defuisse credibile est; nam griphi solebant esse *συμποτικά ζῆτήματα* ¹⁾. Cur Theocritus Simichidas qui e certamine superior videtur discessisse, quia (sec. Thalys. 128) a Lycida pedum accipit, carmine in fistulae formam composito responderit Dosiadae facile est dictu, dummodo Thalys. vs. 28 respiciamus quo Lycidam praedicat Simichidas, quod egregie fistula canere sciat. Referenda sunt haec verba ad Fistulam, cuius carminis figura non modo Panis habet rationem sed etiam iocose et honorifice Dosiadae tangit artem poeticam. Neque mirum est, quod Theocritus palmam nactus est; Fistula enim multo difficiliore et plures continentur griphi quam Ara. Praeterea Dosiadas, id quod ex eius in Thalysiis cantilena cognovimus, carmen de Comata composuerat atque id quidem scite in Fistula (vs. 3) a Theocrito tangitur. Suspicio ea quoque poematia quibus Comata Dosiadas, Alexander Aetolus Daphnidem, Menalcam Hermesianax collaudasse feruntur, in bucolico sodalicio Coo esse recitata, quare Theocritus in Thalysiis ad illa potissimum spectat. Fistulam vero quam Theocritus ipse ad illud certamen composuerat, modeste in Thalysiis pressis verbis non commemorat ita ut nos quidem id eruere possimus sola e mentione Simichidae et Comatae.

Iam vero videamus num huius in Thalysiis certaminis tempus accuratius possit definiri. Philetam et Aesclepiadem, qui tum cum Thalyssia scripsit Theocritus iam erant mortui, certamini bucolico interfuisse veri simile est; de Arato Theocriti amico in Thalysiis (98 et 122) tamquam vivo fiunt verba, eius enim hymnum ad Panem (vs. 106) respici iure coniecit Haulerus ²⁾. Eum vero certamini poetico interfuisse ex nulla re apparet. Thalyssia Alexandriae sunt scripta, nam Jovis nomine (vs. 93) Ptolemaeum Philadelphum significari ingeniose coniecit Reiskius ³⁾. Ptolemaei et Arsinoes sororis conubium a Theocrito ⁴⁾ et Sotade ⁵⁾ cum Jovis et Junonis nuptiis comparatur; Sostrati verbis quibus pugna ad Leucollam promunturium facta Antigono respondet Il. O, 201: *τόνδε φέρω Δὲ μῦθον* Ptolemaeus significatur; apud Callimachum ⁶⁾ Jupiter est Ptolemaeus ⁷⁾. Neque enim unquam obliviscendum est etiam Theocritum fuisse poetam aulicum, atque hoc idem cadit in eius Fistulam. Pan enim qui in Fistula tantis laudibus celebratur, qui barbaros ex Europa pepulisse dicitur nemo est nisi Antigonus Gonatas, qui Gallos ad

1) cf. Bekk. Anecd. Gr. I p. 227, 23.

2) de Theocrit. vita et carm. p. 13.

3) cf. Horat. epist. I, 19, 43 Jovis i. e. Augusti; Meinek. bucol. p. 257.

4) Encom. in Ptol. 133.

5) Plut. quaest. con. IX 2.

6) hymn. in Jov. 55.

7) cf. Wilamow. Antig. Caryst. p. 228.

Lysimachiam tanta caede devicit, ut reliqui in Asiam se convertere cogerentur¹⁾. Hanc victoriam Panis praecipue auxilio deberi vulgata erat opinio²⁾. Itaque non solum Aratus iussus ab rege³⁾ sed etiam Castorio⁴⁾ hymnum in Pana composuerunt; Clearchus deinde post Castorionem cuius attulit versus, librum conscripsit *περὶ τοῦ Πανιζοῦ*⁵⁾. Antigonus rex ipse Pani dedicavit phialam cum inscriptione *Βασιλεὺς Ἀντίγονος Πανί*⁶⁾. Macedoniae rex factus est post illam victoriam Antigonus ol. 125, 4 (277/76). Potuit igitur Aratus iam anno 277 hymnum in Panem conficere, postquam Athenis cum Persaeo in Macedoniam profectus est⁷⁾. Eodem fere tempore Theocritus et Alexander Aetolus bucolico sodalicio Coi delectabantur. Alexandrum Aetolum inde in Macedoniam pervenisse docemur Arati vita⁸⁾. Crederes etiam Theocritum eo iter fecisse, siquidem Fistulam Antigono ab eo circa ol. 126, 1 (276/75 a. Chr.) dedicari recte statuimus. Et profecto hoc videtur factum esse. Invenimus enim in Theocriti Hierone (vs. 7), quo carmine Hieronis gratiam sibi studet conciliare, poetam conqueri, quod alicubi non benigne sit acceptus: „quis, inquit, meas Gratias recipiet neque iterum sine donis dimittet?“ Praeterea (vs. 34) praedicat imprimis Thessaliae tyrannorum hospitalitatem (vs. 39) et munificentiam velut Antiochi, Aleudarum, Scopadarum ita ut sentiamus eos opponi illi Thessaliae regi, qui poetam non tam benigne recepit. Hoc carmen a Theocrito compositum est ante ol. 127, 3 (270) cum Hiero nondum Syracusanorum rex creatus esset⁹⁾. Post Hieronem scriptum esse encomion in Ptolemaeum elucet cum ex aliis rebus tum maxime e versu 115 *Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀεῖδοντι Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης*¹⁰⁾. Atque encomion Ptolemaei scriptum esse ol. 127, 2 (= 271/70 a. Chr.) non multo post Ptolemaei et Arsinoes sororis nuptias certissime consequitur e titulis et papyris Aegyptiis¹¹⁾.

1) cf. Justin. XXV, 2.

2) cf. Usener. Mus. Rhen. 29 p. 37 et 45.

3) cf. Arati vit. I Westerm. p. 55; III p. 58; Suid. p. 61.

4) Bergk. PLGr.⁴ vol. III p. 636 not. Usener p. 46.

5) Athen. IX p. 389 f.

6) Bulletin de Correspondance Hellénique VI, 1882 p. 34, 48; cuius loci notitiam eximiae Wilamowitzii erga me benevolentiae debeo.

7) vit. 4 W. p. 60.

8) 3. Westerm. p. 58, 17.

9) cf. Vahlen. Theocr. Hier. Sitzungsber. d. Berl. Acad. d. Wissensch. 1884 XXXVI p. 836.

10) cf. Vahlen. p. 842 quocum in ea tantum re non consentio, quod Theocritum in Sicilia ipsa et Syracusis repulsam tulisse existimat; at versibus 7 et 34 exterae significantur regiones.

11) de his Brugschius in ephem. ling. et antiquit. Aegypt. Mart. et April. 1875 p. 33—40 (imprimis p. 37 §. 11: „anno XV = 270 constituta est consecratio reginae“) et Eug. Revilloutius Revue Egyptologique 1880 I p. 10 et p. 184—186 disputaverunt; praeterea cf. de nuptiarum tempore Wiedem. Mus. Rhen. 38 p. 384—393 et Buecheler. Mus. Rhen. 30 p. 57 de carminis tempore. Quae vero Fred. Koeppius Mus. Rhen. 39 p. 209—218 de Theocriti hymno, quem circa annum 276 compositum esse p. 211

Quodsi Theocritus encomion Ptolemaei olymp. 127, 2 ($271/70$) Alexandriae composuit, facere non possumus quin eius Gratias, quas in Sicilia ipsa scripsit¹⁾ et postquam Hiero a Syracusanorum exercitu dux creatus²⁾ et a civibus urbis deinde summus magistratus agnitus est i. e. ol. 126, 2 = $275/74$ ³⁾, compositas esse circa ol. 126, 4 = $273/72$ statuamus. Theocritus vero qui ol. 126, 1 = $276/75$ Coi Fistulam in Antigoni honorem composuerat, inde ad Antigonum profectus videtur esse anno 275, ubi Aratum iam praesentem invenit. Sed cum Antigono a. 274 a Pyrrho bellum inferretur, Theocritus quod exspectaverat praemium non adeptus in Siciliam se contulit, inde ad Ptolemaeum, qui eum benigne receptum tantis cumulavit beneficiis, ut in regis honorem encomion illud elegantissimum componeret, quo eius cum sorore conubium Graecis odiosum praedicavit. Ad bellum Poenorum et Siculorum spectare videtur etiam Daphnidis Theocritei versus 24: ὡς ὄκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄϊσας ἐρίζω, hunc enim pastorem bello captum et in servitute abductum esse fingi suspicabatur Meinekius⁴⁾. Theocriti Comissatio utrum Coi videatur scripta propter Tityri sodalis (Alexandri Aetoli) mentionem an Alexandriae, ubi Alexandro tragicorum recognitio a Ptolemaeo Philadelpho mandata est, dubitari potest, certe multo ante Pastores; in hoc enim idyllio (vs. 38), id quod iam Hillerus perspexit, recordatio repetitur Comissionis (vs. 6), atque Amaryllis, ad quam comissatur caprarius, quo tempore Pastores conscripsit Theocritus, iam est mortua. Sed cum in Pastoribus (vs. 39) Battus Amaryllidis amator caprarius dicatur et in Comissione (vs. 3) caprarius eandem puellam praedicet, veri simile est etiam caprarium in utroque idyllio esse eundem scilicet Battum sive Battiadem Callimachum quem Theocritus non prius quam Alexandriae cognovit. Theocritum vero

opinatur, protulit, ea omnia concidunt propterea quod Theocriti Hieronis ante Ptolemaeum compositi non habuit rationem. Eadem de causa ab altera parte expositio Belochii (n. Jahrb. f. Philolog. 131 p. 366—368), qui Theocriti Hieronem ol. 129, 2 (= $263/2$) compositum esse opinatur, caduca est. Deinde vero encom. Philad. versibus 86 et 87 (ἀποτέμνεται⁴⁾) omnino non bellicosam expeditionem indicari olim me docuit Wilamowitzius, postquam de ea iam Buechelerus (Mus. Rhen. 30 p. 56) dubitavit. Ceterum Magae defectioni anni 280—275 (ol. 125, 1—126, 2) tribuendi sunt; inde autem per decem fere annos continuos certis de Ptolemaei bellis nuntiis caremus; annis 268—266 Ptolemaei copiae in Ponti oris pugnant, tum vero a. 266 Antiochus, quocum Magas se coniunxerat, Ptolemaeo infert bellum, quod compositum est anno 263. Itaque si omnino verbum ἀποτέμνεται ad bellum spectaret, Theocriti Ptolemaeum anno 264 scriptum esse statueremus. Bellum vero Philadelphi Syricum alterum, quod e Theocriti encomio potissimum ipso et ex Hieronym. comment. in Daniel. cap. XI (Migne patrologia Latina tom. 25 p. 585) finxit Droysenius (Hellen. ² III, 1 p. 318) nunquam fuisse persuasum habeo (cf. Thirge res Cyren. p. 238).

1) Vahlen. p. 841.

2) Justin. XXIII, 4, 1: post Pyrrhi profectionem.

3) cf. Pausan. VI, 12, 2; Droysen. p. 295; Holm. hist. Sicil. ant. 1874 tom. II p. 287.

4) bucol. p. 176: „non mirum est fuisse inter hos quibus victores pro servis uterentur eosque gregibus praeficerent“.

ante annum 270 Alexandriae fuisse probari nequit. Alexandriae praeterea composita sunt carmina, quae inscribuntur Cyniscae Amor et Adoniazusae, illud propter versus 59—70, quibus Ptolemaeus laudatur, hoc vero quia totum in Ptolemaei (v. 22 et 46) et Arsinoes (vs. 111) honorem est scriptum¹⁾.

Iam vero quae de Fistulae et Arae temporibus disseruimus ea confirmantur comparatione Dosiadae Arae et Lycophronis Alexandriae. Dosiadam enim inuenimus Lycophronis esse imitatore, id quod ante me cum commentationem de Lycophronis Alexandria nondum cognossem iam a Wilamowitzio demonstratum esse gaudeo. Qui duobus id illustravit exemplis. Lycophro enim vs. 33 Herculem vocaverat *τριέσπερον λέοντα*²⁾; Dosiadas vs. 11 inde gripho composito Philocteten dicit *Τριεσπέροιο καύσταν* qui griphus componi non potuit nisi illa Herculis significatio prius formata erat. Deinde apud Dosiadam vs. 3 Achilles est *σποδεύνας ἴνις Ἐμπούσας*, quem griphum ex imitatione Lycophronis³⁾ prodidisse iam Boissonadius ex Holoboli nota perspexit. Hanc vero similitudinem, quam cognosse videtur iam Lucianus Lexiph. c. 25 Dosiadae Ara cum Lycophronis Alexandria comparata verbis: *ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐταινοῦμεν τοὺς κατάγλωττα γράφοντας ποιήματα. τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαίμονέστερος*, vel potius imitationem amplius persequi possumus. Apud Lycophronem vs. 141 exstant verba *κλαίων δὲ πάτραν τὴν πρὶν ἰθαλωμένην* scil. ὕφ' Ἡρακλέους, quae in memoriam revocant Dosiadae vs. 18 Troiam *τρίπορθον*. Verbum tragicum *θωύσσω* alias rarissimum Lycophro vs. 165 et Dosiadas vs. 12 usurpant. Achillem, qui secundum Arae initium praeter Jasonem Medeam uxorem duxit, significat Lycophro gripho vs. 174 *τὸν μελλόνουμφον εὐνέτην Κυταιχῆς τῆς ξεινοβάκχης* i. e. τὸν Ἀχιλλέα μετὰ γὰρ θάνατον μωθεύονται ὅτι ἡγάγετο Μήδειαν τὴν Αἰήτου ἐν μακάρων νήσοις εἰς γυναικα, ἄνδρα τῆς Μηδείας τῆς ἐπιμανείτης τῶι Ἰάσονι ex antiquiore paraphrasi in Scheerii edit. Lycophr. 1881⁴⁾. Vox *εὐνέτης* praeterea in Ara vs. 16 de Ulixē, Lycophr. 820 de Menelao usurpatur. A Dosiada vs. 4 Hecuba vocatur *κῶων*, postquam Lycophro vs. 315 *τάλαινα*

1) Qui Theocritum imitatus est Vergilius eadem fere pastorum nomina ficticia in Bucolicis usurpavit, ut suae aetatis aequales significaret; idem Theocriti erat consilium; hic tamen ea re a Vergilio differt, quod non temere quodlibet posuit nomen sed gripho verum pastoris nomen occultabat. Itaque et sodales eius et, usque ad certum terminum, nos quoque facile possumus divinare, quis in unoquoque gripho lateat. Vergilius autem nominum tantum formas e Theocriti carminibus assumpsit et plane ad arbitrium nomina singulis personis tribuit. Hoc igitur potissimum discrimen inter utrumque poetam tenendum est; inde enim factum est, ut carmina Vergilii imitatoris, qui Theocriti et Euphorionis modus coniunxit (cf. Bucol. X, 50 Quintil. X, 1, 56), robore et vita flore coloreque Theocriteo carerent.

2) cf. et vs 697 et 917, ubi Hercules leo vocatur.

3) vs. 178: ἄφ' ἐπτά παίδων φεψάλωι σποδομένων.

4) cf. et vs. 798: Ἀχιλλέως δάμαρτος i. e. τῆς Ἀχιλλέως γυναικὸς Μηδείας.

σκόλαξ = Ἐκάβη praeivit. Eadem significatur vs. 334: μαίρας ὅταν φαιουρὸν ἀλλάξις δομήν i. e. in canis corpus mutata eris. Ut apud Dosiadam in Ara vs. 2 Jason δίστηβος, vs. 17 Ulixes δέζωος vocatur ita apud Lycophronem vs. 156 δὲς ἡβήσας Pelops et Ulixes vs. 809 illustratur, qui αὐτὸς πρὸς Ἄιδην δευτέραν ὁδὸν περᾶι. De Philoctetae vulnere agit Dosiadas vs. 9—15, Lycophro vs. 912; de Herculis sagittis Dosiadas vs. 17 et 18 ἰλοραιστᾶν ἀρδίω, Lycophro vs. 914 Γιγαντοραίστοις ἄρδισιν. Atque ut a Dosiada Tydei filius Diomedes vocatur ἴνις ἀνδροβρῶτος, ita a Lycophrone vs. 1066 κρατοβρῶτος παῖς; ut Achilles Dos. vs. 3 ἴνις Ἐμπούσας, ita Priamus Lycophr. 570 Ῥοιοῦς ἴνις vocatur¹⁾. Jasonem a Medea recoctum esse demonstratur Arae versu 2; idem Lycophronis versu 1315: λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας. Ἀμφίχλυστος exstat ap. Dosiad. vs. 15, ap. Lycophr. vs. 633 (e Sophocle). Ut Vulcanus in Ara δέσεινος, ita ap. Lycophr. vs. 851 Helena τριάνωρ vocatur.

Lycophronis Alexandram intra annos 300—290 (287) Chalcide compositam esse probavit Wilamowitzius²⁾. Dosiadas igitur et Theocritus griphos suos post eum carminibus figuratis condididerunt, quae aetate superantur technopaegniis Simiae, qui circa annum trecentimum³⁾ floruit. Lycophro autem Simia erat aetate minor. Neque veri dissimile est verba rara atque obscura, quae a Lycophrone, Dosiada, Theocrito usurpantur, quae unde hausta sint non constat, onomastico glossographorum collecta alicubi fuisse, unde griphorum conditores in suum quisque usum arripere ea solebant.

Restat ut de alterius Arae (AP XV, 25) compositione pauca dicamus. Inter hanc enim et Dosiadae Aram artior quaedam intercedit cognatio; eadem nonnunquam exhibent vocabula, ceterum admodum rara; velut in hac Ara (vs. 26) Iason vocatur φῶρ κροῦδ, apud Dosiadam (vs. 16) Ulixes φῶρ, scilicet Palladii. Veneni quo Philoctetes infectus est in illa (vs. 24), in hac vs. 13 (ἰός) fit mentio. Apud Dosiadam (vs. 9) verbis ἐμὸν τεῶγμα, in altera Ara (vs. 23) verbis ἐμὴν τεῶξιν Ara ipsa significatur. Ulixes in Dosiadae Ara est δέζωος, in altera Ara Musarum et Gratiarum opus est ἀείζωον. Verbum ἔτευξε invenimus in hac Ara vs. 15, apud Dosiadam vs. 3. Atque ut in altera Ara vs. 26 vox Τριπάτωρ (Minerva) formatur, ita in Dosiadae Ara exstant verba similia ἀπάτωρ (Vulcanus, vs. 7), Τριέσπερος (Hercules, vs. 11), τριπόρθος (Troia, vs. 18). A Dosiada (vs. 3) Achilles vocatur Thetidos ἴνις⁴⁾; in altera Ara (vs. 19) Pegasus ἴνις Γοργόνος. In utraque Ara Lemni nomen exstat, quod in Dosiadae Ara latet sub verbo

¹⁾ cf. Tzetz. proleg. allegor. vs. 173 ed. Boisson. Lutet. Paris. 1851 p. 12.

²⁾ de Lyc. Al. p. 10—11.

³⁾ fortasse usque ad Philisci, quocum videtur certasse, tempora i. e. ad annum 280.

⁴⁾ i. e. ἰός, vox Cypria, cf. Collitz. coll. inscr. dial. I p. 22 nr. 40, 2.

ἀμφίλυστος (vs. 15), in altera (vs. 25) sub Myrines nomine. Vs. 5 παμάτων Πανός nos admonet Fistulae vs. 12 οἶ (Πανὶ) πᾶμα. Summi denique momenti est ea res quod Dosiadae Ara in fine alterius aperitissime respicitur; ergo Dosiadae Ara condita est ante alteram. Vana igitur est Salmasii coniectura (p. 143—144) Dosiadam ex postremis Arae alterius verbis hanc Aram fingendi occasionem cepisse et ad exemplum illius composuisse. Erat sane fabula in omnium ore ab Iasone olim aram esse exstructam; sed cave credas hanc iustam aram in alterius carminis fine respici, quam opinionem ne amplectamur reliqua utriusque carminis similitudine impedimur. Spectant igitur Arae verba postrema ad carmen arae figura compositum¹⁾.

Iam vero requiritur ut difficillimam de utriusque Arae auctore si non absolvamus, attamen promoveamus. Atque utramque Aram non ab eodem auctore compositam esse apparet etiam caeco. Nam auctor Musarum Arae Iasonis aram sanguine perfusam et serpentes celantem aperte perhorrescit²⁾. Quod vero Bergk³⁾ dicit omnino non esse verisimile eundem poetam bis idem argumentum tractasse, ad Aras non pertinet; nam utriusque argumentum diversum est. Iasonis aram, de qua Dosiadas agit, Minervae Chrysaee dedicatam esse declaratur postremis alterius Arae verbis. Veteres autem glossatores (ut Salmasius) verbis Χρύσας ἀίτας indicari Apollinem (sec. II. A, 37) opinabantur; nam in codice p (Vatic. 1379) et in r (Ambr. 75) ad sinistram carminis partem δωσιάδης, dextrorsum ἀπόλλων est ascriptum⁴⁾, quo significatur Apollini dedicatam esse Aram. Item Theocritei libri in Fistulae sinistra parte θεόκριτος, in dextra πᾶν exhibent; in Ovi sinistra margine σιμυίος, in dextra ἐρμῆς legitur. Quod ad Fistulam attinet, recte illud ascriptum est; auctor enim (vs. 11) carmen suum aperte Pani dedicat. Veri igitur simile est glossatorem illud e carmine ipso repetivisse. Facile inde possumus conicere hoc etiam ad Aram pertinere. Ovum vero Mercurio dedicatum non est; quod deus ibi nominatur, inde prodiit glossatorum ascriptio. Ergo Arae propterea Apollinis dedicatio ascripta est, quod dei nomen in carmine exstare videbatur, non quod Iasonis ara Apollini dedicata sit. Ex huius modi vero glossematis conclusionem facere de carminis auctore nobis

1) Cum tota illa fabula cf. Philostrati iunioris verba (Imag. fin.), quae multo post utriusque Arae compositionem sunt scripta: ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ προσχόντες ταῖς νήσοις ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἰδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους ἐπλεῖ, Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς τῶν ἔξω Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς ἐγγροψάντος αὐτοῦ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάλασσαν τῶν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταῦτη κείται διαβόρωι φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων ἰὼν τὸν πόδα (cf. Sophocl. Philoct. 7 νόσῳ κατατάζοντα διαβόρωι πόδα).

2) Perverse igitur Ehlersius (de Graecorum aenigmatibus et griphis progr. Prenzlav. 1875 p. 15) de Dosiadae Aris verba facit.

3) AL. p. LXXXII.

4) Bergk. p. LXXXII.

non licet. Nam Theocriti, Simiae, Dosiadae, Besantini nomina quae in codicibus feruntur, paene sunt collectiva; his enim auctoribus omnibus singula poemata in codicibus et editionibus antiquioribus tribuuntur¹⁾. Hoc idem cadit in famosam illam Dosiadae Arae subscriptionem in cod. Pal., qua criticorum sana iudicia videntur perturbata esse: Δωσιάδα βωμός Δωριέως ὃν ἔστασε μούσας ἐν γᾶ²⁾. Haec enim subscriptio ad neutram Aram accommodata est. Nam Dosiadae sive Iasonis Ara a Musis alienissima est. Voluit igitur subscriptionis auctor eam ad alteram Aram a Musis et Gratiis conditam pertinere, unde vitiose ad Dosiadae Aram translata est. Quocum bene congruit, quod haec subscriptio, in qua versus choriambicus latet, et Musarum Arae finis (vs. 25—26) idem exhibent metrum. Sed ne tum quidem ulla auctoritas subscriptioni potest vindicari quippe quae non ab Arae auctore — is enim si id omnino voluisset nomen suum in acrostichide posuisset³⁾ — sed a glossatore confecta sit. Itaque hic versus non maiorem habet gravitatem quam versus subditicius Fistulae praemissus, Securis manubrium, Holoboli praefatio ad Dosiadae Aram:

οὐ τῆς Ἀθηναῶς οὐτοσί βωμός, φίλοι,
Φοίβου δ' ἀληθῶς Δελφική τις Πυθία
δεινὸς ἀνεῖσα λαβυρινθώδεις λόγους.

Salmasius qui viderat primus illam subscriptionem non ad Iasonis Aram pertinere posse sed ad alteram Musarum Aram, hanc Aram Dosiadae tribuit. Contra eum Bergk⁴⁾ affirmat ne Musarum quidem Arae eam subscriptionem satis convenire, „quae non Musis dedicatur sed a Musis condita esse dicitur“. Sed hac re non impedimur quominus Musarum Aram Dosiadae tribuamus. Neque enim vere a Musis Aram compositam esse dicere vult auctor sed a se ipso, cum a Musis inspiraretur. Nam omnia quae de Ara dicuntur, non ad iustam aram sed ad carmen arae forma compositum referenda sunt, quod auctor se „Musis et Gratiis adiuvantibus composuisse et ipsis dedicasse testatur“⁵⁾. Quodsi supra diximus huius subscriptionis auctorem voluisse eam ad Musarum Aram ascribere, ea re commotus est, quod in margine exemplaris sui Dosiadae nomen legit et in carmine ipso (vs. 15) Musarum invenit mentionem. Atque ut in Fistula versus subditicii auctor eum plane congruentem reddidit cum primis duobus Fistulae versibus, ut eum his posset praemittere, ita subscriptionis auctor

¹⁾ cf. cod. Pal. subscriptionem ad Ovum: Βησαντίνου Ῥοδίου ὠὶὸν ἡ Δωσιάδα ἢ Σιμίου et Alarum inscriptionem in cod. f. πτέρυγες τοῦ αὐτοῦ ἡγῶν ἔρωτος ποτήμα Θεοκρίτου.

²⁾ Haec verba Heckerus (I, 127) in hunc versum redegit choriambicum: Δωσιάδα Δωριέως βωμός, ὃν ἔστασ' ἐνὶ γᾶ * Μούσας, Boissonadius: Δωσιάδα Δωριέως βωμός ὃδ' ἔστασεν ὃν εὖγε Μούσας.

³⁾ cf. epigramma Eudoxi arti praemissum ap. Bergk. PLGr. 4 III p. 636.

⁴⁾ p. LXXXII.

⁵⁾ Salmas. p. 131.

non intermisit hanc eodem metro scribere quo postremi Arae versus compositi sunt et nonnihil amplificare, ut novum Arae adderet fundamentum ad aram hoc modo firmandam:

Ἄμφι Νέαις Θρηϊκίαις ὃν σχεδόθεν Μορίνης
Σοὶ Τριπάτωρ πορφυρέου φῶρ ἀνέθηκε κριοῦ
Δωσιάδα Δωριέως βωμός ὃν ἔστασε Μοίσαις νέαι γαί¹⁾.

Haec igitur subscriptio plane abicienda nobis est, qua nihil aliud docemur quam auctorem eius invenisse in aliquo codice Dosiadae nomen huic Arae ascriptum, quae ascriptio inde illius subscriptione loco pulsa est. Quare ut utriusque Arae auctores eruamus meliora testimonia nobis sunt audienda atque ex his cognoscimus alterutram Aram a Dosiada esse compositam. Lucianus enim in Lexiphane c. 7 Dosiadae Aram simul cum Lycophronis Alexandra commemorat. Sed utra Ara in verbis ὁ Δωσιάδα βωμός intellegenda sit prima specie nec Luciani verbis nec utroque carmine cum eis comparato docemur. Sane conici potest Lucianum aut obscuriorem difficilioremque aut aetate antiquiorem Aram respexisse, quod eam cum Lycophrone confert. Hoc igitur cadit in Iasonis Aram quae griphis scatet²⁾. Supra autem iam expositum est a Lycophronis Alexandra pendere Iasonis Aram, quae Dosiadae auctori tribuenda est. In indice anthologiae Palatinae altera tantum Dosiadae Ara affertur (Δωσιάδα Βωμός). Melioribus scholiis (in ed. Farr. et Steph. I) Ara dicitur Δωσιάδου τινὸς εὐρύμα, quibus verbis Meursius (Attic. lect. III, 17) primus fidem et auctoritatem vindicavit³⁾. Antea iam H. Stephanus in titulo editionis II. hanc Aram Dosiadae esse dixerat. Utramque vero Aram non ab eodem auctore conditam esse iam demonstratum est. Ea quoque res quam consideremus digna est, quod Iasonis Ara magis Doricam, Ionicam dialectum Musarum Ara magis exhibet. Forma vero utriusque est Ionica⁴⁾; Dosiadae Cretensi Theocriti Coi amico Dorica Ara magis convenit. In optimo cod. Pal. Iasonis Ara re vera inseribitur Δωσιάδα βωμός, id quod cum indice congruit; Musarum Ara fertur sine auctoris nomine. Item Dosiadae Iasonis Ara vindicatur codicibus Vaticanis (o et p) et Ambrosianis (f et r) et a scholiasta Dionysii Thracis Bekk. An. II, 734: τί δέ εἰσιν οἱ γριφοί; τὰ ζητήματα ἦτοι τὰ νοήματα ἢ ὡς ἐν τισιν εὐρίσκομεν τὸ δέρμα τοῦ ἀρνὸς κληθὲν σκέπαρνον ἢ ἐκ πρώτης ἀκοῆς νομίσειεν ἂν τις εἰρηκέναι τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. πάλιν ἐν τισιν ἱστοριογράφοις τὸ δῶρο εὐρίσκομεν λεχθὲν βαλάντιον τῆς συνηθείας

1) Ita versum constituit Wilamow., qui tamen eum cum Dosiadae Ara coniungi mavult; νέαι γαί referendum est ad Νέαις Θρηϊκίαις vs. 25; correpta paenultima in Μοίσαις a Byzantinorum ratione non magis abhorret quam producta vocis σοφίης in versu Fistulae praemisso.

2) cf. Bgk. AL. p. LXXXII.

3) Falso igitur Valckenarius (diatr. p. 129) dicit Dosiadae nomen Meursium ab scriptis codicibus detexisse; idem in Leidensibus libris utriusque Arae Dosiadae nomen praefigi affirmat.

4) cf. Salmas. p. 129. Bergk. p. LXXXVIII.

ἡμᾶς εἰς ἄλλο φερούσης· ὁ δὲ διὰ τὸ βαλεῖν κατεναντίου οὕτως αὐτὸ
 ἐχάλεσε καὶ τὸν Τηλέμαχον Μακροπόλεμον ἐν τοῖς στίχοις τούτοις·
 οὔτινος εὐνάτειρα Μακροπολέμοιό τε μάτηρ
 μαίας ἀντιπάτροιο θεὸν τέκες ἰθοντῆρα

καὶ τὰ ἐξῆς· ἢ ὡς ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Δωσαίου ἢ γυνὴ εἶρηται στήτη,
 ἐπειδὴ τινες τὸ παρ' Ὀμήρῳ διαστήτην ἐρίσαντες οὕτω ἐξηγήσαντο
 διὰ τὴν γυναῖκα. Σύριγξ δὲ καὶ Βωμὸς ποιήματά τινά ἐστι μέτρων
 τὸ σχῆμα καὶ τὴν διατύπωσιν τῆς ἐπωνυμίας ἔχοντα¹⁾. Tanto igitur
 codicum consensu adducimur, ut Iasonis Aram a Dosiada Cretensi
 esse compositam statuamus, id quod iam Henr. Stephanus²⁾ suspi-
 catus erat.

Hanc Aram altera prius esse concriptam iam expositum est;
 ergo etiam Fistulam. Iam vero ante quem terminum altera Ara
 condita sit quaeritur. Hanc quaestionem cum carminum com-
 paratione decernere non possumus, dialecto docemur Musarum Aram
 omnino non posse in eandem aetatem cadere quam cetera techno-
 paegnia. Sola enim Musarum Ara exhibet Ionicum sermonem,
 cetera omnia atque Simiae quoque technopaegnia Doricum. Per
 se igitur stat Musarum Ara. Quare cum cetera carmina aetatis
 Alexandrinae esse appareat, ut Musarum Arae aetatem reperiamus
 tempus nobis quaerendum est quo homines docti Alexandrinos
 imitari soliti sint. Neque enim negari potest Musarum Aram pro-
 disse ex imitatione alterius Alexandrinae aetatis Arae. Quominus
 vero utramque Aram uni aetati scil. Alexandrinae tribuamus dia-
 lecti diversitate nos impediri diximus. Musarum Arae auctorem in
 metro varietas videtur delectasse, cum alterius Arae versus uno
 tenore, diversa tamen longitudine progrediantur. Praeterea auctor
 voluit Iasonis Aram numero versuum et magnitudine figurae
 superare. Dosiadas enim binos semper versus, qui idem exhibent
 metrum, inter se artius coniunxit, ille tertium addidit³⁾ simulque
 versus suos longiores reddidit, ut ara latior fieret quam altera
 addiditque acrostichon. Amplificavit igitur omnes Arae modos.
 Iam vero Publil. Optatiano Porfyrio nota fuisse omnia techno-
 paegnia uno volumine collecta apparet non solum ex eius imi-
 tationibus sed ex ea quoque re quod omnibus technopaegniis
 scholia antiquitus erant adiecta. Optatiani igitur aetate iam ex-
 stabat technopaegniorum editio cum scholiis. Ergo altera Ara
 condita est ante annum trecentimum post Chr. n. Illa vero
 Alexandrinorum imitatio cadit in Hadriani tempora. Quidni his
 temporibus Musarum Aram tribuamus! Hac aetate etiam Ionica
 dialectus vigeat; liber περὶ Συρίγξ θεοῦ, qui vulgo sub Luciani
 nomine ferebatur, Herodoti dialectum Ionicam imitatur. Pro μήτε -

1) Theocrito tribuitur Ara errore manifesto ap. Jo. Tzetz. exeg. II. 68, 15 et Eustath. ad. II. p. 21, 41.

2) poet. gr. heroic. annot. p. LII ad p. 285.

3) exceptis undecim mediis versibus dimetr. iamb. propter acrostichida

μήτε (Ar. vs. 7—8) expectandum erat οὔτε—οὔτε, pro ὑποφοινίησι (vs. 3) ὑποφοινίωσι; εἰνάς (vs. 15) pro ἔννεάς Hesiodo¹⁾ debetur. Technopaegnii versus 1—3 idem exhibent metrum quod imperatoris Hadriani et Flori paegniam²⁾, quod chori cantilena in Luciani Tragoedopodagra vs. 30 nec exigua Anacreonteorum pars³⁾. Nec sine causa in codice Pal. technopaegniam excipiuntur Anacreontes, quorum pars iisdem fere temporibus quibus haec Ara composita videtur. Praeterea illius posterioris aetatis erat trochaicum tetrametrum in ludicris usurpare; exempli causa nomino Flori tetrametros et Pervigilium Veneris.

Quae cum intercedat ratio inter Aram utramque, iam videamus quis tandem Musarum Arae sit auctor. Bergkiius (p. LXXXV) duorum codicum auctoritate nisus, Ambrosiani f et Vaticani o, eam Besantino cuidam tribuit; in Palatino enim fertur carmen adespoton; videtur autem Ovi inscriptio (Βησαντινίου) ex deperdita Arae inscriptione fluxisse. Huius Besantini ne unum quidem poemation nobis est asservatum⁴⁾. Ovum quod in Palatino Besantino tribuitur Simiae est. Poetam vero, cui ipsum nomen Besantinus erat nec usquam nec unquam fuisse credibile est. Quod nomen utrum e gentilicio auctoris cognomine sit exortum an omnino nihil cum Arae auctore faciat, certe dici non potest. Ad proximam similitudinem accedit patria Helladii⁵⁾. De quo Photius bibl. p. 98 b 40 haec tradit: ἀνεγνώσθη λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον Ἑλλαδίου, ὃν ἴσμεν λεξικῶν πολυστιχώτατον et p. 535 b 39: ὅτι οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συντάξάμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν πόλεως δὲ τῆς Ἀγινίου ἢ ὡς αὐτὸς ἐπιγράφει, Βησαντινίου, ἰαμβικῶν δὲ μέτρῳ διεξῆλθε τὰ προκείμενα, γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰκινίου καὶ Μαζιμῆανου. Helladius igitur, qui chrestomathias iambicis versibus conscripserat, breviter potuit Βησαντινός vocari⁶⁾. Si statuamus intercedere aliquid inter Helladium et Aram, tum nihil nisi id conciamus Helladium in chrestomathias nonnulla vel verba vel versus iambicos ex Ara collecta recepisse. Quo factum est, ut eius cognomen gentilicium ad Aram ascriberetur, cum veri auctoris nomen plane in oblivionem veniret. Tum vero optimo iure hoc carmen in codice Palatino fertur adespoton semperque feretur. Sin autem, id quod magis placet, in nomine gentilicio (pro Βησαντινοσός) latere Arae auctorem ipsum credimus, cuius verum nomen cognomine interiit, auctoris nomen quamquam eruere non poterimus — anonymus enim quidam ex Aegypti vico Besantino ortus manebit — tamen

1) Oper. 810.

2) cf. Ael. Spartan. vit. Hadrian. cap. 16 in scriptor. hist. Aug. ed. Peter. I p. 16.

3) cf. Deutschmann. de poesis Graecorum rhythmicae primordiis program. Malmédian. 1883 p. 19—23.

4) cf. Bgk. p. LXXXVII.

5) Bgk. p. LXXXVII.

6) de forma huius nominis cf. Welcker. cycl. ep. I p. 323 not. 533.

adiumentum nobis praebetur ad id quod de huius Arae aetate disseruimus confirmandum et comprobandum. Nam si Arae auctor ex illo vico ortus est, aut Hadriani temporibus aut paulo post ea fuit, quoniam vicus antea Besa appellabatur in honorem dei Aegyptii. Hadrianus deinde cum oppida in pueri amati honorem conderet et Antinoum et specie et cultu variorum deorum fingi colique iuberet, vici nomen in Βησαντινόςια mutatum est¹⁾, quod nomen prodiit ab Antinoo qui prope illum vicum Nilo interemptus erat²⁾, nec tamen ab Antinoo habitu Besae induto qui deus satyri figura et specie minime pulchra erat praeditus³⁾. Itaque Arae auctor aut iam tum cum Besa nomen erat vico ibi Hadriani aetate natus cognomen suum gentilicium Βησαεός mutavit in Βησαντινον, postquam vici nomen commutatum est, aut paulo postquam vicus novum nomen iam acceperat, ibi natus statim Βησαντινος nominabatur. Haec igitur omnia si probaverimus, facere non possumus, quin utique anonymi Aram non prius quam Hadriani aetate esse conditam concedamus, id quod cum iis quae supra exposuimus de ratione inter utramque intercedente optime congruit et quodam modo acrostichi quoque verbis 'Ολύμπιε πολλοῖς ἔτεσι θύσειας comprobatur. Dativus enim πολλοῖς ἔτεσι insolenter usurpatus vulgati sermonis Latini est⁴⁾; sermo igitur Graecorum et Latinorum iam confundebatur anonymi auctoris aetate; praeterea nomen proprium 'Ολύμπιος „cui dicatum poema fuisse videtur“ e Boissonadii sententia⁵⁾, apud Graecos rarissimum est temporibus ante Chr. n. 6). His rebus omnibus nonnihil contribuitur ad tempora quibus Aram compositam esse veri simile est accuratius constituenda et definienda. Neque ab omni probilitate abhorret imperatori Hadriano ipsi hanc Aram dedicari, qui usitato cognomine Olympius vocatur⁷⁾. Iure id quidem La Crozius (p. 258) monuit Olympium poetam fuisse (sec. vs. 18 et 19); sed idem cadit in Hadrianum, cuius versus nonnullos Spartianus cap. 16, 4 et 25, 9 memoriae tradidit, cum adderet „tales autem nec multo meliores fecit Graecos“⁸⁾. Eadem omnino aetate acrostichidas praevaluisse

1) cf. Steph. Byz. s. v. 'Αντινόςια.

2) cf. Levezow. de Antinoo Berolin. 1808 p. 13 et p. 14 not. 29.

3) cf. Lepsius monument. Aegypt. part. IV tab. 65 b.

4) cf. Bergk. p. XC—XCI.

5) cf. etiam La Crozii, qui primus acrostichida esse Aram detexit, coniecturam thesaur. tom. III p. 258: „hanc Aram dono missam fuisse Olympio cuidam sive in die natali sive Saturnalibus pro more Graecorum, qui Romanos mores induerant“.

6) cf. Bergk. p. XCI.

7) cf. Franz. element. epigraph. Graec. Berol. 1840 p. 286 nr. 125: *Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμπιον* et iis quos affert, locis adde titulum Smyrnaeum C. J. Gr. 3174: *ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΑΔΡΙΑΝῶ ΟΛΥΜΠΙῶ ΣΩΤΗΡΙ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤῆ*.

8) AP. VI, 332. VII, 674. IX, 137, 402; Spart. cap. 16, 2: „Catachannas libros obscurissimos Antinachum imitando scripsit.“ cf. Teuffel-Schwab. hist. litt. Latin. §. 346.

demonstratur Dionysii perieget. versibus¹⁾, qui similiter atque Arae auctor imperatoris Hadriani nomen acrostichide occultabat.

Quibus rebus omnibus comprobatis nobis id quoque pro certo habendum erit, cum haec Ara inter bucolica non recepta sit reliqua carmina figurata iam ante quam haec Ara condita est in bucolicorum editiones pervenisse. Itaque alterius Arae auctor cum Dosiadam imitari cepisset consilium, huius poemation iam in bucolicorum editione invenit; nam in epigrammatum anthologia tum nondum exstabant carmina figurata. Postea vero quam simul cum altera Ara uno volumine coniuncta sunt Optatiano Porfyrio non ignota, in anthologiam inde pervenerunt omnia, ut duplici ratione nobis asservata sint, traditione anthologica atque meliore, corruptiore bucolica.

Haec habui de figuratis Graecorum carminibus quae dicerem. Saepius me quidem carbonem quasi pro thesauro invenisse, saepius audacius quam licuit me progressum esse profiteor; acquiescere tamen licebit parvula spe non totam operam in abstruso hoc poeseos genere frustra esse collocatam, cum eiusdem poeseos auxilio nobis hominibus posteris occasio data sit res quae inextricabiles alioquin mansissent e tenebris in lucem evocandi.

1) cf. G. Leue Philolog. 42. 1883 p. 177 acrostich. θεός Ἐρμῆς ἐπὶ Ἀδριανού.

CARMINA FIGURATA.

ΣΙΜΙΟΥ ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΕΡΩΤΟΣ.

Λεῦσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ' Ἀχμονίδαν τ' ἄλλουδς ἐδράσαντα
 Μηδὲ τρέσσης, εἰ τόσος ὢν δάσχεια βέβριθα λάχλαι γένεια·
 Τᾶμος ἐγὼ γάρ γενόμεν, ἀνίκ' ἔκραιν' Ἀνάγκη,
 Πάντα δὲ γᾶς εἶχε φραδαῖσι λυγραῖς
 Ἐρπέθ' ἄλός θ' ἄ τε πνεῖ
 Δι' αἴθρας.

Χάους δέ,
 Οὔτι γε Κύπριδος παῖς
 Ὠκυπέτας οὐδ' Ἄρεος καλεῖμαι·
 Οὔτι γάρ ἔκρανα βίαι πραῦνόωι δὲ πειθοῖ,
 Εἶκε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχοὶ χάλκεις οὐρανός τε
 Τῶν ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγόγιον σκάπτρον ἔχρινον δὲ θεοῖς θέμιστας.

Annotatio critica¹⁾: v. 2 βεβριθότα λαγνῶι AB corr. Salmas. — v. 3 ἔχριν' AB corr. Salm. — v. 4 δ' ἐκτάσει καὶ φραδέσι AB corr. Salm. — v. 5 ἐρπέτα πάνθ' ὅσα ἔρπει AB. — v. 6 post αἴθρας interpunxit Bergk. — v. 7 χάους τε AB corr. Bergk. — v. 9 Ὠκυπέτας δ' ἀέριος A δ' ἄρεος B corr. Wilamowitz. — v. 10 οὔτε B. ἔχρινα βίας πραῦνω δὲ πειθοῖ AB corr. Bergk. — v. 11 μυχοὶ et μυχός A μυχός B. μυχοὶ schol. — v. 12 τῶν δ' ἐγῶν AB τῶν ἐγῶ Iunt. — ἔχρινον AB corr. Salm.

¹⁾ In annotatione critica hanc sequebar rationem, ut eam scripturam quae e codice Palatino eruitur appellarem anthologicam (A), scripturam vero alterius traditionis bucolicam (B).

In appendice critica codicum et editionum lectiones varias dedi integras; Palatini etiam tum ubi, etsi a vulgata scriptura non discedunt, tamen ab eis qui codicem prius contulerunt non recte sunt traditae; oppressi vero silentio falsas horum lectiones.

Editionum scripturas ab Aldina Iuntina Calliergiana non diversas plerasque reticui.

ΣΙΜΙΟΥ ΠΕΛΕΚΥΣ.

Ἄνδροθέει δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάναι
 Τῆγος ἐπεὶ τὰν ἱεράν κηρὶ πυρίπνωι πόλιν ἡιδάλωσεν
 Οὐκ ἐνάριθμος γεγαῶς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν
 Νῦν δ' ἐς Ὀμήρειον ἔβα κέλευθον
 Τρὶς μάχαρ ὄν σὺ θυμῶι
 Ὅδ' ὄλβος
 Ἄει πνεῖ.
 Ἰλαος ἀμφιδερχθῆις
 Σὰν χάριν, ἀγνά πολύβουλε Παλλάς
 Ἄλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἰθαράν νᾶμα κόμιζε δυσκλής
 Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας
 Ὡπασ' Ἐπειὸς πέλεκυν τῶι ποκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειψεν αἶπος

Versus hoc ordine sunt legendi:

Ἄνδροθέει δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάναι
 Ὡπασ' Ἐπειὸς πέλεκυν, τῶι ποκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειψεν αἶπος.
 Τῆγος ἐπεὶ τὰν ἱεράν κηρὶ πυρίπνωι πόλιν ἡιδάλωσεν
 Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας
 5 Οὐκ ἐνάριθμος γεγαῶς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν
 Ἄλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἰθαράν νᾶμα κόμιζε δυσκλής.
 Νῦν δ' ἐς Ὀμήρειον ἔβα κέλευθον
 Σὰν χάριν, ἀγνά πολύβουλε Παλλάς.
 Τρὶς μάχαρ ὄν σὺ θυμῶι
 Ἰλαος ἀμφιδερχθῆις.
 10 Ὅδ' ὄλβος
 Ἄει πνεῖ.

Annotatio critica: v. 2 ὦπασεν et τῶι ποτε A corr. Salm. ὦι ποκα B. —
 v. 3 τῆμος A τᾶμος B. corr. Wilamow. — v. 5 ἐνάριθμος A ἐναρίθμιος B. —
 v. 6 κρήναν A κρανᾶν B; ἰθαράν A καθαρόν B; δυσκλή; A δυσκληής B. —
 v. 11 ὄδ' ὄλβος A τὸν ὄλβος B. — v. 12 πνεῖ A πνέει B. — manubrium
 addid. B.

ΣΙΜΙΟΥ ΩΡΙΟΝ.

Κωτίλας

Τῆ τὸδ' ἄτροιν νέον

Πρόρφραν δὲ θυμῷ δέσῃ· δὴ γὰρ ἀγνάς

Τὸ μὲν θεῶν ἐριβίας Ἑρμᾶς κόμιζε κάρυξ

Ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοβάμνος μέγαν πάροισ' ἄεξιν

Θοαῖς δ' ὑπερθεν ὠκυ λέχριον φέρων ἄλμα ποδῶν σποράδην πίφασασεν

Θοαῖς ἴσ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων ὄρσιπῶδων ἐλάφων τέκεσσι

Παλιγγραίνουσι ἀχρων ὑπὲρ ἴμεναι ποσὶ ἄρθημίας ἔχνος τιθήνας

Καὶ τις ὠμόθυμος ἀμφίταλτον αἰψ' αὐδᾶν θῆρ' ἐν κόλπῳι δεξάμενος θαλαμῶν μυχοιτάτωι

Καὶ τᾶσδ' ὠκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθέπων ὄγ' ἄφαρ λάσαιον νιφροβόλων ἀν' ὄρων ἔσσυται ἄγκυος

Ταῖσιν δὴ κλυτὸς ἴσα θεὸς ταχυναῖσι θοοῖς δονέων ποσὶ πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπᾶς

ἘΡίμφα πετρόκοιτον ἐκλιπῶν ὄρουσ' εὐνάν, ματρός πλαγκτὸν μαϊόμενος βαλιᾶς ἔλειν τέκος

Βλαχαὶ δ' οἴων ἔτι πουλυβότων ἀν' ὄρων νομὸν ἔβαν ταυσαφύρων τ' ἐς ἄντρα Νυμφῶν

Ἴται δ' ἀμβρότωι πόθῳι φίλας ματρός ῥώνοντ' αἰψά μεθ' ἡμερόντα μαζῶν

ἘΡίμφα θεῶν βροτοῖσι τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδοιπον αὐδᾶν

Φῦλ' ἐς ἄκραν δεκάδ', ἔγγη κοσμίως νέμοντα ρυθμῶν

Λίγεια νιν κάμ' ἔρι ματρός ὠδῖς

Δωρίας ἀτῆδόνος

Ματέρως.

Ovi versus hoc ordine legendi sunt:

Κωτίλας

Ματέρος

Τῆ τὸδ' ἄτριον νέον

Δωφρίας ἀπρόνος

Πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο, δὴ γὰρ ἄγνως

Λίγειά νιν κάμ' ἴφι ματρός ὠδῆς

Τὸ μὲν θεῶν ἐρίβλας Ἐρμᾶς κόμιζε κάρυξ

Φύλ' ἐξ βροτῶν ὑπὸ φίλας ἐλὼν πέτροισι ματρός·

Ἄνωγε δ' ἐξ μέτρου μονοβάρμονος μέγαν * πάροισ' ἀέξεν

Ἀριθμῶν εἰς ἄκρων δεκάδ', ἴγχι κοσιμῶς νέμοντα ρυθμῶν

Θωῶς δ' ὑπερθεῖν ὠκὺ λέχριον φέρων ἄλιμα ποδῶν σποράδην πφρωσκεν

Ἰχνηι θεῶνιν βροτοῖσι τὰν παντάλοιν Πιερίδων μονόδοτον αὐδάν

Ἰσοῖς ἴσ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάστων ὄρειπύδων ἐλάφων τέξεσσι

Ταῖ δ' ἀμφορόται πόθῃσι φίλας ματρός ῥώνοντ' αἴψα μεθ' ἡμερέντα μαζόν

Παλιγγραῖταινισιν ἄκρων ὑπερ ἱεμειναι ποσι λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνος τιθήνας

Βλαχαῖ δ' οἷων ἔτι πολυβότων ἀν' ὄρων νομῶν ἐξάν τανυσφύρων τ' ἐξ ἀντρα Νυμφῶν

Καί τις ὠμόθυμος ἀμφιταλὸν αἰψ' αὐδῶν θήρη ἐν κόλπῳι δεξάμενος θλακῶν μυχουτάτωι

Ῥίμφα πετρόζοτον ἐκλιπῶν ὄρουσ' εὐνάν, ματρός πλαγκτῶν μαίμενος βαλιῆς ἐλεῖν τέκος

Καί τᾶσδ' ὦκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθέπων ὄγ' ἄφαρ λάσιον νεφροβόλων ἀν' ὄρων ἔσσυται ἄγνος

Ταῖσιν δὴ κλυτὸς ἴσα θεὸς ταχίναῖσι θεοῖς δονένω ποσι πολυπλοκα μεθεῖι μέτρα μολπᾶς.

5

10

15

20

Annotatio critica: v. 1—4 κωτίλας | ματέρος | τῆ τὸδ' ὦν νέον | ἄγνως ἀπρόνος | δωφρίας ἄτριον AB corr. Wilamow. — v. 5 δεῖ A δὴ B. — ἄγνως A ἄγνά B. — v. 6 μιν AB, νιν scripsi — κωφιμᾶτος AB correxi — v. 7 ἔτιζε A ἴτιζε B corr. Wilamow. — v. 8 πέτροις A πέτροισι B πέτροισι Scallig. Salm. — v. 9 ἀνωγε A ἄνω δ' B. — v. 10 κοσιμῶς νέμοντο ρυθμῷ A v. 13 θοαῖσι τ' αἰόλαις AB corr. Bengk. — v. 11 νεύμα A ἄλιμα scripsi — πλόλω A ποδῶν B schol. — v. 12 βροτοῖσι inserui. — scripsi — ὑπερ ἄκρων AB transposui — ἱεμένα A ἱεμένα B. — v. 16 ἔτι inserui — πολυβότων AB πολυβότων scripsi — ante ἀντρα in AB omnissum inserui Wilamow. — v. 17 θλακῶν AB correxi — ποικύτῳτα B corr. Wilamow. — v. 18 πετρόζοτον A πετρόζοτον B corr. Salmas. — v. 19 καί τᾶσδ' ὦκα βοᾶς A βοᾶς B corr. Bengk. — ἄφαρ ὄγε AB ὄγ' ἄφαρ comiec. Bengk. — ἔσσυτ' ἀνάγκαις AB corr. Salmas. — v. 20 ταῖς δὴ δαιμόνων κλυταῖς ἴσα θεοῖς AB ταῖσιν δὴ Bengk. θεὸς ταχίναῖσι inserui — δονένων A ποτένων B — μολπᾶς A μολπᾶς B.

ΔΩΣΙΑΔΟΥ ΒΩΜΟΣ.

Ἦν ἄρσενός με στήτας
 Πόσις μέροψ δίσηβος
 Τεῶξ', οὐ σποδεύνας ἴνις Ἐμπούσας, μόρος
 Τεύχροιο βοῦτα καὶ κυνὸς τεκνώματος,
 Χρῦσας δ' αἶτας ἄμος ἐψάνδρα
 Τὸν γυιόγαλκον οὔρον ἔρραισεν
 Ὄν ὠπάτωρ δίσεινος
 Μόγησε ματρόριπτος.
 Ἐμὸν δὲ τεύγμ' ἀθρήσας
 Θεοκρίτῳ κτάντας
 Τριεσπέροιο καύστας
 Θώυξεν αἶν' ἰύξας·
 Χάλεψε γάρ νιν ἰῶι
 Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.
 Τὸν δ' αἰλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ
 Πανὸς τε ματρὸς εὐνέτας φῶρ
 Δίζῳος ἴνις τ' ἀνδροβρῶτος ἰλοραιστᾶν
 Ἦρ' ἀρδίῳν ἐς Τευκρίδ' ἀγαγον τρίπορθον: —

5

10

15

Annotatio critica: v. 1 εἴμ' ἄρσενος AB correxi. — v. 2 δίσαβος AB correxi. — v. 5 Χρυσὰς αἶτας A corr. Valckenaer. χρυσοῦς B. — v. 7 ἀπάτωρ AB articul. addid. Salmas. — v. 8 μόρησε A μόγησε B. — v. 12 θώυξεν A αἶξεν B. — ἀνιύξας AB corr. Salmas. — v. 15 αἶλι νενεῦντ' A ἐλλινεῦντ' B corr. Hecker. — v. 17 ἰλοραιστᾶν A ἰλλοραιστάς B corr. Bergk. — v. 18 ἀγαγε B.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΙΪΞ.

Οὐδενὸς εὐνάτειρα Μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ
 Μαίας Ἀντιπέτροιο θοὸν τέκε σ' ἰθυντῆρα,
 Οὐχὶ Κεράσταν, ὃν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ,
 Ἄλλ' οὐ πηλιπές αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκουσ,
 5 Οὐνομ' Ὀλον, δίζων, ὃς τὰς Μέροπος πόθον
 Κούρας γαρυγόνας ἔχε τὰς ἀνεμώκεος,
 Ὃς Μοῖσαι λιγὸ πάξεν ἰοστεφάνωι
 Ἐλκος ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγου,
 Ὃς σβέσεν ἀνυρέαν ἰσαυδέα
 10 Παπποφόνου Τυρίας τ' ἐξήλασεν.
 Ὅτι τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
 Πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
 Ψυχὰν αἰ βροτοβάμων,
 Στήτας οἴστρε Σαέττας,
 15 Κλωποπάτωρ ἀπάτωρ
 Λαρνακόγειε χαρεῖς
 Ἄδδ μελλίζοις
 Ἐλλοπι κούραι
 Καλλιόπαι
 20 Νηλεύσται: —

Annotatio critica: v. 1 μάτηρ A μάτηρ B. — v. 2 Ἀντιπέτροιο A Ἀντι-
 πάτροιο B. — τέκεν A τέκεσ B correxi. — v. 4 ἀλλ' οὐ πηλιπές A, ἀλλ'
 ἀπέλιπεσ οὐ B. — v. 6 γαρυγόνας AB correxi — ἔχε A ἔθε B. — ἀνεμώκεος A
 ἀνεμώκεος B schol. — v. 8 πυρισμαράγου (cum ω super ου) A πυρισφαράγου
 B. — v. 10 Τυρίας τε A supplevi. Τυρίας τ' ἀφείλετο B. — v. 12 Σιμιχίδας A
 Σιμιχίδας B. — v. 13 ψυχὰν αἰ A corr. Hecker. ψυχὰν ὦ B. — v. 14
 Σαέττας A δέττας B. — v. 16 χαίρεισ A corr. Hecker. χάρεισ B. — v. 17
 μελλίζοις AB correxi.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΥ ΒΩΜΟΣ.

Ὀλὸς οὐ με λιβρὸς ἱρῶν
 Λιβάδεσσιν οἷα κάχλην
 Ὑποφονίησι τέγγει,
 Μαύλιες δ' ὑπερίθε πέτρης Ναξίης θοοῦμεναι
 Παμάτων φείδοντο Πανός· οὐ στροβίλωι λιγνύι 5
 Ἰξὸς εὐώδης μελαίνει τρεχνέων με Νυσίων.
 Ἐς γὰρ βωμὸν ὀρᾷς με μήτε γλοῦρου
 Πλίνθοις μήτ' Ἀλύβης παγέντα βάλοις·
 Οὐδ' ὄν Κυνθογενῆς ἔτευξε φύτλη 10
 Λαβόντα μηκάδων κέρα,
 Λισασίην ἀμφὶ δειράσιν
 Ὅσαι νέμονται Κυνθίαις,
 Ἰσόρροπος πέλοιτό μοι.
 Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις 15
 Εἰνάς μ' ἔτευξε γηγενής·
 Ταῖσιν δ' αἰείζων τέχνην
 Ἐνευσε πάλμυς ἀφθίτων.
 Σὺ δ' ὦ πῶν κρήνηθεν ἦν
 Ἴνις κόλαψε Γοργόνος,
 Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι 20
 Ὑμηττιάδων πολὺ λαροτέρην
 Σπονδῆν ἀγνήν· ἴη δὴ θαρσεῶν
 Ἐς ἐμὴν τευξίν· καθαρὸς γὰρ ἐγὼ
 Ἴδον ἰέντων τεράων, οἷα κέκευθ' ἐκείνος
 Ἀμφὶ Νέαις Θρηγίχαις ὄν σχεδόθεν Μυρίνης 25
 Σοί, Τριπάτωρ, πορφυρέου φῶρ ἀνέθηκε χριού·

Annotatio critica: v. 3 ὑπὸ φονίησι A corr. Bergk. — v. 4 Ναξίας A corr. Bergk. — v. 5 στροβίλων A corr. Salmas. — v. 7 ὀρῆς A. corr. Wilamow. — μήτε ταγχοῦρου A. corr. Bergk. — v. 10 λαβόντα A. corr. Wilamow. — v. 16 τάων A corr. Wilamow — v. 21 Ὑμηττιαδῶν A. corr. Bergk. — v. 22 ἄδην A ἀγνήν scripsi. — v. 23 εἰς A corr. Salmas.

Appendix critica uberior.

Simiae Alae. πτέρυγες ἔρωτος lemma in a. Θεοκρίτου περὶ γίον Calliarg. edit., quam Camer. Sal. Farr. sequuntur. περὶ γίον Iunt. Mor. II.

- v. 1. λεῦσόμε a bis Iunt. Call. λεῦσσετε Hephaest. ench. c. 9 — βαθύστερον cum ου super ον a¹ βαθυστέρνον a² βαθύστερον Hephaest. codd. M. C. edit. Turneb. βαθύστερον Brodaeus, Mor. II βαθύτερον Call. omis. Iunt. — γ' ἀνακτ' Iunt. — ἀκμονίδαν a bis ἀκμονάδαν complures libri Bergkii. Call. ἀκμονίει δαθ Iunt. — τ' omis. a. Call., praebet Hephaest. — ἄλλυδι a¹ ἄλλυδιδ a² ἄλυδες Iunt. Mor. II ἄλυδες Call. θ' ἄλυδες Steph. I Licet. ἄλυδες vel ἔλυδες Brod. τὰν ἄλα θ' Auber. — ἐδράσαντα a bis ἐδράσσα Hephaest. ἐδράσαντα Call. Steph. I ἐδράσαντο Iunt. ἐδράσαντο Brod.
- v. 2. μὴ δὲ τρέσης a bis; Scalig. — τόσος a bis; Iunt. τόσος Call. Brod. Steph. I τύσος Scaliger. — δάσια βεβριθότα λαγναὶ γένεια a bis corr. Salmas. βεβριθότα λαγνὰ γένεια Iunt. Call. λάχνα φορέω γένεια Scaliger. λάχνα φέρω γ. Auber.
- v. 3. τᾶμος a¹ τήμος cum α super η a² ἔκριν' a bis. Iunt. Call. edid. Salmas. ἔκραιν' Salmas. p. 191. Brunck. Bergk. ἔκρην' Jacobs.
- v. 4. ὃ ἐκτάσει καὶ φραδέσι a bis corr. Salmas e schol. ὃ ἐκτάσει καὶ φρυδαῖσι Call. ὃ' ὑπέκεισκε φρένεσι Iunt. Steph. ὃ' ὑπέσχε φρένεσι Brod. γ' ἐτάσει Salamandr. —
- v. 5. ἐρπετὰ πάντα (cum θ super τ) ὅσα a¹ πάνθ' ὅσα a² ἐρπεθ' ἅπανθ' ὅσ' Iunt. Call. Steph. εἴπεθ' Brod. Mor. II ξεπεθ' Sal. —
- v. 6. post αἰθρας interpunxit Bergk.
- v. 7. χάους τε a bis; Iunt. Call. corr. Bergk. χαίτους Brod.
- v. 8. οὔτι γε Κύπριδος παῖς a bis; in margine υἱός a¹.
- v. 9. δ' ἀέριος καλεῖμαι cum ο super μ a¹ καλεῖμαι a²; corr. Wilamowitz. δ' ἄρεος καλεῖμαι Call. δ' ἔρωος καλεῖμαι Iunt. ὠκυπέτας δ' ἔρωος αὐτὸς Brod. δ' αὐτὸς ἔρωος καλεῖμαι Steph. Auber. edid. Salmas. τ' ἀέριος Salm. p. 195 Brod. αἰθέριος coniec. Salm. p. 194 — δ' proscriptis Bergk., qui coniec. ἀβρός "Ἐρωος — ἀέριος et ἀερος cum ω supe ο, ἀέρος, ἀερος libri plerique sec. Bergk.
- v. 10. οὔτε γὰρ a bis. Call. Steph. I — ἔκρινα βίαις πρᾶνῶν δὲ πειθοῖ a bis; Call. corr. Bergk. ἔκρινα βίαν Iunt. quae reliqua ut a exhibit. Brod. βία Steph. I Mor. II βιάζειν παράγω δὲ πειθοῖ Auber. ἔκρινα βίαις πρᾶνῶν δὲ ed. Salmas. ἔκρηνα βίαι πάντ' ἐπράνῶν vel (cum Brunckio) πᾶν δ' ἐπράνῶν Salm. p. 195. ἔκρηνα Jacobs.
- v. 11. quater in a. εἶκε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς οὐρανός τε (in marg. γράφεται ὦδε) et εἶκει δέ (cum τ super δ) μοι γᾶς τε μυχοὶ χάλκεος οὐρανός τε (in marg. γράφεται ἄλλη) a¹ — εἶκε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς οὐρανός τε et εἶκει δέ μοι γᾶς τε μυχοὶ χάλκεος οὐρανός τε a² — μυχοὶ schol. Auber. Bergk. — εἶκει ἐμοὶ et μυχὸς Salm. Brunck. — εἶκέ τέ μοι γαῖα θαλάσσας μυχὸς οὐρανός τε Iunt. εἶκει τέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς οὐρανός τε Call. Steph. I γαῖα θαλάσσας τε μυχοὶ οὐρανῶν πᾶς τε θεός μοι εἶκει Auber. — εἶξε δέ μοι vel εἶξαν ἐμοὶ ... μυχοὶ coniec. Salmas. —
- v. 12. δ' ἐγὼν a bis. — ἔκραιν a¹ ἔκραινον a² corr. Salm. (qui ἔκραινον edidit) — τῶν ἐγὼν Iunt. Brunck. — ἐκνοσφισάμην ὠγύγιον σκάπτρον θεοῖς θέμιστας Iunt. — τῶν δ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὦ. σ. κρατίνδης θ. θ. Call. — ὠγύγια σκάπτρα et κρανίδας θεῶν θέμιστας Brod. ἐκνοσφισάμην ὦ. σ. κρατίνδης θ. θ. Mor. II — τῶν δ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὦ. σ. ἐκράγηνα τέ σφιν θέμιστας Auber.

Simiae Securis. in a sine lemmate. Θεοκρίτου πέλεκυς Call. (Sal. Farr. Mor. II ut Call.); Πέλεκυς Iunt.

- v. 1. ἀνδροθέα Call. — κρατιστας litteris ep superscriptis a. κρατερᾶς Hephaest. Call. — μηδουσνας (cum δ super μ et μ super δ) a. — τίν (superposito ω) a. τίνων Iunt. Call. Cam. τίνων Salmas.

- v. 2. ὤπασεν ἐπειὸς α. — τῶι ποτὲ α. ᾧ ποκα Brod. Steph. ᾧ ποκα Call. Cam. Iunt. ὀππόκα coniec. Scaliger. τῶι ποκα corr. Salmas. — πυργόν Mor. II. — θεοτύκτων Iunt. — κατέριψεν α. Jacobs. κατέρειψεν Salmas. Brunck. κατέρειπεν Iunt. Call. Cam. Steph. —
- v. 3. τῆμος α cum schol. τᾶμος vulgo. τῆνος Wilamowitz. — ἱεράν κερι cum H super ε α κηρί schol. κῆρι Salmas. — πυρίνωι α. πυρίπνω Iunt. πυρίπνωι schol. Brod. πυρόπνω Call. Cam. — ἡθάλωσεν cum α super ε α.
- v. 4. δαρδανίδαν α δαρδανιδᾶς Brod. Δαρδανίαν δ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀναστάς i. e. ἀνώστατον ποιήσας Scalig. — δαρδανιδᾶν δ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας Iunt. Call. — θεμέλων Mor. II — χρυσοβαφή ἀνακτα coniec. Salmas.
- v. 5. ἐνάριθμος α. ἐναριθμῖος Call. Cam. Steph. I. ἐν ἀριθμῖος Iunt. ἐναριθμιον Sal. — ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν α. ἐνὶ προμάχοισιν Iunt. Call. ἐν προμάχοισι λαῶν Auber.
- v. 6. ἀπὸ κρήναν ἰθαρὰν cum κα super ἰ α — κρηνᾶν Iunt. Brod. Salm. p. 204 Brunck. Jacobs. Bergk. κρηνᾶν edid. Salmas. κρηνῶν vel κρηγᾶν codd. Bergk. — καθαρὸν νᾶμα Iunt. Call. — κόμισε Brod. — δύσκλης α. δυσκλης Salm. δυσκλητής Call. δυσκλητῆς Iunt.
- v. 7. ὁμήριον Sal. Mor. II.
- v. 8. ἀγὰ πολύβουλε α Iunt. ἀγὰ ᾧ π. Steph. ἀγνὰν Call. Cam. Brod. ἀνα ᾧ Mor. II. ἀνά ᾧ Brod. coniec. — πολλὰς Farr.
- v. 9. τρισμάκαρ α — ὄν θυμῶι Call. Cam.
- v. 10. ἀμφιδέρχθης cum ει super η α. ἀμφιδέρχθης Iunt. Call. ἀμφιδέρχθης Pilen.
- v. 11. ὀδόλβος α. τὸν ὄλβος Iunt. Call. ὀδ' ὄλβον Boisson. τῶι ὄλβος coniec. Salmas.
- v. 12. πνεῖ α πνεῖς Iunt. Call. Basil. πινές Cam. πινές Sal. Mor. II Brub. Manubrii loco: τὰς (superscript. τὸν) βίνων κλυτὸς εἰσε θεοῖς ὡς εὔρε ῥόδου γεγαῶς ὁ πολύτροπα μῶνος μέτρα μολπῆς cod. Barberin. τὰς βίνων κα... ς ἴσα θεοῖς κτλ. Parisin. sec. Bergk. (fort. η). τὰς βίνων κλυτὰ ἴσα θεοῖς ὡς εὔρε ῥοδογεγαῶς ὁ πολύτροπα μῶνος μέτρα μο. ∞ f. — deest in a et r; eiecerunt Salmas. et Vossius — τὰν βαινῶν κλυτὸς ἴσα θεοῖς ἧς εὔρε ῥόδου γεγαῶς κτλ. Iunt. τὸν βίνων κλυτὸς (κλυτὸς Sal.) εἰσε θεοῖς, ὡς εὔρε ῥοδογεγαῶς πολύτροπα μῶνος μέτρα μολπῆς Call. Cam. Sal. Brub. III. τὸν βαινῶν ... ἴσα θεοῖς ἧς εὔρε ῥοδοῖ γεγαῶς πολύτροπα κτλ. Steph. I. τὸν βίνων κλυτοῖς ἧσε θεοῖς ὅς εὔρε Ῥοδοῖ γεγαῶς π. μ. μ. μολπᾶς Auber. Steph. II Pilen. — Ἑρμείας τὸδ' ἔδειξε νεβροῖσιν ὀρεσιβάταις βαινῶν κλυτὸς ἴσα θεοῖς, ὡς εὔρε Ῥόδου γεγαῶς ὁ πολύτροπα μῶνος ἴσα μέτρα μολπᾶς vel νεβροῖσι πολυπλάγκταις κλυτὸς ἴσα θεοῖς vel pro ἴσας — ἐπιστάμενος coniec. Bergk.

Singulis versibus in a numeri praepositi sunt, quibus cognoscitur, quo ordine legendi sint versus (item in Ovo).

Simiae Ovum. inscriptio in a: Βησαντίνου ῥοδίτου ὠϊὸν χελιδόνος. ✽

- v. 1-4. supra: κωτίλας | ματέρος | τῆ τὸδ' ὠὼν νέον || infra: ἀγνᾶς ἀηδόνος ∴ πανδιωνίδας | ἠθωρίας ∴ νασιωτας | ἀτριον ∴ ῥόδου α. — κωτίλας | ματέρος τῆ τὸδ' ἀηδῶν | ὠὼν νέον πρόφρων δὲ | ἀγνᾶς ἀηδόνος δω | ρίας ἀγρίου r. — κωτίλας | ματέρος | τῆ τὸδ' ἀτριον νέον | Δωρίας ἀηδόνος Wilamowitz. — κωτίλας | ματέρος τῆ τὸδ' ὠὼν νέον πρόφρων δὲ | ἀγνᾶς ἀηδόνος δω | ρίας ἀγρίου Steph. I. — κωτίλας | ματέρος τῆ τὸδ' ὠὼν νέον πρόφρων θυμῶι δέξο | ἀγνᾶς ἀηδόνος ὠρώων δ' ἀγριος Auber. — κωτίλας ματέρος τῆ τὸδ' ὠὼν νέον πρόφρων δὲ | ... ἀγνᾶς ἀηδόνος δωρίας | ἀγρίου Scaliger. — κωτίλας | ἀτριον | ματέρος Δωρίας | τῆ τοῦτ' ὠὼν νέον | ἀγνᾶς ἀηδόνος Salmas. Brunck. Jacobs. — κωτίλας | ἀτριον τῆ τὸδ' ὠὼν νέον | ματέρος Δωρίας edidit Bergk. — κωτίλας | ἀτριον | ματρός τὸδ' ὠὼν νέον | ἀηδόνος Δωρίας coniec. Bergk. —

- v. 5. δεῖ γὰρ ἀγνᾶ (i. e. ἀγνᾶς) a. δὴ r — ἀγνᾶς Salmas. Bergk. ἀγνά Jacobs. — γὰρ omis. r — δὲ omis. Auber — δὴ ἀγνά Steph. — post δέξο: δια γούαι Scaliger.
- v. 6. λίγεία μιν καμφίματρος a κάμφι r κάμ' ἀμφι ματρός Salm. vulg. — ἀμφιμάτριος Crisp. — κ' ἀμφι ματρός Steph. I. — μὲν κ' ἀμφιμάτριος Aub. — κλαίει ἀμφι Scaliger.
- v. 7. ἔκλιξε κάρυξ a. corr. Wilamow. ἤκλιξε r ἔκλιξε Salmas. Schneider. Brunck. ἔδιξε coniec. Salmas. edid. Brunck. — ἔδειξε Bergk. — Ἐρμῆς ἤκλιξε Steph. I. ἀέκλιξε Auber. ἤκαξε Scaliger.
- v. 8. φίλος λες r — φίλος λεςβροτῶν Steph. I. φίλος λευρωτῶν Auber. Scaliger. — πετροίματρος a πέτροισι r Steph. Aub. πετροῖσι Scaliger. Salmas. — μητρός Salmas.
- v. 9. ὄνωι δ' r. — μονοβάμινος a cum schol.; r — ὠύξε r — ὄνωι δ' ὄρ* ἔ. μ. μ. μέταν πάροιδ' ὠύξε Steph. I — ὄνωι δ' ὄρας ἔ. μ. μ. μέταν πάροισιν αἴξε Auber. — ἄνω δ' ὄρων ἔ. μ. μ. μάταν πάροιδ' ἤξε Scaliger.
- v. 10. ἰγνίων κόσμιος νέμοντο ρυθμῶι (cum o super μ) a. — ἀριθμοὶ δ' εἰς ἄκρον δέκα διγνίων κόσμιον νέμοντα ρυθμῶν r — ἀριθμῶν δ' εἰς ἄκρος δέκα δ' ἰγνίων (reliqua ut r) Steph. I — εἰς ἄκρον δέκα (δεκάδ' Crisp.) ἰγνίων κόσμιον νεῖμε ρυθμῶν Aub. — ἄρρυθμον δ' εἰς ἄκρας δίκεν ἰγνίων κόμπον ἀνεμῶντα ρυθμῶν Scalig. — κομούμενόν τε ρυθμῶι Salmas. qui edidit κόμπον νέμοντι ρυθμῶι — κομῶν τε πάντα ρυθμῶι (scil. ἀνωγε) coniec. Jacobs. κόσμιον νέμοντα ρυθμῶν Bergk. ἰγνη κοσμίως νέμοντα ρυθμῶν Wilamow. —
- v. 11. θωῶς δ' ὑπερθ' ὠκὺ λέχριον φέρω νεῦμα πολλῶ πύφασκε a. θωῶς δ' ὑπερθεν ὠκὺ λέχριον schol. a super. sinistr. τὸ δὲ λεχρι (cum o super t) φέρων νεῦμα ποδῶν σποράδην schol. a infer. dextr. — ὑπερθεν r — πύασκε r. — νεῦμα ποδῶν σποράδην (omisso φέρων) Sternbach. — νεῦμα ποδῶν πύασκε Steph. I. πλύασκε Scaliger. — θωῶς δ' ὑπερθεν ὠκὺ λέχριον φ. ν. π. πύασκε Aub. θωῶς δ' ὑπερθ' ὠκὺ λέχριον νεῦμα ποδῶν σποράδων πύφασκε edid. Salmas. ὑπερθ' et aut φορέων aut σποράδων Salmas. — θωῶς δ' ὑπερθ' λέχριον Brunck. Jacobs. — σποράδων Jacobs. et Bergk. uncis inclus. — pro νεῦμα Salmas. olim βεῦμα, Bergk. νῆμα coniec.
- v. 12. ἰγνη (cum ei super η) θενω ταν a. — πειριθῶν a — αὐδῆν a. — τὸν pro τὰν r — ἰγνη θενων τὰν Scalig. Salmas. ἰγνη θενων τὸν Steph. Aub. θενῶν Bergk.; qui deinde lacunam indicavit — βροτοῖσι adididī — μελίδουπον sive ὀμβδουπον coniec. Jacobs.
- v. 13. θοαῖσι τ' αἰόλαις νεβροῖς a. — θοαῖσι δ' Salmas. — θοαῖσι τ' r Steph. I. θοαῖσιν (omiss. τ') Auber. — κῶλα a — κῶλα ἀλλὰ σῶς r — ὄραιπόδων et τέκεσσι a — ὄραιπέδων r Steph. τεκέσσι r Steph. — θοαῖς ἴσ' Bergk. — κῶλα ἀλλὰ σῶν Steph. I. κῶλ'. ἀλλὰ σὺν Aub. — χνόαισιν αἰόλαις κῶλα ἀλλὰ σὺν ὄραιπόδων ἐλάφων τεκέσσι Scaliger.
- v. 14. ταί τ' ἀμερότω πόθωι a. — ῥῶωντ' a r Steph. I Scalig. — ῥῶωντο schol. a. — ῥῶωντ' Salmas. — ἀμβρότι r — τάδ' ἀμβρότι Steph. I. τόκ' ἀβρωῖται Auber. — τόκ' ἀμβρότωι Crisp. — πόθωι ῥῶων Aub. — ταῖδ' ἀβρωῖται Scaliger.
- v. 15. παλαικραπνοῖς a. Salmas. — ὑπερ ἄκρων a. Salmas. vulg. transposui — πάλαικραπνοῖς r Scalig. πάλαι κραπνοῖσιν Aub. — ἰεμένα ποσιλόφων καταρθμίας ἰγνοσιθένας a. corr. Salmas. — ἰεμεναι r — ποδὶ r Steph. I — ἰγνοῖ (cum η super οι) τιθήνας r — παλικραπνοῖς Schaefer. — παλιγγραπνοῖς Brunck. Bergk. μάλα κραπνοῖς coniec. Jacobs. — καταρθμίας Steph. I κατὰ ῥύθμιον Aub. καθ' ἀρθμίας Scaliger. —
- v. 16. οἰων πολυβότων ἀνορέων a. — λαχαί r. Steph. — οἰῶν r Steph. I Bergk. — πολυβότων ἀν' ὄρεων r — πολυβότων Salmas. — οἰῶν ἄτ' ἀβάτων ἀν' ὄρεων coniec. Bergk. — ἔτι inserui, πολυβότων et ὄρων scripsi — νόμον ἐβατανύσ φύρων τ' ἄντρα νομφῶν a — ἀν' ante ἄντρα inseruit Salmasius. ἐς Wilamowitz. — νόμων r — ἔβαν τανυσφύρων

- r — ὄων Salmas. ὄϊων Aub. ὄτων Scaliger. — Νυμφῶν a r vulg. Νυμφᾶν Bergk.
- v. 17. καὶ τισρομοθμος (cum ω super primo ο) a. corr. Salmas. — κόλποις et θαλάμοις a — ποικύτατον a cum schol. — μυχοτάτω Wilamowitz. — τῆς ὁμόθυμος ἀμφίπλατον (corr. Steph. I) αἰψ' οὐδ' ἂν θῆς r Steph. I — κόλποις r (sec. Bergk. fort. recte) Steph. I — ποικυτάτων r Steph. I — ποικυτάτων Salm. p. 175. πυκωτάτων ed. Salmas. — καὶ τᾶν ὁμοθύμων ἀμφ. αἰψ' οὐδ' ἂν θῆς ἐν κόλποις δεξάμενα πυκνότητα Aub. — κἀντῆς ὁμόθυμος ἀμφίπλακτον διψάδ' αὖθις ἐν κώλις δεξάμενος κουφότητα Scaliger.
- v. 18. περόκοιτον a. corr. Salmas. περίκοιτον r — ἐλείπων (cum i super ει) a. ἐλιπῶν r vulg. ὄρουσ a. ὄρουσ Bergk. ὄρουσ vulg. — πλακτὸν καίωμενος r Steph. I — βαλιάς a βαλλίαις r Steph. I βαλίαις Salmas. βαλιάς Bergk. — περίκοιτον Steph. I περίκοιμψον et καιομένας βαλλίαις Aub. περίκοιτον ἐλιπῶν et βαλίαις Scaliger.
- v. 19. καὶ τὰδ' ὄκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθέπων ἄφαρ ὄγε λασίων νυφοβόλων ανερειων ἔσσυτ' ἀνάγκαις a. βοᾶς r κοᾶν μεθέπων ἄφαρ' ὄγε λασίων ὄφοβόλων ἔσσυτ' ἀνάγκαις r — ἔσσυται ἀγκος corr. Salmas. — καὶ τὸδ' ὄκα βοᾶι Duebn. — καὶ τᾶσδ' ὄκα βοᾶς Bergk. — ὄγ' ἄφαρ coniec. Bergk., qui ἄφαρ ὄγε edidit. — τὰδ' ὄκα βῶς legit Salmas. — καὶ τὸδ' ὄκυβῶς' μεθέρπων ἄφαρ ὄσγε (ὄγε Salm.) τὸ λασίον νυφοβόλων edid. Salmas. Brunck. — τὸδ' ὄκα βοᾶς ἀκοᾶι μεθέπων Boisson. — καὶ τὰδ' ὄκαβοᾶς' κοᾶν μεθέπων ἄφαρ ὄ γηλασίων ὄφοβόλων ἀν' ὄρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις Steph. I — τῶι δ' (omis. initio καὶ) ὄκυβοᾶι κοᾶν μεθέπων τὸδ' ἄφαρ ὄγ' ἐκ λασίων ὄφοβόλος ἀ. ὄ. ἔσσυτ' ἀνάγκαις Aub. Comm. (τὰ pro τῶι omisso τὸδ' Crisp.). — καὶ τὰδ' ὄκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθεπων ἄφαρ ὄ γε λασίων Jacobs. — κίμαδ' ὄκυβῶς Πλᾶν μεθέπων, ἄφαρ δίγῆλα σείων ὄψη ποδῶν ἀν' ὄρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις Scaliger. —
- v. 20. ταῖς δῆ δαίμων κλυταῖς ἴσα θεοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μεθῆι μέτρα μολπαῖς a. ταῖς δῆ δαίμων κλυταῖς θεο ποσὶ πονέων r Steph. I — μολπᾶς r μολπαῖς Steph I ταῖς δῆ δαίμων κλυταῖσι θεοῖσι ποσὶ πονέων πολύπλοκα μετῆε μέτρα μολπαῖσι (μολπαῖς Crisp.) Auber. Crisp. Commel. — ταῖσι δῆ δ. κλυτᾶς ἴσα θεοῖσι ποσὶ δονέων τὰ πολύπλοκα μετῆε μέτρα μολπᾶς Salmas. Brunck. — ταῖσι δῆ δ. κλυτᾶς ἴσα θεοῖς π. δ. π. μετῆε μ. μ. Jacobs. — ταῖων δῆ δ. κλυτῶς ἴσα θεοῖσι ποσὶ δονέων ~ πολύπλοκα μεθῆι μ. μ. coniec. Bergk. — ταῖς δῆ δ. κλυτᾶς θεοῖς ποσὶ πονέων μετῆε μ. μ. Scaliger.
- Subscriptio in a: βησαντινου ροδίου ὠϊων ✕ ἡ δοσιαδα η σιμμιου αμφοτεροι ροδιοι ✕
- Dosiadae Ara. caret scholiis in a. lemma in a: δοσιᾶδα βωμός. Call. Sal. Farr sine inscriptione. Θεοκρίτου βωμός Cam. — Cam. Sal. Farr. reliqua ut Call. exhibent; in Steph. II lectiones prioris editionis in margine.
- v. 1. εἰμ' ἄρσενος a. correxi. εἰμ' ἄρσενος Steph. Grotius. εἰμ' ἄρσενος Call. Scaliger. εἰμάρσενος Is. Tzetzes. Vossius Brunck. Jacobs. Boisson. ἡμάρσενος Salmas. Bergk. — μεστήτας Call. μῆ στήτας Scaliger. μοι στήτας Steph. I. Grot. Mor. II. μισήτης Canter¹⁾.
- v. 2. πόσσις Call Steph. I. — δισαβος a. vulgo, correxi. δισαβος Call. Steph. I. ὄ δύσαμρος δύσαβος Canter. δ' ἴσαβος Scaliger.
- v. 3. οὔ Salmas. τεῦξ' οὐ ὀmis. Call. τεῦξ' ὀmis. Steph. I. — σπονδεύνας Sal. — ἐμπόυσσας a — κόρος Canter. Scaliger.
- v. 4. βούτα a. ὄ βούτα Call. Canter. Scalig. — τέκνωμα τὸν Cant. Scalig.
- v. 5. Χρῦσας ἀίτας αμος εψανδρα a. χρυσοῖς ο p χρυσοῦς eett. libri sec. Bergk. — Χρῦσας ἀίτας Salm. Voss. Bergk. Χρῦσας δ' ἀίτας Valckenaer. Brunck. Jac. Χρῦσας ἀίταν αμος coniec. Bergk. Χρῦσοῦς coniec.

¹⁾ ex Aurato? cf. Canteri Nov. Lect. Hb. I cap. 19 (p. 53 ed. 1 Basileae 1564; p. 64 ed. 2 Bas. 1566).

- Bergk. (ut in Call. Steph. al.). — εὖ ἄνδρα Call. εὖς ἄνδρα Steph. Scalig.
- v. 6. γυόγαλκον a γηόγαλκον Callierg. γαιόγαλκον Brod. ὁ γυιόγαλκος Scaliger. — οὖνον (cum signo corruptelae super v) a. θῦνον Salmas. οὔρος Scalig. — ἐρράτισεν Mor. II. Grot.
- v. 7. ὄν ἀπάτωρ a. Call. articul. addid. Salmas. ὀπάτωρ (= frater = Paris) Canter. — δίσσευος Call. δόσσευος Aurat.
- v. 8. μόρησε a vulg. μόγησε f Bergk. — ματρορίπτος a (in quo codice ubique ut Fist. v. 14 σαέττας litterae ττ et πτ ita scribuntur ut τγ et πγ videantur esse) ματρόριπτος Bergk. μητρόριπτος schol. Farr. μητρόριπτος Call. μητρώριπτος Steph. Salmas. Brunck.
- v. 9. τεύγμα θρήσας Brod. Mor. II.
- v. 11. τρισεπέριο καύστας a κάντας Call. καύτης schol. in ed. Farr. et Steph. I. καύτας Brod. Steph. Cant. κτάντας v. 10 et τρισεπέριο omis. Grotius, attamen vertit.
- v. 12. ἀν' ἰώξας a. ἄϊξεν ἀνεύξας cod. Voss. ἄϊξεν ἀναύξας Callierg. ἄϊξεν ἀνιούξας vet. schol. θάουξεν ἀνιούξας edid. Salmas. ἄϊξεν Brunck. ἀν' ἰώξας Salmas. Voss. Brunck. ἀν' ἀίξας Jacobs. Boisson. ἄϊξε νάν ἰώξας Bergk.
- v. 14. σύγγαστρος a. συργαστρος Call. — ἐκδύγηρας Salm. — αὐτόν ἐκδός coniec. Bergk.
- v. 15. τὸν δ' αἰὶ λινεῦντ' a. corr. Hecker. ἐλλινεῦντ' Call. Brunck. vulg. ἐλινεῦντ' Steph. εἰλινεῦντ' Salmas. Voss. εἰλόνοντ' (scilicet. ἐαυτόν) coniec. Jacobs. ἐλινδῶν — Grotius (vertit: quem morantem).
- v. 17. ἀνδρόβρωτος ἰλοραίσταν a. ἰλοραίστας libri Bergkii. Voss. schol. Valek. Brunck. ὃ ἀνδροβρωτός ἰλοραίσταν Salm. ἰλοραίσταν Bergk. ἔνις τ' ἀνδροβρωτός ἰλοραίστας cod. Voss. ἰλοραίστας Steph. ἀνδροβρωτός ἰλοραίστας Call. ἰλλοραίστας (pro ἔλλοραίστας) Brod. — σίνις τ' ἀνδροβρωτός ἰλοραίστας Scaliger. ἰνις ἀνδροβρωτ' ἰλοραίσταν coniec. Vossius. —
- v. 18. ἄγαγε Call. — ἦρ' ἀρδίων Brod. Mor. II. ἀρδίων ἦρ' Canter.

Subscriptio in a: δωσιαδα (cum o super ω) βωμὸς δωριέως ὃν ἐστᾶσε μούσαις ἐν γαί. sequuntur duo Marini epigrammata AP. IX, 196. 197 et versus: τεχνικοῖς κανόνεσσι ἐφεσπόμενος τάδ' ἔγραψα.

Theocriti Fistula. Lemma in a: σύριγξ θεοκρίτου συρακοσίου (cum η super α) δωριέως. — Θεοκρίτου σύριγξ e s. Θεόκριτος πᾶνι σύριγγα p. ἦχημα μουσῶν ἢ Θεοκρίτου σύριγξ τῶι Πανί Ald. I Iunt. Θεοκρίτου σύριγξ Call. Σύριγξ τῶι Πανί Ald. II Call. Sal. — σύριγξ οὔνομ' (ὄνομ Ald. I) ἔχεις αἰδοὶ δέ σε μέτρα σοφίης (σοφίας e) versus Fistulae vulgo (Ald. Iunt. Call., deest in a) praepositus eiectus ab Steph I et Salmasio.

- v. 1. οὔτινος schol. Dion. Thrac. — μακροπολέμου q — τε schol. Dion. — δὲ om. v Sal. — μάτηρ a r (? sec. Ziegl.) s. schol. Dion. Salmas. μήτηρ e. μάτηρ g q r (? sec. Bergk.) v² x y z Ald. Iunt. Call. μάτηρ Sal. Farr. μήτηρ d f v¹ t.
- v. 2. μαίης e f s t v¹ x Call. Cam. Sal. — ἀντιπέτροιο a s x. schol. a. corr. in g. t man. sec., v² Psellus — ἀντιπάτριο d e f g r t v y z schol. Dion. Ald. Iunt. Call. ἀντιπάτριο q. — θεοῦ olim coniec. Bergk. τέξεν a p Salm. τέξες d f g q r t v x y z schol. Dion. Ald. Iunt. Call. — τέξε σ' scripsi. —
- v. 3. κομάταν q — ὄντιν' f. οὔποτ' x — ποτ' ἐθρ. a g y z Ald. Iunt. ποτε θρ. Call. ποκα θρ. Brunck. ἐτρέψατο t — ταυροπάτρη v¹ αὐτοπάτωρ v² sed corrector τω scripsit. αὐροπάτωρ z.
- v. 4. ἀλλ' οὐ πιλιπέσ αἶθε a. (Salmas. recte explicat probante Scaligero); ἀλλ' ἀπέλιπες οὐ d e f t v¹ ἀλλ' ἀπέλειπες οὐ (οὐ Iunt.) g. Ald. Iunt. Call. ἀλ' ἀπέλιπες οὐ r (sed fuit ut videtur ὠπέλιπες) ἀλλ' ἀπέλειπ' ου p (ἀπέλειπες sec. Ziegler.) ἀλλ' ἀπέλειπες ου q v² ἀλλὰ πέλειπες, ου

- z ἀλλαπέλιπες y εὐπελιπές s — περὸν s — οὐ ἀπλιπές Bergk. — pro
αἴθε: ἔθεν f q r — αἴθε v¹
εἴσας ἐκεῖνον ζῆν περὸν οὐτινος ἔνος ἴλις νόμφη
ἀλλ' ἀπέλιπες αὐθι πάρος φρένα τέρμα σάκου x.
- v. 5. οὐ νόμ g p q man. pr.; x y z Call. οὐνομ' a. — ὄλοφλ f p r ὄλον
v² — διζων ὄετας a. διζων ὄε g p s y z Ald. II Iunt. Steph. I marg.
διζων e f v¹ (qui hic desinit) Call. Cam. διζων cum o super ω t
διζον x (corr. διζων); sec. Duebn.: „διζων x qui fortasse ὄ τὰς“ —
ὄς τας r — ὄς τὰς q — διζων ὄς τὰς Ald. I — διζων ὄ Salmas.
ὄν τὰς πόθος Scaliger.
- v. 6. γηρυγόνος a correxī. γηρυγόνας schol. a. γηρυόνας d f g p q r t v² x
y z Ald. Iunt. Call. Scalig. — ἔξε a ἄθε r (sed fuit ut videtur ἄτε)
s y Holobol. Steph. II αἴθε (supra ἀνήπτε) f. αἴθε d Pilen. ἄθε
g q t v² Ald. Iunt. Call. ἄθετας z. ἀθετάς (supra ἀνήπτε) x. ἀθετάς p.
εἴθε e. ἄε coniec. Bergk. (cf. Apoll. Argon. I, 605). — ὄς τὰς μέροπος
ποθῶν γηρυγόνας λάθε coniec. Bergk. — ἀνεμώκεος a r; ἀνεμώδεος
d e f g q v² x z schol. a. Ald. Iunt. Call. τὰν τὰς ἀνεμώδεος Sal.
- v. 7. ὄς t — μοῦσαι a μοῖσα schol. a μοῖσα d f q r v² z Call. μοῖσα t
(corr. μοῖσα), x. μοῖσαι Iunt. Salmas. — ὄς μοῖ σαλιγὸ Ald. I — λιγὶ
p man. pr.
- v. 8. πυρισμαραγου cum ω super ου a πυρισμαράγου Salm. Brunck. πυρι-
σμαράγου Duebn. πυρισμαράγου d f g p q r x y z Ald. Iunt. Call.
πυρισμαράτου t περισμαράγου v².
- v. 9. ὄς βέσεν z. ὄς σβέσ' q — ἀγηνορίαν q — ἰσαυδέα a. ἰσαυδέαν d. Ἰσαν
ἡέα q Ald. I.
- v. 10. παπποφώνου r — τυρίας τε a, supplevi. τυρίας τ' ἀφείλετο d e f g q
r s t x y z (τυρίαν τε); Boisson. τυρίας τε ἀφείλετο p v² Ald. Iunt.
Call. Τυρίαν τ' ἐρρύσατο Salmas. Brunck. Τυρίαν τ' ἐξείλετο Bergk.
- v. 11. τυφοφορον (sum ω super ultimo ο) r.
- v. 12. πημα cum a super η a. πᾶμα δὲ y — σιμαχίδας (cum H super
priore α) a. Σιμιχίδας d f q v² x Ald. Iunt. Call. σιμιχίδας e g
t y. σιμιχίδας p r. σιμιχίδας z. — Σιμαχίδας Jacobs.
- v. 13. ψυχᾶν ἀεὶ βροτοβάμων a. ψυχῆν g s x y z — ω d f g q r t v² (v²:
πρὸς τὸν Πάνα προσφώνημα „ψυχᾶν“ ὡ βροτοβάμων“; ita Luntin.) x y z
Ald. Iunt. Call. — αἶ vel ωt Hecker. — ἀεὶ Salm. Brunck. — βροτο-
βάμων p s. βροτοβάμων d f.
- v. 14. στάτας d e f s x — σαέττας a cum schol. δέττας e. δέττας f. δέταο x.
δέτας d g p q r s t v² z Ald. Iunt. Call.
- v. 15. κλωποπάτωρ ἀπάτωρ a r, κλωποπάτωρ p (ut videtur; vel κλεπ.) q v²
z Iunt. Bas. II κλωτοπάτωρ y κλωποπάτωρ τ' d s κλωποπάτορ τ' f t.
Call κλωποπάτορ Sal. — ἀπάτορ d f t Call. τάπατορ x (τ' ἀπάτορ
sec. Ziegl.). ἀπάτωρ coniec. Bergk.
- v. 16. λαρνακόγυε x λαρνακόμεις q λαρνακόμεις Ald. I — χαιροις (cum ei super
oi) a (ei a pr. man.). χαιρείς Hecker. Bergk. olim. χάρους g p v²
y z Ald. Iunt. Call. χαιροις d f r t x Jacobs. χέρους q.
- v. 17. ἀδύ d t — μελίσοις vulg. μελιζοις scripsi — μελίσοεις v² x (a pr.
man.).
- v. 18. ἔλοπι f. ἐλλόπι q. ἔλοπι Sal.
- v. 19. καλλιόπα a.
- v. 20. νηλεύσω q.
- v. 17-20 in unum contrahunt d f t x.

Anonymi Besantini Ara. In a sine inscriptione. Βησαντινου βωμός ο.

- v. 1. ὀλδς (spiritu ambiguo) a. ὀλός schol. a. — μελιβρός schol. a — ὀλδς
Salmas. ὀλκός Scaliger. — μ' ἀμβρός ο; μ' ἀμαυρός schol. ο — οὐ
μελάβρος ἱερῶν Scalig.
- v. 2. κάγλην a cum schol. schol. o. Boiss. κάγλη ο κάγλην Salmas.
(edit. per typos. error. κάγλην) κάγλη Brunck. Jacobs. κάγλης

- Bergk. οἷα χάλκην Scalig. („non largus tractus aut fusio sanguinis me tingit, victimarum aspersionibus i. e. cruore qualiter purpuram puniceam“).
- v. 3. ὑπὸ φοινίηται a. Salm. vulg. ὑποφοινίηται Bergk (vel ὑποφοινίαισι) — τέγγε ο (ut vid.) — ὑποφοινίηται τέγγει Scaliger.
- v. 4. μαύλιες a cum schol., ὀ — ὑπερθε ο — πέτρας schol. a. — Ναξίας a vulg. Ναξίης Bergk. — πετρῶν Ναξίων Salmas. — θουόμενοι ο.
- v. 5. παμμάτων (cum ou super ν) φείδοντο (superscripto ται) a — παμμάτων schol. a. πομματ' ο — φείδοντο ο. φείδοντο Salmas. (qui φείδονται edidit) Brunnck. Jacobs. παμάτων Scaliger. — στροβίλων a. ο cum schol. corr. Salmas. στροβίλων Boisson.
- v. 6. μανυσίων ο; γενυσίων schol ο.
- v. 7. βῶλον ο cum schol. — ὄρηις a ὄρηις schol. ο corr. Wilamowitz. — μή τεταγχοῦρου a. edid. Salmas. μήτ' ἀχοῦρου ο; ταγχοῦρου schol. ο (omisso μήτε). — μήτε Δουρίου Jacobs. μήτε τ' Ἀγχοῦρου Scaliger. Struvius coniec. vel μήτ' Ἀχοῦρου (Ztschrft. f. d. Altertumswissensch. 1847 nr. 136 p. 1082.) μήτ' Ἀγοῦρου Bergk. μήτε γλουροῦ vel μήτε Τάγρου idem coniec.; μήτε γ' αὔροῦ Salmas. Brunck. μήτε τάγγρου Salmas. Reland. de Lagarde. μήτε χρουσοῦ Boisson. μήτε Γάγγου Is. Vossius. μήτ' Ἀγχοῦρου La Crozius. μήτε Κροίτου Vecchius. Ἀγχοῦρου vel Αἰούρου propos. Reland. μήτε Τμῶλου vel Γύγεω olim conieci.
- v. 8. οὔτ' ἐξ Ἄλ. schol. a.
- v. 10. λαβόντα a ο cum schol. λαβῶν τὰ Salm. λαβοῦσα Bergk. λαβόντε Wilamowitz.
- v. 11. λασσαῖσιν ἀμφίδ. ο.
- v. 12. ὄσαι a. ὄσαι ο. Κυνθίας (cum ι super α) a. Κυνθίας ο. σκυνθίας schol. ο. Κυνθίας Salmas. Brunck.
- v. 14. ἐκγόνοις a. ἐκγόνοις ο. ἔκγονος schol. ο.
- v. 15. πληγενής coniec. Bergk.
- v. 16. τῶν a. τῶν schol. ο. ταῖσιν Wilamowitz. τέων suspic. Bergk. δ' omis. ο. ibidem ou oblitteratum.
- v. 17. πάλμυς superser. ὁ Ζεὺς a.
- v. 18. κορήνηθον Jacobs. „Nescio an schol. P. (= a) σὺ δ' οὐκπιών legerit“ Bergk. σὺ δ' αὐ πίων Scaliger.
- v. 20. ἐπὶ σπένδοις a.
- v. 21. Ὑμηττιᾶδων Bergk. ὕμηττιᾶδῶν a ὕμηττιᾶδῶν ο cum schol. — λαροτέρην a. λαβροτέρην ο cum schol. et f.
- v. 22. ἄδην' a. σπονδῆν' ἄδην Salm. Brunck. ἀγνήν' scripsi. ἄδδην Jacobs. σπονδῆν ἄδδην (omisso δῆ) ο; ἄδδων schol. ο. — σπονδῆν ἄδδην f. ἄδην (= ἦδην, ἡδέως) Boisson. σπονδῆν ἄδδην' ἴθι Bergk. —
- v. 23. εἰς a, ο. corr. Salmas.
- v. 25. νέοις Scaliger. — θρηκίαις a. — ἀμφὶ νέαις θρηκίαις σχεδὸν μυρρίνης ο θρακίαις schol. ο.
- v. 26. τριπάτωρ a. τριπάτορ ο cum schol.

Ex indice cod. Pal. (a):

Π' σύριγγ' θεοκρίτου καὶ πτέρυγες σιμμίλου' δοσιάδα βωμῶς

ΙΔ θρησαντίνου ὠνὸν καὶ πέλεκος ✕ ΙΔ Ἀνακρέοντος Τηίου κτλ.

SCHOLIA IN CARMINA FIGURATA.

Scholia Palatina in Simiae Alas Amoris.

Αὐτός ἐστὶν ὁ Ἔρωσ ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγων· ὅτι πάντα αὐτῷ εἶκει καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ θαλάττῃ. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ Πτερυγίου οὐκ ἔχει ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ἐπὶ τοῦ Πελέκεως καὶ τοῦ Ὡοῦ· τὸ δὲ μέτρον τοῦ Πτερυγίου καὶ τοῦ Πελέκεως χοριαμβικόν, κατὰ στίχον ἀφαιρουμένης συζυγίας.

Ἦμνεῖ δὲ οὖ τὸν πάνδημον Ἔρωτα τὸν Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὸν οὐράνιον, τὸν γενεσιουργὸν οὐ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις, ὅτε πρὸς Θρασύμαχον περὶ θεοῦ τε καὶ ἀνθρωπέου διελεγέσθην ἔρωτος· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως:

✱ Τούτων ἡ ἀνάγνωσις ὡς γέγραπται δύναται νοεῖσθαι ἕνεκά γε τοῦ νοῦ, 10 ἀλλὰ διὰ τὰ μέτρα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἔρχηται ἵνα τὰ ἀλλήλοις ἀντίστροφα ἦ μετ' ἀλλήλων. ταύτη γὰρ κελεύει τὸ πρῶτον ἀναγνόντας εἶτα τὸ πανόστατον προφέρεσθαι καὶ ἀνάλογον ἄνωθεν τὸ δεύτερον. καὶ οὕτως ὁ τρόπος ἔως ἂν ἐπὶ τὸ βραχύτερον ἀφίκηται.

Ὁ δὲ λόγος· λέγει μὲν ὁ Ἔρωσ· ὁ δὲ νοῦς ἅπας οὕτως ἔχει

Ὅρα με τὸν γῆς τε ἀνάχτα καὶ τὸν οὐρανὸν ἄλλῃ ἐδράσαντα· μηδὲν φροντισίης εἰ τηλικόσδε ὦν τελείως ἔργα ποιῶ· ἢ εἰ τελειότατός εἰμι· τότε γὰρ ἐγενόμην ὅτε ἡ ἀνάγκη ἦρχεν· καὶ πάντα ὑπέικε ταῖς τῆς Γῆς γνώμαις, ὅσα ἔρπει δι' αἴερος καὶ αἰθέρας.

Οὐκ εἰμι δὲ ὁ Ἀφροδίτης υἱός, καλοῦμαι δὲ Ἔρωσ καὶ οὐδὲν δὲ ἔπραξα 20 βίαι, τὰ πάντα δὲ μοι πείθονται· ὑπέϊξαν δὲ μοι οἱ γῆς τε καὶ θαλάσσης μυοῖς καὶ ὁ οὐρανός, ὦν ἐγὼ τὸ ἀρχαῖον ἀφειλόμην σκῆπτρον· καὶ ἐδίκαζον θεοῖς. Ἔχει δὲ νοῦν κἂν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔρχηται, ὡς προεῖρηται.

Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν. Ἡσίωδος Γαῖα μὲν Ἀκμονα ἔτικτεν· ἀπὸ δ' Ἀκμονος Οὐρανός.

Annotatio critica. — Verba αὐτός-οὕτως vs. 1-9 exstant in a intra utriusque pennae (a¹) spatium; reliqua in intervallo Alarum (a¹ et a²). — 1 post ἑαυτοῦ Bergkii inseruit ταῦτα e cod. k. — 2 οὐκ omis. k. — 6 ἡμνεῖ-οὕτως omis. k. — 8 Ἐρωξίμαχον coniec. Bergk., qui deinde verba Πausanias τε καὶ Φαῖδρος excidisse putat. — ἀνθρωπέου corr. in ἀνθρωπέου a ἀνθρωπίνου vulgo. — 10 τούτου k. — 11 ἀλλὰ καὶ k. ἀλλὰ διὰ τὰ μέτρα κἂν ἀπὸ Bergk. ἐπὶ-μετ' ἀλλήλων bis a. — 12 pro κελεύει: ..εἰδ... k. ἀναγνόντας a, ἀναγνόντας k. εἶτα τὸ πανόστατον bis in a. — verba ταύτη-ἀφίκηται Bergkio hominis inepti videntur additamentum, qui infra v. 23 ἔχει δὲ νοῦν κτλ. ascripserit. — 15 λέγει δὲ Bergk. — 16 ὄρα k; ὄραις a; τὸς οὐράνος a. τὸν Οὐρανόν Brunck. τοῦ οὐρανοῦ Boiss. ἐδράσαντα k, in a caret spiritu. μηδὲν a. μὴ δὲ k. — 17 τηλικόσδε k. τηλοκοδὲ ὦν a. — 18 ὑπέικεν a ὑπέικει vel ὑπέικη k. — 19 αἰθέρας· a αἰθέρος k. — 20 υἱός a. παῖς k. οὐδὲν δὲ a. οὐδὲ k. — 21 βίαι omis. a k. inser. Salmas. p. 195 (Jacobs. post οὐδὲν δὲ). δεμοι πείθονται· a δ' ἐμοὶ πειθοῖ k ὑπέϊξαν a. εἶξαν k. — 22 ἀφειλόμην k. — 23 ἂν coniec. Boisson. — 24 ποτ' Ἀκμονίδαν δὲ Bergk. inser. φησὶ. Ἡσίωδος omis. k. cf. Bergk. PLGr. 4 vol. III p. 68 ad Alcmanis fragm. 111, unde cognoscere versus hoc modo restituendum esse: Γαῖα μὲν Ἀκμον' ἔτικτε, ἀπὸ δ' Ἀκμονος Οὐρανός ἔσκειν. (ἔτικεν addid. Comes Natalis). —

Scholia Palatina in Simiae Securim.

✱ Τὸ ἐξῆς: Ἀνδροθέαι τῆι Ἀθηναίᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς ὤπασεν. Ἐπειὸς πέλεκυν τῆμος Δαρδανίδαν ἐστουφέλιξεν ἐκ θεμέθλων ἀνακτας.

Δεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ ἐξηγουόμενον μετὰ τὸ πρῶτον κῶλον τὸ τελευταῖον λέγειν, εἶτα τὸ δεύτερον ἀπ' ἀρχῆς καὶ μετ' αὐτὸ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους, καὶ οὕτως καθ' ἑξῆς ἕως τοῦ μέσου· ὥστε τὸ μέσον τέλος εἶναι: —

Τὸν πέλεκυν τοῦτον Ἐπειὸς ἀνατίθῃσι τῆι Ἀθηναίᾳ ὡς κατεσκευάσασκε τὸν δούρειον ἵππον. Τὸ μέτρον δὲ χοριαμβικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἐξαμέτρου, καταλήγον δὲ εἰς μονόμετρον ἰαμβικόν. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῶι Πτερυγίῳ: — ἀλλὰ διαφέρει καθὼ ὁ μὲν Πέλεκυς ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τὸ τελευταῖον.

✱ Τὸ αὐτὸ μέτρον τῶι Πτερυγίῳ ἀλλὰ διαφέρει καθὼ ὁ μὲν Πτερυγίῳ πρῶτον κῶλον πρὸς τῶι τελευταίῳ συναπτόμενον κατὰ διάνοιαν· τὸ δὲ Πτερυγίῳ κατὰ τὸ ἐξῆς τῶν στίχων: Τοῦ Πελέκεως ἡ ἀνάγνωσις δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ μέτρου τοῦ βραχυκαταλήκτου τις ἀρχεσθαι: εἰτ' αὐτῶι ἀναποδιδοῦς τὸ ἴσον καὶ ἀκολούθως τοῖς μετ' αὐτὰ τὰ ἴσα ἐπιφέρων διαζώασθαι τὸν νοῦν· ἀπὸ μὲν τοῦ δωδεκάτου ἀναβαίνων, ἀπὸ θατέρου εἰς ἔνδεκα καταχωρῶν. Ἐχει δὲ λόγον κᾶν ἀντιθετικῶς ἀναγινώσκηται μὲν τὸ πρῶτον μέγιστον, ἀναποδιδομένου τοῦ ἐσχάτου καὶ πάλιν ἀνάλογον τῶι δευτέρῳ, τοῦ δὲ [ἀπὸ] τέλους δευτέρου ἕως ἐπὶ τὰ μέσα ἀφίκηι . . .

✱ Ἐξήγησις τοῦ Πελέκεως: — ἄλλως: οὕτως γέγραπται μὲν εἰς τὸν Ἐπειοῦ πέλεκυν. λέγει δὲ ὅτι δῶρον τῆι Ἀθηναίᾳ ὁ Φωκεὺς Ἐπειὸς τῆς τέχνης καὶ ἐπινοίας χάριν ἀποτίων ἀνέθῃκεν, ὥποτε τῶν θεοποιήτων πύργων καθήριπε τὸ τεῖχος. ἦνίκα τῆι ἱπποποιήτῳ κηρὶ καὶ πυριπνώμῳ τὴν πόλιν ἔκασεν· διὰ γὰρ τοῦ ἵππου εἶλον Ἴλιον [οἱ] Ἕλληνες· καὶ τοὺς βαθυπλότους ἀνακτας ἐκ βάθρων ἔσεισεν Ἐπειὸς ὅς οὐκ ἦν προμάχος ἐναρθῆμιος· ἀλλὰ ἀπὸ κρηνῶν καθαρὸν πόμα ἔφερε τοῖς Ἀχαιοῖς, νῦν δὲ ἐχώρησεν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσαν διὰ τὴν Ἀθηναίαν χάριν· Μακάριος οὖν ὃν σὺ ἀπὸ ψυχῆς εἶδες· τῶι γὰρ τοιοῦτῳ καὶ εὐδαιμονία ἀεὶ παρακολουθεῖ:

Ἀνδροθέα δὲ ἡ ἑπᾶνδρος θεᾶ· οἶμαι δὲ ὅτι διὰ τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος τὴν παρθένον καὶ ἀνδρείαν ἐσήμανεν.

Scholia Palatina in Simiae Ovum.

30 Παραίνει ὁ ποιητὴς τὸν ἀχροτὴν λαβεῖν τῆς Δωριδος ἀηδόνας τὸ ὠϊὸν μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἡδεῖα γὰρ ἐστὶν ἡ φωνὴ τῆς Δωριδος ἀηδόνας. τοῦτο δὲ

Annotatio critica. Scholia Τὸ ἐξῆς—τελευταῖον (1-9) leguntur intra bipennem atque ita quidem ut verba τὸ-εἶναι (1 5) laevam partem, verba τὸν πέλεκυν—τελευταῖον (6-9) dextram obtineant; reliqua (10-29) infra Securim, quae excipiuntur epigrammate in librum Marci (AP XV, 23); omnia in eadem pagina. — 1 ὄφω || ὁ φωκεὺς a. — 2 δαρδανίδαν a. — 3 κόλον a. — 6 δουριον cum e super i a. δούριον Jacobs. — 7 ἀρξάμενος a. — 8 μέτρον δὲ Bergk. — 9 καθὼ ὁ μὲν a (non καθ' ὃ ut ap. Bergk.). καθ' ὁ μὲν Jacobs. — 12 verba Τοῦ—καταχωρῶν (12-15) Bergkio videntur inepti hominis additamentum. — 16 ἀναγινώσκηται a corr. Bergk. qui scribit ἀναγινώσκηται πρῶτον μὲν μέγιστον. — 17 ἀναλόγον a. ἀνὰ λόγον vulg. ἀπὸ addid. Bergk. — 19 συγγέγραπται coniec. Bergk. ἐπέτιον a corr. Brunck. — 20 pro ὅτι falso legit εἶναι Jacobsius, qui deinde ὁ scripsit — 21 ἀποτείνων a. corr. Brunck. ποιητ a (in extrem. lin.) corr. Brunck. — 22 pro τῆι ἱπποποιήτῳ Bergk. coniec. τῆι ἵππου ποιητῳ. — 23 οἱ omis. a. addid. Jacobs. — 24 ἦν a. ἐν Bergk. πόμα cum o in ras. (ut videtur ex ω) a. — 26 εἶδες || ἴλεως εἶδες a. Bergkio prius εἶδες delendum vel καὶ scribendum videtur. verba ἴλεως εἶδες eliminavi ut glossema, quod ex ipso carmine (vs. 10) inter scholia irrepsit. τῶι Jacobs. τὸ a. — 28 διὰ τουτονοῦτου (vel του του οὔτου) a. corr. Brunck. τούτου τοῦ ὀνόματος Boiss. Bergk.

Annotatio critica. Verba παραίνει—αὔξειν (30-2 in prox. pag.) exstant in paginae parte superiore dextra; verba θοῶς—ἔχουσι (3-7) in parte superiore laeva; verba ἀπὸ—Ἐρμῆν (8-14) infra Ovum in laeva; reliqua peculiari signo cum illis coniuncta in dextra parte inferiore. — 31 τῆς

τὸ ὠϊὸν ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν θεῶν Ἑρμῆς ἤγγον ὁ λόγος παρέσχε· κελεύει δὲ ἀπὸ μονοβάμονος μέτρον ἐπὶ μέγα αὔξειν:

Θεῶς δ' ὑπερθεν ὠκὺ λέγριον (vs. 11): ἐπειδὴ τὸ μέτρον πλάγιον καὶ οὐκ ὀρθὸν ἀλλὰ κατὰ μικρὸν αὐξόμενον·

✕ Πουκότατον (vs. 15) δὲ ἀντὶ τοῦ πυκνότατον·

Τὸ δὲ ῥώοντο (vs. 14) ἀντὶ τοῦ ἐβράδιζον: —

[Παναίολον vs. 12] ὅτι τῶν Μουσῶν αἱ φωναὶ ποικίλαι καὶ διαφορὰς πολλὰς ἔχουσι: Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤξισι ἐπὶ τὸ τελευταῖον κατιῶν καὶ πάλιν ἐπανιῶν ἀναλόγως.

Φησὶ δὲ ὁ νοῦς· τοῦτο τὸ ὠϊὸν ὁ ποιητῆς φησὶν ἐξ ἀηδόνας γενέσθαι καὶ τῆς αὐτοῦ φροντίδος· παρακαλεῖ οὖν δέξασθαι μεθ' ἡδονῆς τὸ ὠϊόν·

Δέξασθαι (vs. 4) δὲ φησὶ πᾶσι τοῦτο παρανεῖ: *** ὕφ' Ἑρμοῦ τάχει χηραμένον καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀνομοίους ὄντας ἀποδείξαντο: ὁμοίους· ἀλληγορεῖ δὲ παρεκτάζων τὴν τῶν ποδῶν ὁρμὴν τοῦ θεοῦ νεβροῖς, αἱ σκιρτήσαντα τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος ἐπιθυμοῦσαι· οὕτω φησὶ σκιρτήσαντα τὸν Ἑρμῆν εὐρύθμοις σκιρτήμασι μέτρα ἀναφθεγγόμενον παραδοῦναι τῆς Δωριέας ἀηδόνας· 15 τοῦτο δὲ φησὶν ὅτι Ῥόδιος αὐτός· ἢ δὲ Ῥόδος μία τῶν νήσων τῶν Δωριέων:

Μονοβάμμονος δὲ μέτρον (vs. 9), ὅτι ἀπὸ ἐλαχίστου εἰς δεκάμετρον προήλθεν.

Τὸ δὲ λέγριος φέρων νεῦμα ποδῶν σποράδην (vs. 11), ὅτι πλάγιον καὶ ἀσαφὲς τὸ ποίημα.

Ἀμφίπαλτον δὲ αὐδὴν (vs. 17) τὴν φωνὴν τὴν περὶ ἑαυτὴν παλλομένην 20 καὶ ἠχοῦσαν.

Τὰ λοιπὰ ζήτει ἐκάστης λέξεως τὸ σημαίνόμενον· Δωρικά γάρ.

Scholia Veneta in Dosiadae Aram.

Ὁ διὰ τῶν μέτρων οὐτοσι βωμὸς Δωσιάδου τινὸς εὔρημα· γέγραπται δὲ ἐπὶ τῷ βωμῷ ὃν ὁ Ἰάσων κατεσκεύασε τῶν Ἀπόλλωνι. ἐν τούτῳ τῷ βωμῷ κατὰ τινα χρησμὸν ἔθυσεν Ἀγαμέμνων· τοῦτον καὶ Φιλοκτήτης ἐτίμησεν. ἡμεῖς 25 δὲ τὴν ἐν τούτῳ κεκρυμμένην ἔννοιαν οὐχ ἤττον καὶ τὸ μέτρον δῆλα σὺν θεῷ τοῖς μὴ εἰδῶσι ποιήσομεν, ἐκ παλαιῦ τινος λαβόντες τὰς ἀφορμάς. ὡς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ λόγος. ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ βωμὸς ὃν ἔτευξε καὶ κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων ὁ μέρωψ, ἤγγον ὁ Θετταλός· ἄπαικοι γὰρ Μερόπων οἱ Θετταλοί, ὁ δίσσαβος ἤγγον ὁ δις ἠβήσας τὸ μὲν τῆι φύσει, τὸ δὲ τῆι τῆς Μηδείας ἐφήσει καὶ τῆι ἐντεύθεν 30 ἀνανεώσει, ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ, δις τὸ σσ Αἰολικῶς διὰ τὸ μέτρον· ὁ χυρσοῦς καὶ λαμπρὸς ἀίτης καὶ ἐραστὸς τῆς στήτης καὶ τῆς γυναικὸς τῆς ἄρσεως καὶ τῆς ἀνδρείας, ἐπιβουλεύσασα γὰρ ἡ Μήδεια τῷ Θησεὶ καὶ φωραθεῖσα ἔφυγεν εἰς Μηδίαν ἐξ αὐτῆς κληθεῖσαν, ἀνδρείαν ἐπιβαλοῦσα στολὴν. οὐχ ὁ σποδεῖνας ἤγγον ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρὶ εὐναζόμενος καὶ κοιμιζόμενος παρὰ τῆς οἰκείας 35

Jacobs. τις a. — 1 τὸ omis. Jacobs. — 3 θεῶς a (non θεῶς ut ap. Bergk.). — 4 αὐξανόμενον Jacobs. — 5 asteriseo significatur scholion pertinere ad πουκότατον (vs. 15). — 6 ῥώοντο a (non ῥώοντο ut ap. Bergk.). — 9 sec. Bergk. scribendum ὁ δὲ νοῦς, alias φησὶ δὲ videri scriptum fuisse. — 11 παρανεῖται coniec. Jacobs. verba δέξασθαι-παρανεῖ cancellis saepsit Bergk., qui olim scriptum fuisse putat δέξασθαι δὲ πᾶσι τοῦτο παρανεῖ τὸ ὠϊόν. lacunam indicavit Bergk. — 12 ἀποδείξαντας a. ἀποδείξαν-α Brunck. corr. Jacobs. — 13 ταῖς τοῦ θεοῦ v. Brunck. — 14 σκιρτήσαντα et σκιρτήμασι a. — 17 μέτρον a (non μέτρον ut ap. Bergk.). — 18 σποράδην a (quod primus Sternbach. recte legit); σποράδων vulgo. — 22 ἐκάστης a. ἐκάστης Jacobs. —

Annotatio critica. Varietas lectionis est editionum Farr. (F.) et Steph. I (S.). cf. et. Lic. enycl. ad Dos. Ar. p. 11. — 23 ὠδιάδου F. corr. S. et Meursius. εὔρημα S. (recepti antiquius traditum). — 24 τῷ omis. S. τούτῳ F. — 27 ποιούμεν F. λαβόντας F. — 28 ὃν με τεύξε F. — 29 μέρωψ F. prius ἤγγον omis. F. — 31 πόσις F. οὐ χυρσοῦς F. — 32 pro καὶ ἐραστὸς· κεραστῆς S. τῆς γυναικὸς καὶ τῆς στήτης F. — 33 ἀνδρώας F. τῷ omis. F. — 34 μηδείαν F. ἀνδρώαν S. ἀνδρῶαν F. — 35 κοιμιζόμενος F.

μητρὸς Θέτιδος, ὡς φησι Λυκόφρων (vs. 177), ὁ Ἴνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμπούσης, ἦγον τῆς Θέτιδος' φάσμα γάρ τι νυκτερικὸν ἢ Ἐμπούσα εἰς μυρία μορφά: ἀλλοιούμενον, ὡς φησι Φιλόστρατος (Vit. Ap. II, 4)· μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς διαφόρους μορφάς ὅτε μίγναι ταύτη ὁ Πηλεὺς ἔσπευδεν' ἦ καὶ εἰμῆγ ἔν
 5 σηπίας εἶδει. πάνιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ μόρος καὶ ὁ θάνατος ἦγον ὃς ἐγένετο θάνατος τούτῳ φρονεὺς τοῦ βούτα καὶ τοῦ βουκόλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Τρωῶς καὶ τοῦ τεκνώματος τῆς κυνὸς ἦγον τοῦ υἱοῦ τῆς Ἐκάβης, ἣτις κύων ὠνόμασαι καὶ χοιρίλις διὰ τὸ τῶν παίδων οὗς ἔτεκε πλῆθος. τοῦτο λέγει' ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ βωμὸς ὃν κατεσκεύασεν ὁ ἀνὴρ τῆς Μήδεας, οὐχ ὁ Ἀχιλ-
 10 λεὺς ὁ τοῖσδε καὶ τοῖσδε, ἀλλ' ὁ Ἰάσων, δύο γὰρ Θετταλοὺς ἀνόρας ἔσχε Μήδεα, τὸν Ἰάσονα ἐν Θετταλαί καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων. πότε δὲ με ἔτευξεν ὁ Ἰάσων; ἦμος καὶ ὀπηνίκα εὔσε καὶ ἔκαστος καὶ ἔβραϊσε καὶ διέφθειρεν ἢ Μήδεα τὸν οὐρον καὶ τὸν ὀρητικὸν ὡς ἀνδρεῖον γυόγαλκον καὶ γάλεον ἀνόρα διὰ τὸ ἀεὶ ὀπλισμένον εἶναι, τὸν Τάλων λέγει κυλῶντα τοὺς
 15 Ἀργοναύτας διελθεῖν, ὃν, Τάλων, ἐμόρησε καὶ μετὰ κικοπαθείας ἐτεκτῆματο γυόγαλκον ὁ ἀπάτωρ, ἦγον ὁ Ἡφαιστος' ἐκ γὰρ τῆς Ἡρας μόνῃς ἐγενήθη, ὡς ληρεῖ ὁ Ἡσιόδος ἐν τῇ θεογονίᾳ (vs. 927 cf. Goettlingi et Kinkeli annotat.), ἦ καὶ ἔρριπεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος (II. Σ 104). ἦ ὁ μητροόριπτος, τούτεστιν ὁ διὰ τὴν μητέρα ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μεισιτεύων αὐτήν. ὁ δῖος υἱὸς Ἡφαιστος
 20 καὶ δύο γυναῖκας σχῶν τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν. ἐμὸν δὲ τεύγμα καὶ τὴν ἐμὴν κατασκευάσιν ἀθήρσας καὶ θεασάμενος ὁ Φιλοκτήτης, ὁ κτάντας καὶ ὁ φονεὺς τοῦ Θεοκρίτου τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος τοῦ Ἀλεξάνδρου' ὁ καύτης καὶ ἐνταφιαστής τοῦ τρισπέρου Ἡρακλέους, γνῶριμαι δὲ αἱ ἱστορίαι αὐταὶ ἐν τῷ Λυκόφρονι (vs. 33). τί ἐποίησεν; αἶξεν καὶ ὠρμηξεν ἀναύξας καὶ μεγάλως βοή-
 25 σης διὰ τὸ πρῶθῃ καὶ ὑπὸ τοῦ ὄψεως, αἶ καὶ ἐπλήγη' γάλεψε γὰρ καὶ χαλεπῶς ἐπίεσέ νιν καὶ αὐτὸν ἰῶι καὶ φαρμάκωι ὁ σύρμαστρις ἦγον ὁ ὄφις ὁ τῆι γαστρὶ σφύρμενος. ὁ ἐκδύς τὸ γῆρας. νεάζει γὰρ ὁ ὄφις τῆι τῆς παλαιᾶς λεβηθίδος ἀποβύλλῃ. τοῦτον δὲ ἄρα ἐλιννεύοντα καὶ βραδύνοντα ἐν τῇ ἀμφικλύσῳ καὶ περιβύτῳι Λήμνωι (Sophoel. Philoct. vs. 1) μετὰ χρόνον εἰς τὴν Τευκρίδα
 30 ἦγον τὴν Τροίαν τὴν τριπορθῶν καὶ τὴν τρεῖς πορθηθείσαν, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, τοῦ Ἡρακλέους καὶ τρίτον τῶν Ἑλλήνων, ἦγαγε καὶ ἐκόμισεν ἕνεκα τῶν ἀρτίων καὶ τῶν τόξων καὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους. τίς; ὁ φύρ καὶ ὁ κλέπτης τοῦ παλλαδίτου Ὀδυσσεὺς ὁ δῖζως, ὁ εἰς Ἄϊδου καταβλῶν κακεῖθεν ἀνεβλῶν, ὁ εὐνέ-
 35 τῆς καὶ ἀνὴρ τῆς μητρὸς τοῦ Πανός, ἦγον τῆς Πηνελόπτης, ἣ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως κτάντων μνηστῆρων καὶ ἄλλος τις ἦγαγεν τοῦτον τὸν Φιλοκτῆτην εἰς Τροίαν' καὶ ὁ ἰδιοραστής ὁ τῆς Ἰλίου φθορεὺς Διομήδης, ὁ Ἴνις καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνδροβρώτου ἦγον τοῦ Τυδέως. ἔφαγε γὰρ οὗτος τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου, καταρροφήσας τὸν ἐν αὐτῇ μυελόν. ἴσθι δὲ ὡς οὗτος μὲν Ὀδυσσεὶα καὶ Διομή-
 40 δράται τὸν Φιλοκτῆτην ἀγαγεῖν εἰς Τροίαν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Φιλοκτῆτου Ὀδυσσεὶα καὶ Νεοπτόλεμον.

corr. Wilamowitz. καὶ κομιζόμενος omis. S. οἰκέας omis. S. — 1 alterum ὁ omis. S. — 2 φάσμα γάρ τὸ νυκτερικὸν ἢ ἔμπουσα F. φάσμα γάρ τι ἢ ἔμπουσα νυκτερικὸν S. — 3 verba ἀλλοιούμενον — διαφόρους μορφάς omis. F. — 4 pro ἐν σηπίας εἶδει: σηπία F. — 5 verba ἦγον — θάνατος omis. S. — 6 βούτα S. βούτα F. τεύκρου F. τευκροῦ S. — 7 τοῦ ante Τρωῶς omis. S. — 8 ὠνόμασαι F. χοιρίλις F. λέγει τοῦτο F. — 9 ὁ βωμὸς S. ὁ ναὸς F. — 10 verba ὁ τοῖσδε — Ἰάσων omis. F. — 12 ὀπηνίκα F. εὔσε S. — 13 ἔφθειρεν F. γυόγαλκον hic et vs. 15 FS. — 15 τάλωνα F. ἐτεκτῆματο S. — 16 ἦγον omis. F. ἐγενήθη F. — 17 ὁ omis. S. — 18 ἦ omis. F. ἔχθος S. μητροόριπτος S. τούτεστι F. — 19 ῥιφθεὶς S. — 21 κατασκευῆν S. — 22 κτάντης F. — 25 τοῦ omis. F. καὶ ἐπλήγη scripti. ὡς καὶ ἐπάγει scil. ὁ ποιητῆς coniec. Wilamow. καὶ omis. S. ἐπάγει FS. — 26 ἔφασέ FS. corr. Wilamow. prius καὶ omis. S., alterum omis. F. — 28 καὶ ἐλιννεύοντα S. — 29 εἰς τὴν τροίαν S. — 31 ἦγαγεν S. — 32 ὁ ante κλέπτης omis. S. ὁ ante δῖζως omis. F. — 33 κακεῖθεν S. — 34 verba τοῦτον — ἦγαγεν omis. S. — 36 ὁ ἰδιοραστής S. ἰδιοραστής omisso articulo F. ὁ ante υἱὸς omis. F. — 37 ἀνδροβρότου S. — 38 ἴσθι δὲ ὡς S. ἴσως ὡς F.

Scholia Palatina in Theocriti Fistulam.

※ Ἡ μετάληψις τῆς Σύριγγος οὕτως ἔχει: — ※ οὐδενὸς εὐνάτειρα· ἡ Πηνελόπη· Ὅστις γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς. Μακροποτόλεμοιο δὲ μήτηρ· ἢ αὐτῆ· μήτηρ γὰρ Τηλεμάχου· τὸ δὲ τῆλε μακρὰν ἔστιν, μάχη δὲ ὁ πόλεμος: —

※ Ἡ μετάληψις τῆς Σύριγγος οὕτως ἔχει· τὸ ἐπιγραμμάτιον εἰς Πάνα: ἐπιγράφεται δὲ Σύριγιξ διὰ τε τοῦ σχῆμα τῆς γραφῆς καὶ ὅτι ὁ Θεόκριτος σύριγγα ἀνατιθεὶς τῷ Πανὶ ταύτην ἔγραψε· ἢ δὲ ἐννοιά ἐστι τῶν δύο πρώτων στίχων αὐτῆ· ἢ Πηνελόπη ἐγέννησε Πάνα τὸν αἰπόλον· εἶπεν δὲ τὴν Πηνελόπην οὐδενὸς εὐνάτειραν, ἐπεὶ γυνὴ ἦν Ὀδυσσεύς, ὃς (ὄστιν ἐαυτὸν ἐκάλεσεν· Μακροποτόλεμοιο δὲ μητέρα τοῦ Τηλεμάχου) τὸ γὰρ τῆλε μακρὰν ἔστι, πόλεμος δὲ ἡ μάχη. Μαίαν δὲ Ἀντιπέτρου φησὶ τὴν αἶγα· Ἀντιπέτρος μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνωι· ἐτράφη δὲ ὑπὸ αἰγὸς τῆς Ἀμαλθείας. Ἰθυτήρα οὖν τῆς τροφῆ τοῦ Διὸς τοῦτ' ἐστὶ τῆς αἰγὸς εἶπε τὸν αἰπόλον: —

※ Ὅχι Κεράσταν· κέρας ἐστὶν ἡ θρῆξ· ἐπεὶ οὖν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης γεγενῆσθαι αἰπόλον ἔφη. ἔστι δὲ αἰπόλος καὶ ὁ Κομάτας, οὗ μὲννηται ὁ αὐτὸς ποιητῆς ἐν τοῖς Βουκολικαῖς, ὅτι κατακλησθέντα αὐτὸν εἰς λάρνακα ἔθρεψαν μέλισσαι· διὰ τοῦτο εἶπεν ἐπὶ οὗτῳ τὸν Κομάταν λέγων· ταυροπάτορα δὲ εἶπεν τὴν μέλισσαν, ἐπειδὴ σηπομένων τῶν ταύρων μέλισσας φασὶ γίνεσθαι.

※ Ἄλλ' οὐ πιλιπές: ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, ὃς τῆς Πίτυος ἤρασθη· πιλιπές δὲ τέρμα σάκου εἶπεν τὴν Πίτυν, ἐπειδὴ ἡ ἔξωτῆ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἴτυ· καλεῖται· ἔλλειπει οὖν αὐτῆ τὸ π πρὸς τὸ εἶναι πίτυν.

※ Ὅνομι' ὄλον δίζων: δίζων οὖν αὐτὸν εἶπεν, ἐπειδὴ δύο ζῶων εἶδος ἔχει ἀνθρώπου καὶ τράγου.

※ Ὅς τὰς μέροπος πόθου: ὃς τῆς Ἥχουδς ἤρασθη· εἶπεν δὲ αὐτὴν Μέροπος ἀπὸ τοῦ μὴ ὄλον ἀντιφθέγγεσθαι τὴν φωνήν, ἀλλὰ μέρος τὸ τελευταῖον:

Γηγυρόνην δὲ, ἐπειδὴ ἐκ τῆς γήρυος τοῦτ' ἐστὶ τῆς φωνῆς τὴν γένεσιν λαμβάνει· διὸ καὶ ἀνεμῶδες, τοῦτ' ἐστὶ πνευματικῆ·

※ Ὅς Μοῖσαι λιγὸ πάξεν ἰοστεφάνωι, ὃς μουσικῶς ἔπηξε τὴν σύριγγα· εἶπεν δὲ αὐτὴν ἔλκος ἐπεὶ εἶδος τί ἐστὶν ἔλκουσ οὕτω καλούμενον: —

Ἀγάλμα δὲ πόθου, ἐπεὶ Σύριγγός τινος ἤρασθη ὁ Πάν, καὶ εἰς μνήμην τοῦ ἔρωτος, ἐπειδὴ πρὸ ὥρας μετέλλαξε τὸν βίον, τὸ μουσικὸν ὄργανον ἐποίησεν καὶ οὕτω ἐκάλεσεν:

※ Ὅς σβέσεν ἀνορέαν: ὃς τὴν ὑπερφηανίαν ἔπαυσε τὴν Περσικὴν καὶ τῆς ἀπωλείας τὴν Εὐρώπην ἐρρύσατο· φασὶ γὰρ ὅτι ἐναργῶς ὁ Πάν τοὺς Ἕλλησι συνεμάχησε κατὰ τῶν βαρβάρων· ἀνορέαν δὲ τὴν Περσικὴν αὐχρῆσιν:

Ἰσαυδία Παπποφόνου: — ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον τοῦ Περσέως, ὃς τὸν πάππον αὐτοῦ τὸν Ἀκρίστον ἀπέκτεινε. τὴν δὲ Εὐρώπην Τυρίαν εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη ὑπὸ Διὸς ἀρπασθεῖσα ἐκείνη ἦν: —

Ἦτι τόδε: ἀντὶ τοῦ τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, τῶν ἀγροίκων ἐπέραστον κτῆμα Θεόκριτος ἀνέθηκεν ὁ Σιμῆχου παῖς· τυφλοφόρους δὲ εἶπε τοὺς ἀγροίκους, ἐπειδὴ πῆρας φοροῦσι· πῆρα δὲ καὶ τυφλὴ συνώνυμα· πάμα δὲ κτῆμα· Ὀμηρος· πολυ-

Annotatio critica. Verba ἡ-ἔχει (1) quae exstant in margine dextra, pertinent ad proxima οὐδενὸς-πόλεμος (1-3) supra Fistulam scripta, quibuscum asterisco coniunguntur; reliqua (4-20) Fistulae parti dextrae sunt ascripta. — 3 τῆλαι a. — 4 asteriscus pertinet ad Fist. vs. 1. Πάνα a. — 6 ἀνατίθῃσι a corr. Jacobs. — 7 ἡ πηνελοπη || ἡ πηνελοπη a. — 9 τῆλετηλεμάχου a. τὸ μακρὰν a. — 11 ἀμαλθείας a. — 13 asteriscus pertinet ad Fistulae vs. 3. — κεράσταν a (non κεραστάν ut ap. Bergk.). — 15 κατακλησθέντα cum ei super η a. — 16 εἶπεν ὅτι a (non τὸ ut ap. Bergk.). — 18 lunula referenda est ad vs. 4. ἀλλε || ἀλλ' ἐκεῖνον a. — 19 ἔξωτῆ cum o sup. ω a. — 21 Pergitur infra Fistulam; asteriscus pertinet ad vs. 5. — 23 ὃς τὰς || ὃς τὰς a. μέροπα coniec. Bergk. — 26 ἀνεμω cum ὁ sup. ω a. — 29 σύριγγα δὲ πόθου· a. correxi. σύριγγα δὲ πόθου ἀγάλμα Jac. — 30 μετέλλαξε || μετέλλαξε a. — 32 ὃς σβέσεν ἀνορέαν· || ※ ὃς σβέσεν ἀνορέαν: a. — 33 Ἕλλησι a. — 36 ἀκρήσιον a. — 37 ἐκεῖθεν Jac. ἐκεῖ olim coniecici sec. Holob. — 39 σιμῆχου a. — 40 τύφλη a. πολυπάμμωνος cum o sup. ω a.

πάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐτῇ· (Π. Δ, 433) Θεόκριτος δὲ Πάριν ἑαυτὸν εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πάρις τὰς θεὰς κρίνων ὑπὸ τινων Θεόκριτος ὠνομάσθη: —

Ψυχὰν αἰεὶ βροτοβάμων' τῆι σύριγγι, ὦ Πάν, τὴν ψυχὴν χαίροις: βροτοβάμονα δὲ εἶρηκε τὸν Πάνα ὡς πετροβάτην ἀπὸ τῶν λαῶν καὶ τοῦ κατὰ Δευκαλίωνα μύθου, ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σπανιζόντων ἀνθρώπων λίθου λαμβάνων ὁ Δευκαλίων ἀνθρώπους ἐποίησε, ὅθεν αὐτοὺς καὶ λαοὺς κεκλήσθαι λόγος: — (Pind. Ol. IX, 46).

✱ Στήτας οἰστρε Σαέττας: τοῦτ' ἐστὶν ὁ οἰστρον ἐμβαλὼν τῆι Λυδῆι γυναικί· φασι γὰρ ὅτι ἡ Ὀμφάλη ἡ Λυδὴ οἰστρον εἶχε περὶ τὸν Πάνα πολύν. ὅτι δὲ 10 στήτη ἡ γυνή, Σαέττης [δὲ] τῆς Λυδῆς.

Κλωποπάτωρ ἡ Πενελόπη τὸν Πάνα ἐγέννησε κατὰ μὲν τινας ἀπὸ Ἑρμοῦ, κατὰ δὲ ἄλλους ἐκ τῶν μνηστήρων ∞ ∞ ∞ τοῦτ' ἐστὶ κλεψίγαμε κλεπτοτόκου πατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ: — Οὐδενὸς εὐνάτειρα' ἡ Πηνελόπη, Οὐτίς γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς.

✱ Ἡ Θεοκρίτου Σύριγξ τὴν ἐπιγραφὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει· συνέστηκεν δὲ ἀπὸ δακτυλικῷ μέτρῳ, καὶ εἰσὶν οἱ μὲν δύο πρῶτοι στίχοι ἐξάμετροι· οἱ δὲ ἐξῆς δύο πεντάμετροι, εἶτα ἀπὸ πέντε ποδῶν μέχρι ἐνός· ἐπεὶ οὖν καθ' ἕκαστον στίχον ἀφαιρουμένῳ ποδὸς συμβέβηκεν τὸν δεύτερον μικρότερον εἶναι τοῦ πρώτου καὶ λήγει καθ' ὅλιγον εἰς βραχύ· διὰ τοῦτο κέκληται σύριγξ· οὐ μόνον δὲ διὰ 20 τοῦτο, ἀλλ' ὅτι καὶ περὶ σύριγγος διαλέγεται καὶ τοῦ πρώτου εὐρόντος αὐτὴν λέγει οὖν εὐρετήν γεγονέναι Πάνα καὶ περὶ αὐτοῦ πρώτου λέγει τὴν ὅλην ὑφήγησιν:

Τὸ δὲ λαρνακόμεν χαίροις· τὸ μὲν οὖν χαίροις πρὸς τὸ ψυχὰν ἀποδοτέον λαρνακόμενον δὲ τὸν Πάνα, ἐπεὶ χηλόπους ἐστί. λάρναξ δὲ ἡ χηλὸς καὶ ἡ κίβωτος· ταῦτόν δ' ἐστὶ· διὰ δὲ τὸ ἐξῆς δηλοῖ: ἀδὴ μελίσθεις, ἡδὴ προσάδεις τῆι 25 Ἥχοι· εἶπεν δὲ αὐτὴν ἔλλοπα, ὡς καὶ μέροπα, ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τῆι φωνῇ, Καλλιόπαν δὲ ἀπὸ τοῦ καλὴν ὅπα προφέρεσθαι· νήλευστον δὲ τὴν ἀράταν· τὸ γὰρ νῆ στερητικόν: τὸ δὲ λεύσειν ἐστὶν τὸ ὄρν·

Τὸ δὲ ποιημάτων συνέστηκεν ἐκ μέτρων ὄλων μὲν δακτυλικῶν· ποσότητι δὲ διαφερόντων· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἰστικόν, ἐξάμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον δὲ ἐξάμετρον καταληκτικόν: τὸ τρίτον, πεντάμετρον ἀκατάληκτον· τὸ τέταρτον πεντάμετρον καταληκτικόν: τὸ πέμπτον, τετράμετρον ἀκατάληκτον: τὸ ἕκτον τετράμετρον καταληκτικόν: τὸ ἕβδομον τρίμετρον ἀκατάληκτον: τὸ ὄγδοον, τρίμετρον καταληκτικόν: τὸ ἔνατον ὀκταμετρον ἀκατάληκτον: τὸ δέκατον ὀκταμετρον καταληκτικόν· τὰς καταλήξεις ἔχον χωρίαμβον καὶ μολοσσοῦν ὀκταμετρὸν ἐστὶ καταληκτικόν: 35 ληκτικόν:

Ὁ γοῦν Θεόκριτος τὸ γένος Σύρηκός τις ἤκμασεν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Scholia Palatina in Aram Ionicam.

✱ Ὁ νοῦς ὄλου τοῦ ποιήματος.

Ὀλὸς ὁ σκοτεινός, φησὶ δὲ τὸ αἶμα. ὀλὸς τὸ τῆς σηπίας [μέλαν], ὃ καὶ 40 θολὸν καλοῦσι. μελιβρὸς δὲ ὁ τὰ μέλη βιβρώσκων· σκοτοῦσι δὲ αἱ σηπία τὴν

πολυπάμονος vulg. — 6 κεκλήσθαι a. — 9 περὶ a. ἐπὶ Boisson. — 10 τήτη a. σαέττης ... τῆς λυδῆς recte legit Wilamowitz. σαέττη δὲ τῆι λυδῆι Bergk. σαέττα δὲ ἡ λυδὴ Boiss. — 11 κλωποπάτωρ a. ἡ πενελόπη in extrema linea vix legi potest, sed certum. — 13 litteras quas inclusi vix legendas restitui ex initio scholiorum. In extrema pagina additur: ζτ × (πο [superscripto θ]) το σαμῆν ζτ × καὶ τὸ σχολ. .v. videtur esse ζῆται πρὸς τὸ σημαίνόμενον (σημεῖον Bergk.) ζῆται καὶ τὸ σχολόν. cf. schol. in Ov. extrem. Quae secuntur scholia ad Fistulam in proxima pagina Securi sunt praemissa. — 19 διὰ addidi. διὰ τοῦτο scripsi; δὲ τοῦτο a. — 22 ἄψυχον a. ψυχὰν Boiss. Bergk. — 24 ὁ suprascr. in a. τῶν a. — 27 λεύσειν a. — 33 ὀκταμετρον καταληκτικόν cancellis saepsit Bergk. — 34 ἔχων χωρίαμβον a.

Annotation critica. 38 Verba ὁ νοῦς - βαρύνεται leguntur in laeva Arae parte. — 39 μέλαν omis. a. ὄν a. corrigendum e scholiis infra Aram scriptis. — 40 θόλον a. verba μελιβρὸς - βιβρώσκων cancellis saepsit Bergk.

πὲρ ἑ θάλασσαν διὰ τοῦ μέλανος, ἵνα λάθωσι τοὺς θηρευτάς· ψιλοῦται δὲ καὶ ὀξύνεται ὀλός· τὸ γὰρ περιεκτικὸν [τῶν θρεμμάτων] δασύνεται καὶ βαρύνεται·

Ἵλος ὁ σκοτεινός, φησὶ δὲ τὸ αἷμα· κάχλην δὲ τὴν πορφύραν ἤγουν τὸν κόχλον· μαύλιες δ' αἱ μάχαιραι· πέτρης Ναξίας θοοῦμεναι. Νάξος Θράκιος νήσος φέρουσα ἀνάνας.

✕ Παμμάτων τῶν θρεμμάτων:

Ἰξός δὲ ἐστὶν εὐώδης φυτὸν τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν. οὐχ ὁ ἰξός ἐστὶ φυτὸν, ὡς λῶϊστε, ἀλλὰ τὸ μὲν φυτὸν ἄλλως πως ὀνομάζεται, ὁ δὲ ἰξός ὁ λιβανωτός, ὃν θυμιῶσι πρὸς τοὺς βωμοὺς Ἑλλήνων παῖδες καὶ δαίμονες· καὶ ἄλλως δὲ ὁ ἰξός λέγεται τὸ καταρρέον ἀπὸ τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν, μεταφορικῶς 10 δὲ τὸν λιβανωτὸν λέγει: ✕

✕ Ἀλύβης παγέντα βάλους· ἀργύρωι φησίν. Ὀμηρος· τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη: — (Π. Β, 857).

✕ Παμμάτων τῶν θρεμμάτων.

Ἰ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ ὄραϊς με οὔτε χρυσοῦν οὔτε ἀγυροῦν· τάχουρος γὰρ ὁ 15 χρυσός, ἡ λέξις Περσική: οὗτ' ἐξ Ἀλύβης παγέντα βάλους· τοῦτ' ἐστὶν ἐξ ἀργύρου· ὁ γὰρ Ὀμηρος τὴν Ἀλύβην γενέθλην τοῦ ἀργύρου ὠνόμασεν·

✕ Οὐδ' ὃν Κυνθογενής: Κύνθος δὲ ὄρος Δήλου, ὅπου κεράτινος βωμός. λέγεται δὲ ἐκ δεξιῶν κεράτων πεπλέχθαι τὸν βωμὸν μόνον, ἐκ δὲ τῶν ἀριστερῶν οὐδαμῶς.

☉ Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις, ταῖς Χάρισιν· εἰνάς δὲ γηγενῆς αἱ Μοῦσαι· θυγατέρες γὰρ αὐταὶ τῆς Γῆς.

✕ Τάων δ' ἀείζων: τὰ τῶν Μουσῶν φησὶ καὶ τῶν Χαρίτων· ἔνευσεν ὁ Ζεὺς ἀφθάρτα εἶναι.

✕ Σὺ δ' ὡς πῶν κρήνηθεν: οὐ δὲ ὁ ἐκ τῆς κρήνης τοῦ Ἑλικωνῶνος ἐκπιών, 25 τοῦτ' ἐστὶ τῶν μουσικῶν πομάτων, θύοις τοῖς θεοῖς σπονδῆν μέλιτος γλυκερωτέρην·

✕ Ἴον ἰέντων τεράων: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔχω δράκοντας ἰοβόλους· Ἴον ἀντὶ τοῦ ἰοβόλου τὸ δὲ πορφυρέου κριοῦ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ.

Ἰ νοῦς ὅλου τοῦ ποιήματος: ὀλός τὸ τῆς σπηίας μέλαν, ὃ καὶ θολὸν καλοῦσι 30 πορφυρεῖται, [ὃ προίενται] σκοτοῦσαι τὴν περίεθ' αὐτῶν θάλασσαν· ψιλοῦται δὲ καὶ ὀξύνεται· τὸ γὰρ περιεκτικὸν δασύνεται καὶ βαρύνεται. Ἰ λόγος δὲ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ· ὅτι οὐ τέρπομαι τῷ τῶν ἱερῶν αἵματι, ὅποια ἡ κάχλη, ὃ ἐστὶν * * ἱερῶν

τοῖς δευσοποιοῖς φαρμάκοις ξανθίζεται·

35

σιπία a. — 1 ἴ. λάθωσι a. ἴ. iterum in margine. — 2 ὀλός Jacobsius. τῶν θρεμμάτων, quae est glossa ad παμάτων deleri iubet Brunck. ῥημάτων edid. Brunck. — 3 verba ὀλός-θρεμμάτων (6) in dextra Arae parte leguntur. κάχλην Brunck. — 6 asteriscus pertinet ad versum 5. — 7 verbis ἰξός-λέγει (11) pergitur a laeva parte. ἀραβικῶν a. — 9 οὐ coniec. Bergk. (qui falso in a ὁ legi dicit). καχοδαίμονες Bergk. πρὸς τοὺς τῶν δαιμόνων βωμοὺς Ἑλλήνων παῖδες coniec. Brunck. ἄλλως a. ἄλλος Jacobs. — 10 ὁ omis. a. ἀραβικῶν a. — 12 pergitur a dextra parte. — 14 asteriscus pertinet ad vs. 5, ut supra. — 18 asteriscus pertinet ad vs. 9. — 21 pergitur a laeva Arae parte; lunula ad vs. 14 pertinet. εἰμάς a (calami error pro εἰνάς). εἰμάς retinuit Jacobs. et Bergk. in progr. (εἰνάς in opuscul.). — 23 asteriscus pertinet ad vs. 16. τα τῶν a. τούτων Bergk. τούτων [τῶν] Boiss. τὰ τῶν Brunck. (cf. Sternbach. Melet. Gr. I p. 160). alterum τῶν omis. Jacobs. A verbo ἔνευσεν incipiunt scholia infra Aram. — 24 ἀφθάρτα a Brunck. ἀφθαρτον vulgo. — 25 asteriscus pertinet ad vs. 18. — 28 Ἴον ἰέντων a. asteriscus referendus ad vers. 24. τοῦ ante οὐκ et ἰοβόλου addidit Brunck. Ἴον-ιοβόλον cancellis saepsit Bergk. — 30 σιπίας a. θόλον a. deinde lacunam indicavit Bergk. — 31 σκοτοῦσαι coniec. Bergk. ὃ προίενται inser. Wilamowitz. — 33 τέγγομαι coniec. Bergk. τὸ a. τῷ Brunck. κάχλη Brunck. — 34 ἔριον ὃ coniec. Jacobs. κόχλος coniec. Bergk., qui deinde lacunam indicavit. — 35 versus ignoti auctoris. —

μεταφορικῶς δὲ τὸ τῶν ἱερείων αἷμα σηπίας ὀλὸν εἶπεν διὰ τὴν ὁμοίότητα:

Οὐ στροβίλων λιγνύϊ: ὁ νοῦς· οὐ λιβανωτοῦ κάπνῳι μελαίνομαϊ·

Νῦσαι δὲ πολλαὶ εἰσι, νῦν δὲ τὴν Ἀραβικὴν λέγει:

Ἰσόρροπος πέλοιτό μοι: οὐδὲ ἐκεῖνος ἴσος ἐμοὶ γένοιτο, ὃν τῷ Ἀπόλλωνι ἢ
5 Ἄρτεμις ἐκ κεράτων ἐποίησεν:

Σοὶ τριπάτωρ: σοι, ὦ Ἀθηναῖα φασὶ δὲ Ἀθηναῖν ἐκ τριῶν φῶνα πατέρων,
ἔνθεν Τριτογένειαν καλεῖσθαι·

Φῶρ ἀνέθηκε κριοῦ: τὸ ἀπίθανον τοῦ μύθου λβόντες οὐ κριὸν φασὶ τὸν
ζῶιον, πλοῖον δὲ κριὸν ἔμβολον ἔχον. Ἀπὸ δὲ βωμοῦ ἀρξάμενος εἰς βωμὸν
10 κατέληξεν.

1 σιπίας a. ὀλὸν Jacobs. — 2 καπνοῖς a. — 3 videtur nonnihil excidisse ad explicandum verbum τρεχνέων (vs. 6), cui signum /. additum est; idem in margine. — 4 οὐδὲν Bergk. — 5 ἐκ κεράτων omis. Jacobs. — 6 φασὶ Bergk. φησὶ a. Ἀθήνην Jacobs. — 8 φησὶ a φασὶ Brunck. Verba φῶρ-κατέληξεν iterum exstant supra Aram. — 9 ζῶιον, ἔχοντα, κατέλιξεν a semel.

